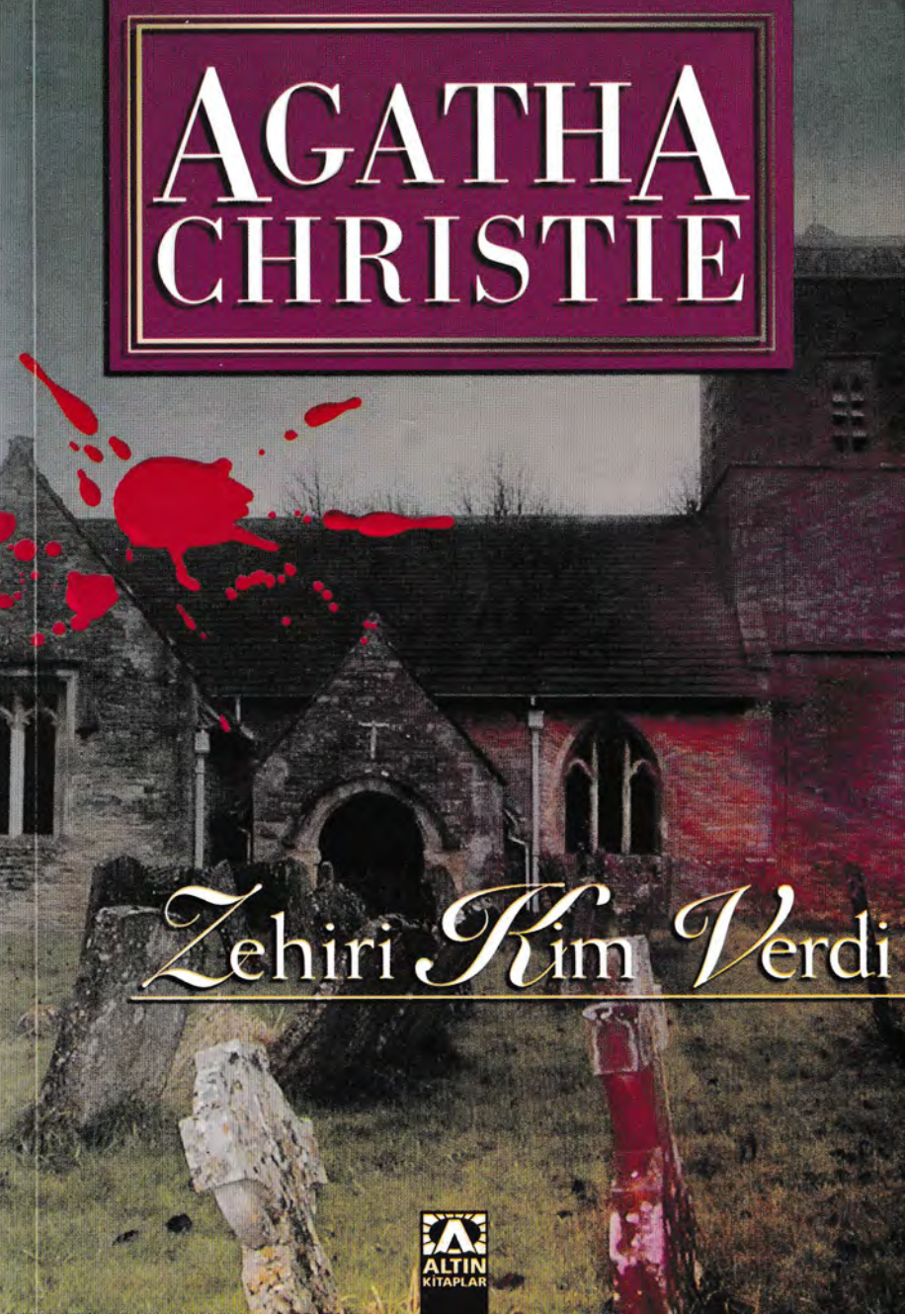
AGATHA CHRISTIE

Zehiri Kim Verdi

ALTIN KİTAPLAR

Kendi halinde bir köy olan Wychwood'da Miss Pinkerton çeşitli iddialarda bulunmaktadır. Ona göre sessiz ve kendi halindeki bu köyde iki cinayet işlenecektir, üstelik kurbanlardan biri de köyün doktorudur. Kadının kehanetlerine inanmayan Luke Fitzwilliam, söylenenleri oldukça saçma bulur. Ancak, kısa bir süre sonra Miss Pinkerton'un trafik kazasına kurban gitmesi ve hemen ardından *The Times* gazetesinde Dr. Humbleby'ın beklenmedik ölüm haberi, Luke Fitzwilliam'ı oldukça endişelendirir. Acaba şimdi sırada kim vardır?

Agatha Christie

ISBN 975-405-608-0

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

KİTABIN ORİJİNAL ADI

MURDER IS EASY

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

5. BASIM / EYLÜL 2010
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 405 - 608 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

ZEHİRİ KİM VERDİ

Türkçesi:
Gönül Suveren

ASHE KÖYÜNDEKİLER :

Luke Fitzwilliam	:	Doğu'da polislik yapmıştı. İngiltere'ye döndüğü gün bir cinayet olayına karıştı.
Lavinia Fullerton	:	Görünüşte hafif bunamış bir ihtiyardı. Oysa katil onun çok şey bildiğinden şüpheleniyordu.
Bridget Conway	:	Esmer güzeli bir kız. Patronuyla evlenmesinin iyi bir şey olacağını düşünüyordu.
Lord Gordon Easterfield	:	Bridget'in nişanlısı. Adam kendisinin çok önemli biri olduğuna iyiden iyiye inanıyordu.
Alfred Wake	:	Ashe köyünün rahibi. Dedikodudan hoşlanıyor, köydeki ölümlerden ve düşmanlıklardan habire söz ediyordu.
Bay Abbot	:	Avukat. Neşeli, çabuk öfkelenip çabuk yatışan bir adamdı.
Honoria Flete	:	Lavinia Fullerton'un arkadaşı. Ashe'teki kazalardan kuşkulanıyor, ancak bu konuda konuşmak istemiyordu.
Bay Sorty	:	Antikacı. Bu garip adam, ortaçağlara özgü ayinlere meraklıydı.
Bay Horton	:	Emekli binbaşı. Haşin ve aksi bir kadın olan karısının ölümünden sonra biraz rahata kavuşmuştu.

Dr. Geoffrey Thomas	:	Çocuksu halli genç bir adamdı. Cinayet işlemenin çok kolay olduğunu söylüyordu.
Rose Humbleby	:	Dr. Humbleby'nin güzel kızı. Babasının ölümünden sonra sevgilisine kavuşmuştu.
Jessie Humbleby	:	Dr. Humbleby'nin karısı. Kocasının ani ölümü kadını çok sarsmıştı.
Sir William Ossington	:	Scotland Yard'dandı. Luke'un kuşku uyandırmayan sekiz cinayet hakkındaki sözlerini sırf onunla arkadaş olduğu için dinlemişti.
Başmüfettiş Battle	:	Sakin bir adamdı, ama gözünden de kolay kolay bir şey kaçmıyordu.

LUKE'UN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI :

- Yaşlı bir kadının sözleri
- Gazetedeki bir ilan
- Şapka boyası
- Öksürük şurubu
- Ölü bir horoz
- Kızıl saçlar
- Taştan oyulmuş bir saksı
- Ahlaksız bir çocuk
- Kanlı eller

CİNAYETLERİN ESRARINI ÇÖZEBİLMEK İÇİN LUKE'UN ŞU SORULARI CEVAPLANDIRMASI GEREKİYORDU :

- Lavinia Fullerton aslında hayal gücü fazla geniş bir kadın mıydı?
- Araba yaşlı kadına kazara mı çarpmıştı?
- Amy intihar mı etmişti?
- Lord Easterfield düşmanlarını tanrısal bir gücün ortadan kaldırdığına gerçekten inanıyor muydu?
- İki doktor birbirleriyle neden geçinemiyorlardı?
- Honoria Flete neden kuşkulanıyordu?
- Sorty'nin ne gibi kirli işlerle ilgisi vardı?
- Tommy düşmüş müydü? Yoksa onu itmişler miydi?
- Carter nehre yuvarlanmış ya da biri tarafından mı atılmıştı?
- Bridget gerçekten paragöz bir kız mıydı?

I

Luke Fitzwilliam yıllardan sonra İngiltere'ye dönüyordu artık. Vapurdan inip gümrüğe girdiği sırada, acaba buraya yeniden alışabilecek miyim, diye düşündü. Diğer yolcularla birlikte, vapuru beklemiş olan Londra trenine binerken hâlâ bu soru vardı aklında. İşim yok artık... Küçük bir gerilim var. Bol vaktim olacak. Ne yapacağım? Neyle oyalanacağım?

Genç adam bu soruları kafasından kovmaya çalışarak gazetesini açtı. Bir iki dakika içinde önemli haberlere dalıp gitmişti.

Tam yarım saat sonra tren yavaşladı ve nihayet durdu. Luke başını kaldırıp pencereden dışarı baktı. Küçük bir istasyona gelmişlerdi. Genç adam biraz gerideki büfeyi farkedip, ani bir kararla yerinden kalkarak dışarı çıktı. Büfeye giderek bir kahve istedi. Aklına yine o soru gelmişti. Buraya yeniden alışabilecek miyim? İngiltere hoşuma gidecek mi?

Kahveyi içip parasını ödedi. Döndü ve hayretle olduğu yerde kaldı. O farkına varmadan tren kalkıp gitmişti.

Luke asık yüzlü bir hamala, «Tren nereye gitti?» diye sordu.

«Hangi tren? 15.14 postasından sonra buradan hiç tren kalkmadı.»

«Demin burada bir tren durdu. Londra ekspresi. Ben de ondan indim.»

«Londra ekspresi hiçbir yerde durmaz.»

Luke, «Durdu ama,» diye cevap verdi. «Ben ondan indim diyorum.»

Hamal bu kez sitem eder gibi başını salladı. «İnmemeliydiniz. Ekspres burada durmaz.»

«Ama durdu.»

«O durmak sayılmaz. Ekspres ileride kırmızı ışık olduğu için bir an duraksadı yalnızca. Doğrusu inmemeniz gerekirdi.»

«Bunu ben de kabul ediyorum,» dedi Luke. «Ancak artık olan oldu. Şimdi hangi trene binmemi önerirsiniz?»

«Herhalde 16.25'e binmeniz iyi olur.»

«Eğer o tren Londra'ya gidiyorsa, ben de dediğiniz gibi yaparım...» Luke peronda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. İstasyonun yukarısındaki tabelada «Fenny Clayton Kavşağı» yazılıydı. «Ashe'e gitmek için buradan aktarma yapılır.» Biraz sonra eski tip bir lokomotifin geri geri ittiği bir tek vagon istasyonda durdu. Banliyö treninin adeta küçüklüğü yüzünden büyük utanç duyuyormuş gibi bir hali vardı.

Daha sonra Londra treni ne kadar önemli olduğunu belirtmek istercesine homurdana homurdana gözüktü ileriden. Tren durur durmaz Luke telaşla kapıya atıldı. Bunu da kaçırmak niyetinde değildi. Genç adam koridordan ilerleyerek dikkatle kompartımanlara baktı. İlkinde ukala tavırlı bir adam sigara içiyordu. Luke üçüncü kompartımanda karar kıldı. Burada tek bir yolcu vardı. Yaşlı bir kadın. Luke onu halalarından birine benzetti. Mildred Hala'ya. Kadın, Luke on yaşındayken büyük bir

yüreklilik göstererek onun zararsız yılan beslemesine razı olmuştu. Evet, iyi bir kadındı Mildred Halacık.

Tren beş dakika sonra hareket ederken Luke ciddi bir tavırla gazetesini açtı. Aslında tek satır okuyamayacağının farkındaydı. Bir sürü yaşlı halası ve teyzesi olduğu için, kompartımandaki yolcunun Londra'ya kadar sessiz sedasız oturmayacağını biliyordu.

Gerçekten de yaşlı kadın önce kendisinden camı kapatmasını rica etti, sonra da treni övmeye başladı. «Bir saat on dakikada Londra'ya varıyor. Bu harika bir şey. Evet, bu tren sabah kalkandan daha iyi. O bir saat kırk dakika sonra Londra'ya varıyor. Tabii çok kişi sabah trenini tercih ediyor. Ben de ona binecektim ama bizim Pooh kayboldu. Pooh benim kedimdir. Acem kedisi. Pek güzel bir hayvandır o. Yazık ki son zamanlarda kulağı ağrıyor. Pooh'u bulamadıkça evden ayrılamazdım kuşkusuz.»

Luke, «Tabii, tabii,» diye mırıldanarak başını gazetesine eğdiyse de bunun bir yararı olmadı.

Yaşlı kadın konuşmasını sürdürdü. «İşte bu yüzden ben de sonraki trene bindim. Bir bakıma daha iyi oldu. Çünkü bu tren tenha. Ben de Londra'ya çok önemli bir iş için gidiyorum. Neler söyleyeceğimi önceden tasarlamam gerek. Aslında insan birinci mevkiye bindiği zaman kalabalıktan fazla rahatsız olmuyor. Dedim ya, bu kez çok önemli bir iş için Londra'ya gidiyorum. O yüzden, biraz masraf edebilirim diye düşündüm.» Luke'un güneşten bronzlaşmış olan yüzüne baktı. «Tabii izne çıkan subaylarımızın da her zaman birinici mevkiye binmeleri gerekiyor.»

Luke, yaşlı kadının parlak gözlerindeki ışıltıya dayanamadı. Zaten eninde sonunda mesleğini öğreneceğini de biliyordu başından beri. «Ben subay değilim,» dedi.

«Ah, özür dilerim. Güneşten iyice yanmış olduğunuz için Doğu'dan izinli olarak evinize döndüğünüzü sandım.»

Luke, «Gerçekten Doğu'dan dönüyorum ama izinli değilim.» Yaşlı kadının daha fazla soru sormaması için gerçeği olduğu gibi söyledi. «Ben polisim.»

«Polis misiniz? İşte bu çok ilgi çekici... Doğrusu insan böyle rastlantılara çok şaşırıyor. Çünkü ben de Scotland Yard'a gidiyorum.»

Luke kaşlarını kaldırdı. «Sahi mi?»

Yaşlı kadın neşeyle, «Evet,» diye cevap verdi. «Ancak dediğim gibi, Pooh'un yüzünden sabah trenini kaçırdım. Umarım geç kalmam. Scotland Yard'dakilerin çalışma saatleri çok sınırlı değildir, öyle değil mi?»

Luke, «Sanırım saat dörtte kapılarını kapatıyorlar,» dedi.

Yaşlı kadının yüzünde endişeli bir ifade belirmişti şimdi. «Ben oldum olası en yüksek memura başvurmayı tercih ederim. John Reed, yani Ashe'teki polis memuru iyi bir adamdır. Nazik ve terbiyelidir. Ne var ki, onun önemli bir sorunu halledebilecek biri olduğunu sanmıyorum. O yalnızca fazla içen, arabalarını hızlı süren kimselerle başa çıkabilir. Açıkçası John Reed bir cinayet meselesini halledemez!»

Luke hayretle başını kaldırdı. «Cinayet meselesini mi?»

Yaşlı kadın heyecanla doğruladı. «Evet, cinayet meselesini... Şaşırdığınız belli. Başlangıçta ben de çok şaşırdım. Bir türlü inanamadım. Hayal gücümün fazla çalıştığını düşündüm.»

Luke şefkatle sordu. «Gerçekten hayalinizin güçlü olmadığına emin misiniz?»

Kadın kesin bir tavırla, «Elbette eminim,» diye cevap verdi. «Belki ilk defasında emin değildim. Ama ikinci, üçüncü ve dördüncü cinayetlerden sonra işin kuşku götürür yanı kalmadı.»

Luke, «Yani...» dedi. «Şey... birden fazla cinayet mi işlendi?»

Yaşlı kadın o sakin ve tatlı sesiyle, «Korkarım öyle,» diye mırıldandı. «İşte bu yüzden gidip durumu Scotland Yard'a haber vermenin doğru olacağını düşündüm.»

Luke düşünceli bir tavırla ona baktı. «Haklısınız...» Bir taraftan da, Scotland Yard'dakiler ona nasıl davranacaklarını bilirler, diye düşünüyordu. Herhalde onlara her hafta bir sürü yaşlı kadın gelip hayali cinayetleri haber veriyordur.

Yaşlı kadın konuşmasını sürdürdü. «Geçenlerde gazetede bir cinayet haberini okuyordum... Şu birkaç kişiyi zehirleyen adamı. Biri, adam kime garip bir şekilde bakarsa, onun çok geçmeden zehirlenip öldüğünü söylediydi. Ben buna o zaman inanmamıştım. Oysa şimdi doğru olduğunu anlıyorum.»

«Doğru olan nedir?»

«Katilin yüzünde tuhaf bir ifadenin belirdiği...»

Luke hayretle kadına baktı. Zavallı titremeye başlamış, pembe yanakları biraz solmuştu. «Önce o ifadeyi Amy Gibbs olayında farkettim. Gerçekten de çok geçmeden Amy Gibbs öldü. Sonra Carter. En son olaraksa Tommy Pierce. Dün de sıranın Doktor Humbleby'e geldiğini anladım. Çok iyi biridir o. Gerçekten olağanüstü bir insandır. Carter fazla içki içerdi. Tommy Pierce'se pek küstah ve terbiyesizdi. Küçük çocukları korkutur, kollarını kıvırır, onları çimdiklerdi. Açıkçası onların ölümü beni o kadar sarsmadı. Ama Doktor Humbleby başka. Onun kurtarılması gerek. İşin kötüsü, gidip durumu kendisine anllattığım takdirde bana inanmayacak, gülüp geçecek. Bizim polis memuru John Reed de öyle. Oysa Scotland Yard'da durum böyle olmayacak. Çünkü oradakiler cinayetlere alışkınlar.» Pencereden dışarı bir göz attı. «Aa, gelmişiz bile!» Telaşla çantasını ve şemsiyesini aldı. «Sizinle konuşunca epeyi rahatladım. Çok naziksiniz. Scotland Yard'a gitmekle iyi ettiğimi düşünmenize de sevindim ayrıca.»

Luke ciddi bir tavırla, «Scotland Yard'da size yararlı önerilerde bulunacaklarından eminim,» diye cevap verdi.

«Sahi mi? İşte bu çok iyi.» Çantasını karıştırdı. «Size kartımı vereyim. A, yalnız bir tane kalmış. Onu da Scotland Yard için saklamalıyım.»

«Adım Miss Lavinia Fullerton.»

Luke gülümsedi. «Tanıştığımıza memnun oldum, Miss Fullerton. Benim adım da Luke Fitzwilliam...» Tren perona girerken ekledi. «Size bir taksi bulayım mı?»

«Hayır, teşekkür ederim.» Bu müsrifçe fikir Lavinia Fullerton'u pek şaşırtmış gibiydi. «Metroya bineceğim. Trafalgar Alanında iner, Whitehall'a kadar yürürüm.»

Luke, «Şansınız açık olsun,» dedi.

Miss Lavinia Fullerton genç adamın elini büyük bir dostlukla sıktı. «Çok iyisiniz... Biliyor musunuz, önce bana inanmadığınızı sanmıştım.»

Luke kızardı. «Şey... O kadar çok cinayet... Bir sürü cinayet işleyip de yakalanmamak biraz zor değil mi?»

Miss Fullerton başını salladı. «Hayır, hayır, yavrum, işte bunda yanıldınız. Sizden kimse şüphelenmediği sürece istediğinizi öldürmek o kadar kolaydır ki. Sözünü ettiğim katilden kuşkulanmak da kimsenin aklına gelmiyor.»

Luke, «Şansınız açık olsun,» diye yineledi.

Miss Lavinia Fullerton kalabalığa karışarak kayboldu. Luke' sa ekspresle gelen eşyalarını aramaya gitti. Bir taraftan da, acaba biraz deli mi, diye düşünüyordu. Hayır, hiç sanmıyorum. Yalnızca hayal gücü çok geniş o kadar. Scotland Yard'da işi onu kırmadan halledeceklerini umarım. Zira Lavinia Fullerton pek tatlı bir ihtiyarcık.

2

Jimmy Lorimer, Luke'un okul arkadaşıydı. Genç adam Londra'ya varır varmaz hemen Jim'e gitti. O gece birlikte eğlenmeye çıktılar. Ertesi sabah da Luke, başı çatlayacakmış gibi ağırırken Jim'in yaptığı kahveyi içti. Daha sonraysa gazeteyi okumaya başladı. Küçük bir haber özellikle dikkatini çekmişti. Hatta bu yüzden arkadaşının kendisiyle konuşmaya çalıştığını bile farketmedi.

Birden kendine gelerek, «Özür dilerim, Jim,» diye mırıldandı. «Ne dedin?»

«Gazeteye çok daldın. Okuduğun nedir? Sisayet haberleri mi?»

«Hayır,» diye yanıtladı Luke. «Çok garip bir şey oldu... Dün trende birlikte yolculuk ettiğim yaşlı kadıncağıza araba çarpmış.»

Jimmy, «Zavallı,» dedi. «Peki ama ölen kadının o olduğunu nereden anladın?»

«O olmayabilir tabii. Ancak adı aynı; Fullerton. Whitehall'u geçerken ona bir araba çarpmış. Zavallı hemen oracıkta ölüvermiş. Kazayı yapan otomobilse durmayarak uzaklaşmış.»

«Şoförü nasıl olsa yakalayıp cezalandırırlar...»

Bir hafta sonra, kayıtsız bir tavırla gazetenin ön sayfasına göz gezdiren Luke, birdenbire hayretle bağırdı. «Hay Allah!»

Jimmy Lorimer ona döndü. «Ne var?»

Luke başını kaldırdı. Yüzünde öylesine garip bir ifade vardı ki, arkadaşı meraklandı. «Ne oldu, Luke? Hortlak görmüş gibi bir halin var.»

Luke gazeteyi bir tarafa bırakarak arkadaşına doğru eğildi. «Jim, İngiltere'ye döndüğüm gün trende birlikte yolculuk ettiğim yaşlı bir kadından söz etmiştim, hatırlıyor musun?»

«Mildred Hala'na benzettiğin kadını mı? Evet. Sonra ona araba çarpmıştı galiba.»

«Evet. Dinle, Jim. İhtiyarcık bana Scotland Yard'a gideceğini, onlara bir sürü cinayetin işlendiğini haber vereceğini anlatmıştı. İddiasına göre, oturduğu köyde bir katil vardı ve durmadan adam öldürüyordu.»

Jimmy, «Bana kadının bunamış olduğunu söylememiştin,» diye mırıldandı.

«Ben onun bunak olmadığından emindim. Aksine, gayet aklıbaşındaydı. Katilin bir iki kurbanının adlarını söyledi. Ve caninin şimdi kimi öldüreceğini bildiğini, bunun için de çok telaşlandığını anlattı.»

«Ee, sonra?»

«Adamın adı Humbleby'di. Doktor Humbleby. Yaşlı kadın katilin yakında onu öldüreceğinden emindi. Doktor Humbleby iyi bir adam olduğu için de buna çok üzülüyordu.»

Jimmy yine, «Ee?» dedi.

«Al, şuna bak.» Luke gazeteyi arkadaşına uzatıp parmağıyla bir ölüm ilanını işaret etti.

«Jessie Humbleby'nin sevgili kocası Doktor John Ward Humbleby, 12 Haziran günü Ashe köyündeki villasında ani bir şekilde ölmüştür. Cenazesi cuma günü kaldırılacaktır. Çiçek yollanmaması rica olunur.»

«Görüyor musun, Jimmy? Yaşlı kadın da Ashe köyündendi ve bana Dr. Humbleby'nin öldürüleceğini söylemişti.»

Jimmy şaşkın şaşkın, «Belki,» diyerek yutkundu. «Garip bir rastlantı bu.»

Luke ayağa fırladı. «Ya o zavallı ihtiyarcığın bütün anlattıkları doğruysa? Ya o garip hikâye gerçekse?»

«Yapma canım, olmaz öyle şey.»

«Nereden biliyorsun? Belki de böyle şeyler sık sık oluyor.»

«Yine polisliğin tuttu galiba. İstifa edip İngiltere'ye dinlenmeye döndüğünü unuttun mu?»

Luke, «İnsan polis olduğunu kolay kolay unutamıyor sanırım,» diye mırıldandı. «Beni dinle, Jimmy. Bana garip bir öykü anlatıldı. Ama bir delil var ortada, yani Dr. Humbleby'nin ölümü bu hikâyenin doğru olabileceğini gösteriyor. Ayrıca önemli bir şey daha var. Lavinia Fullerton o inanılmaz hikâyesini Scotland Yard'dakilere anlatmaya gidiyordu. Ne var ki oraya ulaşamadı. Çünkü feci bir araba kazası geçirip öldü. Üstelik otomobil durmadı da.»

Jimmy itiraz etti. «Kadının Scotland Yard'a erişip erişmediğini bilmiyorsun. Belki de Yard'dan çıkarken öldü.»

«Olabilir... Ama sanmıyorum...»

«Bu da bir varsayım. İşin açıkçası şu: sen bu melodrama inanıyorsun.»

Luke başını salladı. «O kadar da değil. Bence bu meselenin incelenmesi gerek.»

«Yani Scotland Yard'a mı gideceksin?»

«Hayır, henüz gitmeyeceğim. Dediğin gibi Dr. Humbleby'nin ölümü rastlantısal olabilir.»

«O halde planın nedir?»

«Ashe'e gidip olayı araştıracağım.»

«Ya!..» Jimmy bir an düşündü. «Peki birdenbire köye gitmeni oradakilere nasıl açıklayacaksın?»

«Bir şeyler uydururum elbet.»

«Öyle ama sen küçük İngiliz köylerinin nasıl yerler olduklarını bilmiyor musun? Bir yabancı orada hemen dikkati çeker.»

Luke güldü. «O halde gerçek kimliğimi gizlemem gerek. İstersen ressam olduğumu ileri süreyim, ne var ki resim yapmayı hiç bilmem.»

Jim ona gururla baktı. «Ben bu işi kolaylıkla halledebilirim.»

«Ne o? Ashe'te bir arakadaşın mı var?»

«Daha da iyisi. Bildiğin gibi hala, amca ve kuzen bakımından çok zenginim ben. Yalnız babamın on iki kardeşi vardı. Şimdi beni iyi dinle, Ashe'te bir kuzenim var.»

«Jimmy, sen bir harikasın.»

«Kuzenimin adı Bridget. Bridget Conway. İki yıldan beri Lord Easterfield'in sekreteriydi.»

«Şu iğrenç haftalık gazetelerin sahibinin mi?»

«Ta kendisi. Gazeteleri gibi adam da pek sinir bir tiptir. Ufak tefek, ukala, kendini beğenmiş bir şey. Lord Easterfield, Ashe'te doğmuş. Zengin olduktan sonra da dönüp köydeki en büyük evi satın almış. Yani Bridget'in ailesine ait olan evi ve çevresindeki tüm araziyi.»

«Demek kuzenin Bridget onun sekreteri.»

Jimmy üzüntüyle, «Sekreteri *idi,*» dedi. «Sonra kalkıp Lord Easterfield'le nişanlandı.»

Luke şaşırmıştı. «Ya!»

Jimmy, «Aslına bakarsan Lord Easterfield yağlı bir kuyruk sayılıyor,» diye cevap verdi. «Büyük bir serveti var. Bridget eski sevgilisi yüzünden çok acı çekti. Ondan sonra da aşktan nefret etti. Lord Easterfield'le evlenirse mutlu olacağını sanıyorum. Herhalde şefkatle yaklaşarak adamı yönetecek. Lord da onun her isteğini yerine getirecek.»

«Peki ben oraya nasıl gideceğim?»

Jimmy hemen cevap verdi. «Sen de bizim kuzenlerden biri olacaksın. Bridget'in o kadar çok kuzeni var ki, bir eksik bir fazla farketmez. Ben bu işi Bridget'le kararlaştırırım. Çocukuktan beri birbirimizi çok severiz. Gelelim Ashe'e gitme nedenine... Büyü bu, oğlum.»

«Büyü mü?»

«Evet. Bölgeye özgü batıl inançlar, büyüler, folklor. Bu bakımdan Ashe'in büyük şöhreti vardır. Geçen yüzyılda bile orada büyücüleri yakarlarmış. Sen de bu konuda bir kitap yazacağını iddia edersin, olur biter. Elinde bir defterle çevrede dolaşıp köyün en yaşlılarıyla konuşursun. Oradakiler böyle şöylere alışkındırlar. Hele Ashe malikânesinde kalacağın için sana ellerinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışacaklardır.»

«Ya Lord Easterfield?»

«O bakımdan da bir endişen olmasın. Kendi kendini yetiştirmiş, zengin olduktan sonra asalet payesi satın almış bir adamdır o. Tahsili yoktur. Her şeye çabucak inanır. Hatta kendi gazetesinde okuduklarına bile. Bridget onunla konuşur. Kuzenim iyi ve kuşkulanılmayacak bir kızdır. Ona kefilim.»

Luke derin bir soluk aldı. «Jimmy, galiba bu işi kolaylıkla halledeceğiz. Sen olmasaydın ne yapardım bilmem.»

Jimmy, «Katili yakalayacağın zaman beni mutlaka çağır,» diye cevap verdi. «O anda Ashe'te olmak isterim.»

Luke düşünceli bir tavırla ağır ağır başını salladı. «Yaşlı kadın bana cinayet işlemenin çok kolay olduğunu söylemişti. Acaba gerçekten öyle mi, Jimmy?»

3

Luke arabasını Ashe malikânesinin önünde durdurarak hayretle çevresine bakındı. Kuleli, şahnişinli bina inanılmayacak kadar çirkindi. Genç adam şaşkınlıkla bakınırken evin köşesinden bir kız çıktı. Hafif rüzgârda siyah saçları uçuşuyordu. Luke'a doğru geldi. «Siz Luke Fitzwilliam olacaksınız. Ben Bridget Conway'im.»

Luke geç kızın uzattığı elini sıktı. Bridget ince, uzun boylu, biçimli yüzlü, siyah saçlı, kara gözlü bir kızdı. Yüzüne hafif alaycı bir anlam veren ince kaşları vardı. Elmacık kemikleri hafifçe çıkıktı. Luke, güzelliğinde insanın içine dokunan bir şeyler var, diye düşündü. Sonra da, «Nasılsınız?» dedi. «Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ancak Jimmy ısrarla sizin böyle şeylere aldırmayacağınızı söyledi.»

«Gerçekten aldırmayız. Bu ziyaretiniz de çok hoşumuza gitti.» Birden gülümsedi. «Jimmy'le ben birbirimizi oldum olası destekleriz. Folklorla ilgili bir kitap hazırladığınıza göre burası tam size uygun bir yer. Efsaneler... İlgi çekici köşeler...»

Luke mırıldandı. «Mükemmel.»

Birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Luke yeniden binaya baktı. Vaktiyle sade bir yer olduğu, sonradan tamir edilip bazı eklemeler yapılarak iyice süslendiği anlaşılıyordu. Luke, bu Lord Easterfield'in işi olmalı, diye düşünürken Bridget'le beraber içeri girdiler. Genç kız onu kitaplar ve rahat koltuklarla dolu bir odaya götürdü. Pencerenin önündeki masaya çay tepsisi konulmuştu ve başında iki kişi oturuyordu.

Bridget nişanlısına, «Gordon,» dedi. «Bu Luke... Kendisi kuzenim oluyor.»

Lord Easterfield ufak tefek, saçları yarı dökülmüş bir adamdı. Yuvarlak, tombul bir yüzü, ufacık bir ağzı, patlak gözleri vardı. Köye uysun diye biçimsiz tüvit bir kıyafet giymiş, bu da bir hayli göbekli olan lorda pek yakışmamıştı. Adam Luke'u nezaketle karşıladı. «Tanıştığımıza memnun oldum. Çok memnun oldum. Duyduğuma göre Doğu'dan gelmişsiniz. Mayang ilgi çekici bir yer olmalı. Bridget bana bir kitap hazırladığınızı söyledi. Herkes son zamanlarda çok fazla kitap yazıldığından şikâyet ediyor. Bense bu görüşe katılmıyorum. Bana göre, iyi bir kitaba her zaman yer vardır.»

Bridget, «Bu da halam Bayan Anstruther,» dedi. Luke aptalca suratlı bir kadın olan halanın elini sıktı.

Genç adam çok geçmeden Bayan Anstruther'in bahçeye fazla meraklı olduğunu anladı. Kadın bir iki kelime konuştuktan sonra, «O yeni güller bu iklimde yetişiyormuş,» diyerek elindeki çiçek kataloğuna daldı gitti.

Lord Easterfield koltuğuna oturup çayından bir yudum aldı. Bir yandan da Luke'u süzüyordu. «Demek siz kitap yazıyorsunuz...» Sonra önemli bir şey söylüyormuş gibi bir tavırla ekledi. «Açıkçası ben de kitap yazmayı isterdim. Ama işin kötüsü hiç zamanım yok. İşim başımdan aşkın.»

«Elbette...»

Lord Easterfield, «Sırtımdaki yükün ağırlığını tahmin edemezsiniz,» diye mırıldandı. «Yayımladığım her gazeteyle yakından ilgileniyorum. Halkın zihninin yoğrulmasından kendimi sorumlu tutuyorum tabii. Gelecek hafta milyonlarca insan, benim istediğim şeyleri düşünecek ve hissedecek. İşte bu çok ciddi bir sorumluluk benim için. Ama bundan korkmuyorum.» Lord Easterfield göğsünü şişirerek karnını içeri çekmeye çalıştı. Patlak gözleriyle Luke'a dostça bir tavırla baktı.

Bridget Conway usulca, «Sen büyük bir adamsın, Gordon,» dedi. «Biraz daha çay iç.»

Lord Easterfield kısaca cevap verdi. «Ben gerçekten büyük bir adamım.» Sonra yükseklerden sıradan ölümlülerin seviyesine inerek konuğuna, «Bu taraflarda tanıdıklarınız var mı?» diye sordu.

Luke, «Hayır,» diye cevap verdi. «Yalnız Ashe'te bir arkadaşımın ahbabı var. Ona dostunu arayacağıma dair söz verdim. Adamın adı Humbleby. Kendisi doktormuş.»

«Ya?» Lord oturduğu koltukta doğruldu. «Dr. Humbleby mi? Yazık.»

«Neden yazık?»

Lord Easterfield, «Humbleby bir hafta önce öldü,» dedi.

Luke, «Vah vah,» diye mırıldandı. «Buna üzüldüm.»

Lord Easterfield, «Doktordan pek hoşlanmayacaktınız,» diye mırıldandı. «Ukala, aksi, bunak herifin biriydi.»

Bridget atıldı. «Yani doktor Gordon'a itiraz etme cüretinde bulunmuştu.»

Lord Easterfield açıklamaya çalıştı. «Su meselesiyle ilgiliydi bu. Ben memleketimin iyiliğini isteyen bir adamım, Bay Fitzwilliam. Özellikle köye elimden gelen yardımı yapıyorum. Aslında Ashe'liyim ben. Yani burada doğdum.» Luke'a uzun uzun yaşamını, nasıl yükseldiğini anlattı. Sonra, «Nihayet bu evi aldım,» dedi. «Arka arkaya kaç mimar tuttum bilseniz. Bir mimar istediğimi yapmadı mı, onu kovup hemen yerine bir başkasını buldum.»

Bridget güldü. «Adamlar senin o korkunç hayal gücüne hizmet ettiler,» dedi.

Lord kızın koluna vurdu. «Bridget buranın olduğu gibi kalmasını istiyordu. Oysa geçmişte yaşamanın insana hiçbir yararı yoktur. Ben hep bir şatom olsun istedim. Sonunda da bu arzuma kavuştum.»

Luke biraz şaşırmıştı. «Şey... İnsanın ne istediğini bilmesi iyi bir şeydir.»

Lord güldü. «Ayrıca ben her istediğimi elde etmesini de bilirim.»

Bridget hatırlattı. «Ne var ki, o su meselesinde az kalsın istediğin olmuyordu.»

Lord omzunu silkti. «Ha, şu mesele. Humbleby budalanın biriydi. Yaşlı adamlar biraz inatçı oluyor, laf anlamıyorlar.»

Luke boş atıp dolu vurmaya çalıştı. «Dr. Humbleby açıksözlü bir adamdı, değil mi? Herhalde bu yüzden çok kişiyi kendisine düşman etmiş olacak.»

Lord Easterfield tereddütle burnunu ovuşturdu. «Doğrusu bunu pek iddia edemem. Öyle değil mi, Bridget?»

Genç kız, «Herkes onu çok severdi sanırım,» diye cevap verdi. «Ben onu bileğime bakmaya geldiği zaman, sadece bir kez gördüm. Gerçekten tonton bir adamdı.»

Lord Easterfield itiraf etti. «Evet, Dr. Humbleby sevilen biriydi. Ancak bir iki kişinin düşmanı olduğunu da biliyorum. Böyle küçük yerlerde bazen düşmanlıklar olur.»

«Herhalde...» Luke bir an durdu. Ne soracağını pek bilmiyordu. «Ashe'te nasıl kimseler oturuyor?»

Bu sıradan sorunun cevabını hemen aldı. Bridget, «Rahiplerin kızları, karıları, kardeşleri... Doktorların karıları, kızları... Her erkeğe altı kadın düşüyor.»

Luke mırıldandı. «Ama herhalde erkek de var.»

«Tabii tabii. Sözgelimi, avukat Bay Abbot... Dr. Humbleby'nin yardımcısı Dr. Thomas... Rahip Wake... Başka kim var, Gordon? Ha, Bay Sorty... Onun antikacı dükkânı var. Sonra Binbaşı Horton. O da buldog köpeklerine meraklıdır.»

Luke, «Arkadaşım burada oturan birinden daha söz etmişti sanırım,» dedi. «Yaşlı, şirin ama biraz fazla konuşan bir kadından. Adı neydi acaba? Hah, tamam! Fullerton.»

Lord Easterfield boğuk bir kahkaha attı. «Doğrusu hiç şansınız yok. O da öldü. Geçenlerde Londra'da kendisine bir araba çarptı. Kadıncağız hemen öldü.»

Luke neşeyle, «Burada da çok ölen var galiba...» dedi.

Lord hemen dikleşti. «Hiç de değil. Burası İngiltere'nin sağlığa en iyi gelen yerlerinden biridir. Kazalar dikkate alınmamalıdır. Zira bu herkesin başına gelebilir.

Bridget Conway düşünceli düşünceli, «Ama Gordon,» diye mırıldandı. «Bu son bir yıl içinde gerçekten çok kişi öldü. Arka arkaya cenaze törenleri yapıldı.»

«Saçma, yavrum.»

Luke sordu. «Dr. Humbleby de kaza sonucu mu öldü?»

Bridget başını salladı. «Aslında doktorlar kendi sağlıklarına pek aldırmıyorlar. Sonra bazen başlarına böyle işler açılabiliyor... Yazık... Doktorun karısı çok üzüldü...»

Lord Easterfield rahat bir tavırla, «Tanrı'nın iradesine karşı gelinmez,» dedi.

Luke daha sonra smokinini giyerken kendi kendine, gerçekten bu Tanrı'nın işi miydi, diye düşündü. Septisemi?... Belki. Ama doktor da aniden ölmüş...

Sonra genç adamın aklına Bridget'in sözleri geldi. «Bu son bir yıl içinde gerçekten çok kişi öldü...»

4

Luke nasıl davranması gerektiğine karar verip, her şeyi iyice planlamıştı. Ertesi sabah kahvaltıya indiği zaman hemen harekete geçti. Bahçeye düşkün hala ortalarda yoktu. Lord Easterfield böbrek yiyor ve kahve içiyordu. Kahvaltısını bitirmiş olan Bridget'se pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyretmekteydi. Luke, «Günaydın,» diyerek sofraya oturdu. Bir tabak dolusu yumurtalı jambonu yerken de konuşmaya devam etti.

«Artık çalışmalarıma başlamam şart. Ancak insanları konuşmaya ikna etmek zor bir şey. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Siz ve... şey... Bridget gibi kimseleri kastetmiyorum.» Kızdan 'Miss Conway' diye söz etmemesi gerektiğini, onun sözde kuzeni olduğunu tam zamanında hatırlamıştı. «Siz bana bütün bildiklerinizi anlatırsınız. Ama işin kötüsü, sizin benim

işime yarayacak şeyleri bilmeniz olanaksız. Yani bölgesel batıl inançları filan... Bilemezsiniz uzak köşelerde yaşayan insanlar nelere inanıyorlar. Örneğin Devonshire'da bir köy var. Oranın rahibi kilisenin yanındaki büyük taşları kaldırmak zorunda kaldı. Nedenine gelince; köyde biri öldüğü zaman köylüler mutlaka o taşların etrafında birkaç kez dönüyorlardı. İnsan o eski put-perest ayinlerinin izlerine rastlayınca bayağı şaşırıyor.»

Daha sonra Luke bu konuda okuduğu kitabın bir sayfasını olduğu gibi ezberden tekrarladı. Sözlerini, «En işe yarayanı cenaze törenleri ve bunlarla ilgili âdetler,» diye bitirdi. «Bu âdetler diğerlerinden daha geç ortadan kalkıyor. Sonra, her ne sebeptense, köylüler ölümlerden söz etmekten hoşlanıyorlar.»

Pencerenin önünde duran Bridget başını salladı. «Gerçekten de öyle. Cenaze törenleri hoşlarına gidiyor.»

Luke devam etti. «Ben de işe oradan başlamaya karar verdim. Köyde son zamanlarda ölenlerin listesini alırsam, gidip akrabalarını bulur ve onları konuşturmaya çalışırım. Bu bilgiyi kimden alabilirim? Rahipten mi?»

Bridget atıldı. «Rahip Wake bu işle ilgilenir sanırım. Çok tatlı bir ihtiyardır o. Eski şeylere de meraklıdır. Sana bir hayli bilgi verebilir.»

Luke, umarım rahip bu folklor konusunda benim bir şarlatan olduğumu ortaya çıkaracak kadar bilgili değildir, diye düşündü. Sonra da yüksek sesle ve neşeyle, «İyi,» dedi. «Herhalde siz ikiniz geçen yıl köyde kimlerin öldüğünü pek bilmiyorsunuz?..»

Bridget mırıldandı. «Dur bakayım. Tabii... Carter. Nehrin kıyısındaki o kötü meyhanenin, yani 'Yedi Yıldız'ın sahibiydi.»

Lord Easterfield, «Sarhoş, ahlaksız, küfürbaz herifin biriydi. Zenginlere de düşmandı. Geberdi gitti de kurtulduk,» diye ekledi.

Bridget devam etti. «Sonra çamaşırcı Bayan Bose... Küçük

Tommy Pierce. O da pek kötü bir çocuktu. A, sonra Amy denilen kız var. Soyadı neydi?» Bu son sözleri söylerken sesi biraz değişmişti.

Luke, «Amy mi?» dedi.

«Amy Gibbs. O burada hizmetçilik yapıyordu. Sonra ayrılıp Bayan Flete'in yanına girdi. Onun ölümünün ardından resmi soruşturma da yapıldı.»

«Neden?»

Lord Easterfield, «Budala kız karanlıkta şişeleri birbirine karıştırdığı için,» diye cevap verdi.

Bridget, «Öksürük ilacı içtiğini sanmış. Oysa içtiği aslında şapka boyasıymış,» diye açıkladı.

Luke kaşlarını kaldırdı. «Bir faciaya benziyor bu.»

Bridget, «Bazıları onun zehiri bilerek içtiğini söylediler,» diye mırıldandı. «Bir genç yüzünden intihar ettiğini iddia ediyorlardı.» Kız ağır ağır, adeta istemeyerek konuşuyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Luke açıklanmayan bazı duyguların varlığını sezer gibiydi.

Genç adam, Amy Gibbs, diye düşündü. Evet, Miss Lavinia Fullerton'un söylediği isimlerden biri de buydu. Kadın pek de hoşlanmadığı, Tommy adındaki küçük bir çocuktan da söz etmişti. Bridget'in de Tommy konusunda onunla aynı fikirde olduğu belli. Sonra... yanılmıyorsam Miss Fullerton, Carter adını da söylemişti...» Luke ayağa kalkarak neşeyle güldü. «Bu şekilde konuştuğum için kendimi mezarlıklarda dolaşan bir hortlağa benzetiyorum. Evlilik görenekleri de ilgi çekicidir. Ama insan bu konuyu kayıtsız bir tavırla açamaz.»

Bridget'in dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. «Gerçekten öyle...»

Luke sahte bir heyecan ve ilgiyle, «Lanet ve nazar da ilginç konulardır,» dedi. «Eski tip yerlerde bunlara da çok rastlanır. Ashe'te bunlarla ilgili dedikodular dolaşıyor mu?»

Lord Easterfield ağır ağır başını salladı. «Hayır.»

Bridget, «Kulağımıza böyle şeylerin gelmesi biraz zor,» diye cevap verdi.

Luke hemen, «Haklısın,» dedi. «Çok haklısın. Benim de istediklerimi öğrenebilmem için daha çok aşağı tabakadan kimselerle konuşmam gerek. Önce rahibe gideyim bakayım. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirim. Ondan sonra da... meyhanenin adı Yedi Yıldız mıydı? Oraya kadar bir uzanmalı. Ya da kimsenin hoşlanmadığı o küçük çocuk... Arkasından ağlayan akrabaları var mı?»

«Tommy'nin annesi Bayan Pierce'in anayolun üzerinde tütüncü dükkânı var. Orada kâğıt filan da satıyor.»

Luke gülümsedi. «İşte bu çok iyi. Neyse... Artık kalkıp yola koyulayım.»

Bridget ani ve zarif bir hareketle pencerenin önünden ona doğru geldi. «Ben de seninle geleceğim... Tabii sence bir sakıncası yoksa.»

«Ne münasebet! Sakıncası olur mu hiç.» Genç adam bu sözleri elinden geldiğince neşeli bir tavırla söylemişti. Ancak bir yandan da, acaba bir an ne kadar afalladığımı farketti mi, diye düşünüyordu. Yanımda Bridget gibi çok zeki bir kız olmadan rahiple daha rahat konuşur, onu folklor peşinde olduğuma inandırabilirim... Neyse... Rolümü elimden geldiği kadar iyi oynamaya çalışmalıyım.

Bridget, «Biraz bekler misin, Luke,» dedi. «Gidip ayakkabılarımı değiştireyim...»

Genç kızın kendisine 'Luke' diyerek küçük adıyla seslenmesi ve bunu böylesine rahatlıkla söylemesi adamın içini ısıttı adeta. Ama sonra, beni başka türlü nasıl çağırabilirdi, diye geçirdi aklından. Jimmy'nin istediği gibi Bridget'in kuzeni rolünü oynuyorum. Herhalde kız artık bana resmi bir tavırla, 'Bay Fitzwilliam,' diye seslenemez. Luke birdenbire endişeyle, Bridget

bütün bunlar konusunda ne düşünüyor, diye sordu kendi kendine. Aklından neler geçiyor acaba?

Jimmy, Bridget'ten söz ettiği zaman Luke onun patronunu avlayacak kadar zeki, sarışın bir vamp olduğunu düşünmüştü. Oysa Bridget hayalinde canlandırdığı tipten tümüyle farklıydı. Kızın güçlü bir kişiliği vardı. Ayrıca mantıklı ve zekiydi. Luke onun kendisi hakkında neler düşündüğünü bilmiyordu. Genç adam, Bridget'i kandırmak kolay olmasa gerek, diye düşündü.

«Hazırım işte...» Genç kız yanına o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, Luke onun geldiğini farketmemişti bile. Bridget şapka giymemiş, saçlarına file de takmamıştı. Kuleli garip evin büyük kapısından çıkar çıkmaz, uzun siyah saçları rüzgârda uçuşmaya başladı.

Luke omzunun üzerinden mazgallara bakarak, adeta öfkeyle, «Hay Allah,» diye homurdandı. «Ne iğrenç şey bu. Lorda kimse engel olamadı mı?»

Bridget cevap verdi. «Bir İngilizin evi, onun şatosu sayılır. Burası da Gordon'un şatosu. O evine bayılıyor.»

Luke terbiyesizlik ettiğinin farkında olmasına rağmen dilini tutamadı. «Burası eskiden senin evin değil miydi? Onun şimdiki hali hoşuna gidiyor mu?»

Bridget dönüp Luke'a baktı. Yüzünde hafif alaycı bir anlam vardı. Genç kız usulca mırıldandı. «Hayalinde canlandırdığın dramatik tabloyu bozmak istemezdim ama aslında ben buradan iki buçuk yaşındayken ayrıldım. Onun için 'eski yuva' konusu beni hiç ilgilendirmiyor. Buranın eski halini hatırlamıyorum bile.»

Luke, «Haklısın,« dedi. «Filmlerdeki kahramanlar gibi konuştuğum için özür dilerim.»

Genç kız bir kahkaha attı. «Gerçek genellikle romantik değildir.» Sesinde birdenbire acı ve karşısındakini küçük gören bir tonlama belirmişti. Luke şaşırdı. Bronz tenli yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Ama az önceki ifadenin kendisine yöneltilmemiş ol-

duğunu anladı. Bridget o sözleri daha çok kendi kendine söylemişti. Luke akıllılık ederek hiç sesini çıkarmadı. Ne var ki Bridget Conway giderek ilgisini çekiyordu.

Beş dakika sonra kilisenin hemen bitişiğindeki rahibin evinin önündeydiler. Bay Wake kütüphanedeydi. Rahip Alfred Wake kamburu çıkmış, ufak tefek, sevecen mavi gözlü, dalgın ve nazik bir adamdı. Bu ziyaret hem hoşuna gitmiş, hem de onu biraz şaşırtmış gibiydi.

Bridget, «Bay Fitzwilliam bizimle birlikte Ashe malikânesinde kalıyor,» dedi. «Sizinle yazdığı bir kitap konusunda konuşmak istiyor.»

Alfred Wake biraz merakla dolu sevecen mavi gözlerini genç adama dikti. Luke hemen açıklamaya girişti. İyice endişelenmişti. Hem de iki nedenden. Bir kere rahip hiç kuşkusuz folklor, batıl inançlar, eski görenekler konusunda Luke'un bir iki kitaptan çabucak öğrendiği şeylerden çok daha fazlasını biliyordu. Sonra Luke, Bridget Conway yanında oturduğu ve dikkatle kendisini dinlediği için de sıkılıyordu.

Ama neyseki rahip Alfred Wake'i daha çok eski Roma kalıntıları ilgilendirmekteydi. Luke bunu öğrenince derin bir soluk aldı. Rahip incelikle ortaçağ folkloru ve büyücülük konusunda fazla bir şey bilmediğini itiraf etti. Tabii Ashe köyünün tarihçesiyle ilgili bazı şeyler öğrenmişti. Luke'u cadıların toplandığı iddia edilen küçük tepeye götürebileceğini de söyledi. Ancak bu konuda özel bir bilgisi yoktu.

İçin için iyice rahatlayan Luke, hayal kırıklığına uğramış gibi bir tavırla, «Yazık...» diye mırıldandı. Sonra da ölümle ilgili batıl inançlar konusunda sorular sormaya başladı.

Bay Wake usulca başını salladı. «Korkarım bu görenekleri en son ben duyarım. Cemaat, dinimizle ilgili olmayan, paganca şeyleri benden gizlemek için elinden gelen her şeyi yapar.»

«Orası öyle elbette.»

«Buna rağmen köyde batıl inançtan bol bir şey olmadığını sanıyorum. Çevre halkı bu bakımdan bir hayli geri.»

Luke bütün cesaretini topladı. «Miss Conway'e son zamanlarda ölenlerin adlarını hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Bu şekilde istediğim kadar bilgi edinebileceğimi sanıyorum. Herhalde bana ölenlerin bir listesini verebilirsiniz. Ben de bunun içinden işime yarayacakları seçerim.»

«Evet, evet, bu mümkün. Yardımcım Giles listeyi size sağlayabilir. Kendisi sağır olmakla birlikte çok iyi bir insandır. Durun bakayım... son zamanlarda gerçekten çok kişiyi kaybettik... Çetin bir kış, sonra tehlikeli bir bahar neden oldu buna... Ayrıca birçok kaza olduğunu da söylemeliyim. Galiba köydekilerin şansı döndü.»

Luke, «Bazen şanssızlık devam etti mi...» diyerek başını salladı. «... köylüler bunu birine yüklerler.»

«Evet, evet... Eski yunus hikâyesi... Ancak köye yabancıların geldiğini sanmıyorum. Yani dikkati çekecek birilerinin... Ayrıca kulağıma köylülerin birini uğursuz bulduklarına dair bir dedikodu da gelmedi. Ama demin de dediğim gibi, herhalde böyle bir şeyi bana söylemeye pek cesaret edemezler... Kim... Durun bakayım... Son zamanlarda Doktor Humbleby'le zavallı Lavinia Fullerton'u kaybettik... Doktor çok iyi bir adamdı.»

Bridget atıldı. «Bay Fitzwilliam doktorun bir ahbabını tanıyor.»

«Ya, öyle mi? Çok acı bir olay bu. Hepimiz de bu kaybı derinden hissedeceğiz. Doktorun birçok dostu vardı.

Luke, «Ama düşmanları da olsa gerek,» dedi. Bu sözleri arkadaşımdan duyduklarıma dayanarak söylüyorum.»

Rahip içini çekti. «Doktor her zaman düşüncelerini açıkça söyleyen, biraz da karşısındakinin duygularına aldırmayan bir adamdı.» Başını salladı. «Tabii böyle şeyler insanları öfkelendirir. Yine de yoksul halk onu çok severdi.»

Luke kayıtsızca mırıldandı. «Biliyor musunuz, bence hayatta karşılaştığımız en dayanılmaz gerçeklerden biri şu: Her ölüm mutlaka bir başkasının işine yarıyor. Tabii bununla yalnız paraca kazancını, mirası kastetmiyorum.»

Rahip düşünceli düşünceli başını salladı. «Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Ölüm ilanlarında birinin ölümüne birçok kişinin üzüldüğünü okuyoruz. Ne yazık ki bu ender olarak gerçeği yansıtıyor. Doktor Humbleby olayında da böyle bu... Onun ölümü yardımcısı Doktor Thomas'ın çok işine yarayacak.»

«Neden?»

«Anladığıma göre Thomas iyi bir doktor. Zaten Humbleby de bunu hep söylerdi. Ne var ki genç adam burada fazla ilerleyemiyordu. Güçlü bir kişiliğe sahip olan Doktor Humbleby kendisini her zaman gölgede bırakıyordu sanırım. Onun yanında Thomas silik ve renksiz kalıyor, hastalarının üzerinde iyi bir etki yaratamıyordu yani. Bu yüzden endişeleniyordu. Tabii böylece durum daha da kötüleşiyordu. Dr. Thomas büsbütün öfkeleniyor, eli ayağı birbirine dolaşıyor, hastaların yanında adeta dili tutuluyordu... Açıkçası Dr. Thomas'ın Humbleby'nin ölümünden sonra şaşılacak kadar değiştiğini farkettim. Daha bir kişilik sahibi şimdi. Daha sakin. Sanırım genç adam artık kendine güvenebiliyor. Bildiğim kadarıyla Dr. Humbleby'le Thomas her zaman aynı fikirde olmazlardı. Thomas tedavide yeni yöntemlerin uygulanmasından yanaydı. Humbleby'se eski yöntemlerden vazgeçmek istemiyordu. Bu yüzden ve daha gizli bir nedenden ötürü Humbleby'le Thomas sık sık tartışılardı. Neyse neyse... dedikoduya başlamayalım.»

Bridget usulca, ama kelimelerin üzerine basa basa, «Yanılmıyorsam Bay Fitzwilliam sizin dedikodu yapmanızı istiyor,» dedi.

Luke genç kıza endişeyle çabucak bir göz attı.

Rahip Wake kuşkuyla başını salladı. Sonra da sözlerine önem verilmemesini istermiş gibi hafifçe gülümseyerek konuşmasını sürdürdü. «Korkarım insan komşularının işleriyle haddinden fazla ilgilenmeye alışıyor. Doktor Humbleby'nin bir kızı var; Rose Humbleby. Gerçekten pek güzel. Dr. Geoffrey Thomas'ın ona âşık olmasına şaşmamalı. Tabii Dr. Humbleby de düşüncelerinde haklı aslında. Rose çok genç. Bu köyde bir münzevi gibi yaşıyor. Başka erkeklerle tanışma fırsatı da bulamıyor.»

«Dr. Humbleby, Thomas'ın kızıyla evlenmesine razı olmadı mı?»

«Olmadı ya. Buna şiddetle karşı çıktı. İkisinin de çok genç olduklarını söyledi. Elbette ki gençler kendilerine böyle bir şey söylenmesine fena halde kızarlar. Bu yüzden iki adamın arasına soğukluk girdi. Hem de belirgin bir biçimde. Ancak yine de Humbleby'nin ölümünün Dr. Thomas'ı çok sarstığından eminim.»

«Lord Easterfield bana onun septisemiden öldüğünü söyledi.»

«Evet. Elindeki küçücük bir çizik mikrop kapmış. Doktorlar meslekleri gereği büyük tehlikelerle karşılaşıyorlar, Bay Fitzwilliam.»

Luke, «Gerçekten de öyle,» diye yanıtladı.

Bay Wake birdenbire irkildi. «Korkarım ilgilendiğiniz konudan bir hayli uzaklaştık. Ben dedikodu meraklısı yaşlının biriyim. Pagan ölüm görenekleri ve son zamanlarda aramızdan ayrılan dostlarımızdan söz ediyorduk... Bunların arasında Lavinia Fullerton da var. Pek iyi bir kadındı o. Sonra o zavallı kız... Amy Gibbs yani. Onun ölümünde sizi ilgilendirecek yönler olabilir, Bay Fitzwilliam. Bazıları kızın intihar ettiğinden kuşkulandılar. Bu tip ölümlerle ilgili tuhaf ayinler yapıldığını biliyorum. Kızın bir halası var. Ancak ne yazık ki o da pek güvenilir biri değil. Yeğenini de fazla sevmezdi. Gevezenin tekidir üstelik.»

Luke, «İşte bu işime yarar,» dedi.

«Sonra Tommy Pierce de öldü. Bir zamanlar kilise korosunda şarkı söylerdi. Melek gibi bir sesi vardı. Fakat diğer yönleri açısından korkarım meleklerle hiçbir ilgisi yoktu. Sonunda onu korodan atmak zorunda kaldık. Zira öbür çocukların da yaramazlık etmelerine neden oluyordu. Zavallı... Yazık ki pek seveni yoktu. Ona postanede iş bulmuştuk. Telgrafları dağıtıyordu. Ne var ki oradan da kovuldu. Bir ara avukat Bay Abbot'ın yanında çalıştı. Orada da tutunamadı. Bazı gizli kâğıtları karıştırmaya kalktığı için onu attılar. Sonra... bir süre Ashe malikânesinde çalıştı. Öyle değil mi, Miss Conway? Bahçıvana yardım ediyordu. Son derece küstah olduğu için sonunda Lord Easterfield onu kovmak zorunda kaldı. Tommy'nin zavallı annesine çok acıyorum. Pek çalışkan, iyi bir kadıncağızdır o. Miss Flete acıdığı için Tommy'e iş bulduydu. Cam temizleme işi. Lord Easterfield önce buna itiraz ettiyse de sonra razı oldu. Keşke razı olmasaydı.»

«Neden?»

«Çünkü çocuk iş sırasında öldü. Kütüphanenin üst camlarını siliyordu. Budalaca bir oyuna kalkışarak pencerenin kenarında dans etmeye başladı. Sonra da dengesini kaybetti. Veya başı döndü ve aşağı yuvarlandı. Feci bir olaydı bu. Tommy kendine geldi, ancak hastaneye kaldırıldıktan birkaç saat sonra öldü.»

Luke ilgiyle sordu. «Düştüğünü gören oldu mu?»

«Hayır. Tommy binanın ön tarafında değil, bahçeye bakan bölümündeydi. Anlaşıldığına göre çocuğu düştükten yarım saat kadar sonra buldular.»

«Onu kim buldu?»

«Miss Lavinia Fullerton... Hani demin sözünü ettiğim yaşlı hanım. Ne yazık ki o da geçenlerde araba kazasında öldü... Za-

vallı Miss Fullerton, Tom'un olayı onu çok sarsmıştı. Bazı çiçeklerden toplamak için izin almış ve bahçeye girince Tommy'nin yerde yattığını görmüş.»

Luke düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Çok zor bir durum bu... Miss Fullerton mutlaka şok geçirmiştir...» İçinden de ekledi: Sandığımızdan daha büyük bir şok.

Bridget atıldı. «Tommy iğrenç ve hain bir çocuktu. Öyle olduğunu siz de biliyorsunuz, Bay Wake. Yavru kedilere ve sokak köpeklerine işkence etmekten çok hoşlanırdı. Kendisinden küçük çocukları çimdikler dururdu.»

«Biliyorum, biliyorum...» Rahip kederle başını salladı. «Yine de, bildiğiniz gibi bazen zalimlik karaktere değil de zihnin ve hayal gücünün çok ağır olgunlaşmasına bağlıdır, Miss Conway. Sözgelimi çocuk zekâsına sahip bir adamı ele alın. Herhalde bu kimse kendisinde bir delinin hainliği olduğunun farkında bile değildir. Bence bugün dünyadaki hainlik ve budalaca zalimliğin nedeni, bazı kafaların olgunlaşmamış olması. İnsan çocukça şeyleri bir yana bırakmalı...» Başını sallayarak ellerini açtı.

«Evet, haklısınız...» Bridget'in sesi birden boğuklaşmıştı. «Ne demek istediğinizi anlıyorum. Çocuk kalmış bir insan dünyanın en korkunç yaratığıdır.»

Luke Fitzwilliam, acaba Bridget kimi kastediyor, diye düşünmekten kendini alamadı.

5

Bay Wake kendi kendine birkaç isim daha mırıldandı. «Durun bakayım... Zavallı Bayan Bose... yaşlı Ben... Elkins'lerin çocuğu... ve Harry Carter... Bunların hepsi benim kiliseme bağlı

değildi. Bayan Bose'la Carter başka mezheptendiler. Marttaki o soğuk dalgası en sonunda yaşlı Ben Stanbury'i aramızdan aldı. Doksan iki yaşındaydı.»

Bridget, «Amy Gibbs nisanda öldü,» dedi.

«Evet, zavallı kız... Üzücü bir yanlışlıktı o.»

Luke başını kaldırdığında Bridget'in kendisini dikkatle süzdüğünü farketti. Genç adam hafif bir öfkeyle, bu işde anlayamadığım bir şeyler var, diye düşündü. Üstelik bu Amy Gibbs adlı kızla da ilgili.

Rahiple vedalaşıp dışarı çıktıkları zaman genç adam, Bridget'e, «Amy Gibbs kimdi ve neydi?» diye sordu.

Bridget uzun bir sessizlikten sonra cevap verdi. «Amy şimdiye kadar gördüğüm hizmetçilerin en beceriksiziydi...» Luke kızın sesinde hafif bir soğukluk olduğunu farketti.

«Bu yüzden mi kovuldu?»

«Hayır... Kız geceleri geç vakte kadar dışarıda kalır, bir gençle dolaşır dururdu. Gordon'un ahlak konusunda gerikafalı bir adam olduğunu söylemeliyim. Ona göre günah ancak gece on birden sonra işlenir. Bu yüzden kovdu Amy'i. Kız da ona küstahça birtakım laflar söyledi.»

Luke, «Öksürük şurubu yerine yanlışlıkla şapka boyasını içen Amy'di, değil mi?» dedi.

«Evet.»

Luke mırıldandı. «Budalaca bir hata bu.»

«Hem de çok budalaca.»

«Amy aptal mıydı?»

«Hayır, tersine çok zekiydi.»

Luke yan gözle Bridget'e baktı. Genç adam biraz şaşırmıştı. Kız sakin bir tavırla, hatta kayıtsızca konuşuyordu. Ama Luke, Bridget'in açıklamadığı bazı şeyleri düşündüğünü de seziyordu.

Aynı anda genç kız, şapkasını çıkararak kendisini neşeyle selamlayan bir adamla konuşmak için durakladı. Onunla bir iki kelime konuştuktan sonra adamı Luke'la tanıştırdı. «Bu kuzenim Bay Fitzwilliam. Kendisi Ashe malikânesinde kalıyor. Buraya yazdığı kitap için bilgi toplamaya geldi. Luke, bu da avukat Bay Abbot.»

Luke, Bay Abbot'a ilgiyle baktı. Tommy Pierce'i tutan avukat buydu demek. Bay Abbot alışılagelmiş avukatlara hiç benzemiyordu. Ne zayıf, ne kuru, ne ufak tefek, ne de yaşlıydı. Tam tersine, kırmızı yüzlü ve iriyarı bir adamdı Abbot. Tüvit bir kıyafet giymişti. Gayet neşeli ve konuşkandı. Çevresi kırışmış gözleri, insanın ilk anda tahmin edebileceğinden daha zeki ve kurnazca bakıyordu. «Demek kitap yazıyorsunuz. Roman mı?»

Bridget, «Folklor,»dedi.

Avukat başını salladı. «O halde tam yerine geldiniz. Bu köy gerçekten pek ilgi çekicidir.»

Luke başını salladı. «Evet, bunu söylediler. Herhalde bu konuda siz de bana yardım edebilirsiniz. Mutlaka eski, garip anlaşmalara rastlamışsınızdır. Veya eskiden kalma garip âdetlerin farkına varmış olmalısınız.»

«Doğrusu bunu pek bilmiyorum. Belki... belki...»

«Burada hayaletli ev filan yok mu?»

«Hayır. Böyle bir şey duymadım.»

Luke gülümsedi. «Tabii çocuklarla ilgili batıl inançları da unutmayalım. Örneğin bir erkek çocuk feci bir şekilde ölmüşse, hayaletinin sürekli ortalıkta dolaştığına inanılır. Fakat kız çocuklar konusunda böyle bir inanış yoktur. Çok ilginç, değil mi?»

Bay Abbot, «Gerçekten de öyle,» dedi. «Böyle bir şeyi şimdiye dek hiç duymamıştım.»

Bunu Luke uydurduğuna göre avukatın daha önce duymamış olmasına şaşmamak gerekti.

Genç adam, «Galiba bir ara burada Tommy adında bir çocuk varmış...» diye mırıldandı. «Ve bir süre sizin büronuzda çalışmış. Zannedersem onun hayaletinin de geceleri çevrede dolaştığına inanılıyor.»

Bay Abbot'ın kırmızı suratı hafifçe morardı. «Tommy Pierce'ten mi söz ediyorsunuz? Onun kadar sinsi, terbiyesiz ve küstah bir yaratık daha olamazdı. Tommy'nin hayaletini kim görmüş? Nasıl bir hikâye bu?»

Luke, «Böyle şeyleri kesin olarak öğrenebilmek çok güç tabii,» diye cevap verdi. «Kimse olay hakkında açık açık konuşmuyor. Yalnızca kulaktan kulağa bazı fısıltılar dolaşıyor.»

«Evet, evet, anlıyorum...»

Luke konuyu ustalıkla değiştirdi. «Asıl konuşmam gereken köyün doktoru. Yoksulları tedavi ederken herhalde bir sürü şey duyuyordur. Batıl inançlar... muskalar... hatta aşk iksirleri...»

«O halde gidip Dr. Thomas'la konuşun. İyi bir adamdır Thomas. Tıptaki bütün yenilikleri de izler. Zavallı ihtiyar Humbleby gibi değildir.»

«Demek o gerikafalıydı?»

«Hem de nasıl. Üstelik çok da inatçıydı.»

Bridget söze karıştı. «Onunla su meselesinde iyice takışmıştınız, değil mi?»

Abbot'ın yüzü yeniden morardı. Sert bir sesle, «Humbleby her türlü ilerlemenin karşısındaydı.» dedi. «Bu plana da karşıydı. Üstelik benimle konuşurken gayet kaba şeyler söyledi. Lafını sakınmayan bir adamdı o. Bana söylediği bazı şeyler yüzünden aleyhine dava bile açabilirdim.»

Bridget mırıldandı. «Ama avukatlar hiçbir zaman yasalara başvurmazlar, öyle değil mi? Bu konuda çok tecrübelidirler çünkü.»

Abbot uzun uzun kahkahalarla güldü. Öfkesi birdenbire geçivermişti. «Aferin size, Miss Bridget! Yanıldığınızı pek iddia

edememem. Biz avukatlar yasaları gayet iyi biliriz.» Tekrar gürültülü bir kahkaha attı. «Hah hah hah hah! Neyse, gideyim artık. Yardım edebileceğim bir konu olursa bana telefon edin, Bay... şey...»

Luke, «Fitzwilliam,» dedi. «Teşekkür ederim. Böyle bir şey olursa sizi ararım.»

Yollarına devam ederlerken Bridget ona döndü. «Amy Gibbs konusunda daha fazla bilgi edinmek istiyorsan, seni birine götürebilirim. O herhalde sana yardım edebilir.»

«Kimmiş bu?»

«Miss Flete. Amy, Ashe malikânesinden ayrıldıktan sonra onun yanına girdi. Öldüğü zaman da oradaydı.»

«Yaa, anlıyorum...» Luke biraz şaşırmıştı. «Şey... çok teşekkür ederim.»

«Miss Flete ilerideki evde oturuyor.»

Köy meydanından geçerlerken Bridget biraz ötedeki büyük evi işaret etti. «Orası eskiden Wych konağıydı. Ama artık kütüphane haline getirildi.»

Kütüphanenin bitişiğinde küçücük bir ev vardı. Büyük binanın yanında bir bebek gibi duruyordu. Kapının önündeki basamaklar göz alacak kadar beyazdı. Pirinç tokmak pırıl pırıl, pencerelerdeki beyaz perdeler kolalı ve tiril tirildi. Bridget küçük bahçe kapısını iterek içeri girdi. Aynı anda evin kapısı açıldı ve yaşlı bir kadın dışarı çıktı.

Luke, tam köylerde rastlanılan tipik yaşlı kızlardan, diye düşündü.

Zayıf kadın, çizgili bir etekle ceket giymişti. Gri ipek bluzunun yakasında bir broş vardı. Fötr şapkasını biçimli başına tas gibi geçirmişti Miss Flete. Yüzü gayet tatlı ifadeli, kelebek gözlüklerinin arkasından parlayan gözleriyse zekâ doluydu.

Bridget, «Günaydın, Miss Flete,» dedi. «Bu Bay Fitzwilliam,» Luke eğilerek selam verdi. «Kendisi kuzenim oluyor. Buraya

ölümler, köy görenekleri ve benzeri sıkıcı şeyler konusunda yazacağı kitap için geldi.»

Miss Flete, «Yaa...» diyerek gülümsedi. «Çok enteresan.» Luke'a cesaret vermek istiyormuş gibi bir tavırla tatlı tatlı gülümsedi.

Luke'un aklına Miss Lavinia Fullerton gelmişti.

Bridget mırıldandı. «Ona Amy hakkında bazı şeyler anlatabileceğinizi düşündüm...» Luke, genç kızın sesinin yine aniden ifadesizleşivermiş olduğunu farketti.

Honoria Flete, «Amy hakkında mı?» dedi. «Evet... Amy Gibbs hakkında demek...» Luke yaşlı kadının yüzünde değişik bir anlam belirdiğini gördü. Honoria Flete düşünceli bir ifadeyle kendisini tartıyormuş gibiydi. Sonra kesin bir tavırla başını salladı. Kararını vermişti anlaşılan. Geri çekilerek küçük evin holüne girdi. «Lütfen buyurun, ben daha sonra da çıkabilirim.» Luke'un itiraza niyetlendiğini görüp başını salladı. «Hayır, hayır. Zaten önemli bir işim yoktu. Biraz alışveriş yapacaktım.» Küçük misafir odası gayet temizdi. Hafifçe lavanta çiçeği kokuyordu. Miss Flete koltukları göstererek oturmalarını söyledi. Sonra da, «Ben sigara içmiyorum. Bu yüzden korkarım size de ikram edemeyeceğim. Ama siz istiyorsanız içebilirsiniz,» dedi.

Luke bunun önemli olmadığını söylerken Bridget hemen bir sigara yaktı.

Honoria Flete kolları oymalı bir koltuğa dimdik oturup bir iki dakika misafirini süzdükten sonra, gözlerini yere devirdi. «Zavallı Amy hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsunuz? Onun ölümü çok acı oldu. Ben de oldukça üzüldüm. Ne feci bir hataydı o.»

Luke sordu. «Amy'nin intihar etmiş olması ihtimali üzerinde de duruldu, değil mi?»

Honoria Flete başını salladı. «Hayır, hayır, buna hiçbir zaman inanamam. Amy intihar edecek bir kız değildi.»

Luke açıkça sordu. «O halde nasıl bir kızdı? Bana onun hakkında bilgi vermenizi rica edeceğim.»

Miss Flete, «Aslında Amy iyi bir hizmetçi sayılmazdı,» dedi. «Ne var ki, son zamanlarda insan fazla ince eleyip sık dokuyamıyor, bir hizmetçi bulduğuna seviniyor. Amy işleri iyice şişirir, aklı fikri hep gezmekte olurdu. Ama tabii gençti o. Şimdiki kızlar böyle. Aldıkları paraya karşılık çalışmaları gerektiğini düşünmüyorlar bile.»

Luke yaşlı kadına hak veriyormuş gibi bir tavır takınırken Honoria Flete konuyu genişletmeye devam etti. «Amy çevresindeki insanların hayranlığını uyandırmaya meraklıydı. Kendini bir hayli beğenirdi. Bay Sorty —bir antikacı dükkânı var, kendisi gerçek bir centilmendir— biraz suluboya resim yapar. Bir ara Amy'nin de bir iki portresini yaptı sanırım. O zaman kızın burnu büyüdü. Başladı nişanlısı Ham Harvey'le kavgaya. Harvey garajda çalışıyor. Amy'i çok severdi... O...» Honoria Flete bir an durdu. Sonra yeniden sözlerini sürdürdü. «O geceyi hiçbir zaman unutamayacağım. Amy biraz hastaydı. Durmadan öksürüyordu. İncecik ucuz naylon çoraplardan, kâğıt gibi tabanı olan topuklu ayakkabılardan çok hoşlanırdı. Bu yüzden de soğuk almıştı tabii. Hatta o akşamüzeri doktora da gitti.»

Luke hemen sordu. «Dr. Humbleby'e mi, yoksa Dr. Thomas'a mı?»

«Doktor Thomas'a. Doktor, Amy'e öksürük şurubu vermişti. Kız elinde şişe eve geldi. Zararsız bir ilaçtı bu sanırım. Herkesin içtiği öksürük şuruplarından. Amy o akşam erkenden yattı. Ama gece bire doğru o korkunç gürültü başladı. Amy boğulurmuş gibi sesler çıkarıyor, bağırıyordu. Kalkıp odasına gittim. Kapıyı içeriden kilitlemişti. Seslendim, bağırdım, bir yanıt alamadım. Ahçı da yanımdaydı. İkimiz de fena halde şaşırdık ve korktuk. Sonunda aşağıya inerek ön kapıya gittik. Neyseki o sırada bizim polis Reed geçiyordu. Hemen ona seslendik. Reed evin arka ta-

rafına geçip garajın damına tırmandı. Amy'nin penceresi açık olduğundan kolaylıkla içeri girerek kapıyı açabildi. Zavallı kızın hali korkunçtu. Ne yazık ki onu kurtaramadılar, birkaç saat sonra hastanede öldü.»

Honoria Flete sustu. Bir kedininkini andıran zeki bakışlı gözlerini Luke'a çevirdi. Genç adam bu bakışların gizli bir anlam taşıdığının farkındaydı. Luke, hikâyenin bir bölümünü özellikle atladı, diye düşündü. Üstelik bilmediğim bir nedenden ötürü benim bunu farketmemi istiyor.

Bir sessizlik oldu. Uzun ve oldukça sıkıntılı bir sessizlik. Luke kendini birdenbire rolünü unutmuş bir aktör gibi hissediyordu. Sonunda şaşkın şaşkın mırıldandı. «Siz Amy'nin intihar etmediğinden eminsiniz demek?»

Miss Flete kesin bir tavırla, «Elbette eminim,» diye cevap verdi. «Eğer Amy intihara karar verseydi, herhalde zehir içerdi. O boya şişesi yıllardan beri yanındaydı sanırım. Ayrıca demin de söylediğim gibi, Amy intihar edecek bir kız değildi.»

Luke açık açık, «O halde siz ne düşünüyorsunuz?» diye sordu.

Honoria Flete hemen, «Bunun üzücü bir olay olduğunu,» dedi. Sonra da dudaklarını büzerek ısrarla Luke'a baktı.

Luke, bu kadın ne söylememi bekliyor, diye düşündü. Şimdi ne demem gerek? Genç adam ümitsizliğe kapıldığı sırada başka bir şey oldu. Bir kedi dışarıdan kapıyı tırmalayarak şikâyet dolu sesiyle miyavladı. Miss Flete hemen ayağa fırladı ve gidip kapıyı açtı. İçeriye tüyleri sarı renkli, harikulade bir Acem kedisi girdi. Duraklayarak Luke'u kibirle süzdükten sonra Miss Flete'in koltuğunun kenarına sıçradı. Yaşlı kadın tatlı bir sesle, «Pooh'cuğum...» dedi. «Pooh'cuğum, sabahtan beri neredeymiş?»

Luke hafifçe irkildi. Pooh adlı Acem kedisinden söz edildiğini bir yerde duymuştu. Ama nerede? «Çok güzel bir kedi. Onu küçükten mi büyüttünüz?»

Honoria Flete başını salladı. «Hayır. Kedi eski bir arkadaşımındı. Lavinia Fullerton'un... Zavallıcığı o korkunç otomobillerden biri çiğnedi. Tabii ben de Pooh'un yabancıların yanına gönderilmesine dayanamazdım. Lavinia buna çok üzülürdü herhalde. Kedisine tapardı o. Pooh çok güzel bir hayvan, değil mi?»

Luke hayran hayran kediye baktı. «Gerçekten öyle.» Sonra uzanıp Pooh'u okşamaya başladı.

Honoria Flete, «Kulaklarına dikkat edin,» dedi. «Son zamanlarda sık sık ağrıyor.»

Luke kediyi ihtiyatla okşarken Bridget ayağa kalkmıştı. «Artık gitmemiz gerek.»

Miss Flete, Luke'un elini sıktı. «Belki yakında sizinle yine görüşürüz.»

Luke neşeyle cevap verdi. «Tabii, tabii.»

Genç adama, kadın biraz şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Honoria Flete çabucak Bridget'e bir göz attı. Bakışlarıyla kıza soru sorar gibiydi.

Luke, ikisinin arasında anlaşma var sanki, diye düşündü. Ve ben buna dahil değilim... Bu durum genç adamı sinirlendirdi. Ama Luke daha sonra işin içyüzünü öğreneceği konusunda kendi kendine söz verdi.

Miss Honoria Flete de onlarla birlikte dışarı çıktı. Luke bir iki dakika kapının önündeki basamaklarda durup köyün yeşil meydanına ve ördeklerin yüzdüğü küçük su birikintisine baktı.

Sonra da, «Neyse,» dedi. «Kentlerin o lüzumsuz etkisi burada görülmemiş.»

Honoria Flete'in yüzü aydınlanıverdi. Kadın heyecanla, «Gerçekten öyle,» diye bağırdı. «Burası çocukluğumda anımsadığım gibi. Biz o zamanlar Wych konağında otururduk. Ancak babam ölüp, konak kendisine kalınca ağabeyim orada oturamayacağını söyledi. Zaten konakta oturmak çok masraflı olacaktı. Oysa o

kadar paramız yoktu. Bu yüzden Wych satılığa çıkarıldı. Konağı almaya kalkan müteahhit, binayı yıkıp yerine küçük evler yapacaktı sanırım. Neyseki işe Lord Easterfield karıştı. Konağı satın alarak yıkılmaktan kurtardı. Binayı kütüphane ve müze haline soktu. Konağın hemen hiçbir tarafına da dokunmadı. Ben haftada iki gün kütüphanede çalışıyorum. Elbette para almıyorum bu iş için. Bilemezsiniz eski evimde çalışmak ve onu kimsenin yıkmayacağını bilmek beni ne kadar mutlu ediyor. Hem ayrıca müze ve kütüphane için tam uygun yer. İleride bir gün küçük müzemizi gezmelisiniz, Bay Fitzwilliam, köyle ilgili güzel şeyler var.»

«Özellikle gelip müzeyi gezeceğimden emin olabilirsiniz, Miss Flete.»

Honoria Flete mırıldandı. «Lord Easterfield, Ashe köyünün kurtarıcısı sayılır. O olmasaydı ne yapardık bilmem. Bazı kimselerin nankörlüğü beni çok üzüyordu.»

Susup dudaklarını büzdü. Luke tedbirli davranarak kadına soru sormadı. Yeniden vedalaştılar.

Küçük bahçe kapısından çıkınca Bridget, «Araştırmalarına devam etmek istiyor musun?» diye sordu. «Yoksa nehrin yanındaki yoldan eve dönelim mi? Orası çok güzeldir.»

Luke, «Nehrin yanındaki yoldan eve dönelim.» dedi. Genç adam, Bridget yanında oturur ve kendisini dinlerken başkalarını kolaylıkla sorguya çekemeyeceğini anlamıştı.

Anayoldan ilerlediler. En sondaki evin önünde eski tip yaldızlı harflerle yazılmış bir tabela vardı. «Antikalar»

Luke duraklayıp pencerelerden birinden loş dükkânın içine baktı. «Şuradaki tabak pek güzel. Halalarımdan birinin hoşuna gideceğine eminim. Acaba fiyatı nedir?»

«İçeri girip soralım mı?»

«Zahmet olmazsa. Antikacıları dolaşmayı çok severim. Bazen insan buralarda hem ucuz, hem de güzel şeyler bulur.»

Bridget hafif bir alayla, «Burada öyle kelepir bulacağını sanmıyorum,» diye cevap verdi. «Sorty dükkânındaki eşyaların değerini çok iyi bilir.»

Kapı açıktı. Holde üstlerine porselen ve madeni eşyalar konulmuş olan iskemleler, kanepeler ve komodinler vardı. Luke soldaki odaya girip beğendiği o tabağı eline aldı. Aynı anda dipte Kraliçe Ann stili bir yazı masasının başında oturmakta olan bir adam ayağa kalkarak onlara doğru geldi.

«Ah, sevgili, Miss Conway. Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.»

«Günaydın, Bay Sorty.»

Kızıl kahverengi bir takım giymiş olan Bay Sorty zayıf, uzun siyah saçlı, genç biriydi. Uçuk renkli, uzun bir yüzü vardı. Bridget, Luke'u tanıştırınca hemen ona doğru döndü.

«Gerçek İngiliz porsenelidir bu tabak, çok güzel, değil mi? Burada muhteşem parçalar var. İnanır mısınız, onları satmayı hemen hiç istemiyorum. Hep küçük bir köyde yaşamayı ve güzel bir antikacı dükkânımın olmasını arzu ettim. Ashe harika bir yer. Buraya tam anlamıyla geçmiş yüzyıllara özgü o hava hâkim.»

Bridget mırıldandı. «Sanatçı anlayışı...»

Sorty genç kıza dönerek uzun beyaz parmaklı ellerini salladı. «Aman o korkunç kelimeyi kullanmayın, Miss Conway. Ben yalnızca bir esnafım. Hepsi bu.»

Luke, «Ama siz aslında sanatçısınız, değil mi?» diye sordu. «Yani suluboya resimler yapıyorsunuz sanırım. Miss Honoria Flete bize Amy Gibbs adlı kızın suluboya resimlerini yaptığınızdan söz etti.»

«Amy'nin mi?» Sorty bir adım geriledi. Çarptığı bira bardağı hafifçe sallandı. «Onun resmini mi yapmışım? Ah, herhalde öyle...» O eski sakin hali pek kalmamış gibiydi.

Bridget, «Amy güzel bir kızdı,» dedi.

Bay Sorty kendini toparlamıştı. «Ah, öyle mi düşünüyorsunuz? Bense oldum olası onu pek bayağı bulmuşumdur...» Luke'a döndü. «Eğer porselenle ilgileniyorsanız size birkaç kuş biblosu gösterebilirim.»

Luke kuşlarla biraz ilgilendi. Sonra da adama tabağın fiyatını sordu. Luke, Sorty'nin söylediği rakam karşısında gülümseyerek, «Teşekkür ederim... Sizi tabağınızdan ayırmamak daha doğru olacak,» dedi.

Sorty de gülümsedi. «Satış yapmadığım zaman içim ne kadar rahatlar bilemezsiniz. Ne budalalık, değil mi? Buraya bakın, fiyatı bir sterlin indirebilirim. Halinizden porselenden anladığınız belli. Böyle şeylerden hoşlanıyorsunuz. Bu benim için çok önemli. Sonuçta burası da bir dükkân.»

Luke başını salladı. «Hayır, teşekkür ederim.»

Sorty onlarla birlikte dükkânın kapısına kadar geldi. Luke birlikte uzaklaşırlarken genç kıza usulca, «Bu Sorty garip bir adam,» diye fısıldadı.

Bridget, «Büyüyle uğraşıyor sanırım,» dedi. «Tabii şeytanla ilgili ayinler yapmıyor ama büyüye meraklı. Bunda köyün şöhretinin de etkisi oluyor elbette.»

Luke yapmacık bir tavırla bağırdı. «Sahi mi? O halde o tam aradığım adam. Keşke onunla bu konuyu konuşsaydım.»

Bridget, «Demek öyle düşünüyorsun,» dedi. «Sanırım o gerçekten bu konuları iyi biliyor.»

Luke endişeyle mırıldandı. «Başka gün gelip onunla konuşurum.»

Bridget cevap vermedi. Artık köyden çıkmışlardı. Genç kız bir keçiyoluna saptı. Bir süre ilerlediler ve sonunda nehrin kıyısına vardılar. Yürürken ufak tefek, pos bıyıklı bir adamın ya-

nından geçtiler. Adam boğuk bir sesle çevresinde koşuşan üç buldog köpeğine bağırıp duruyordu.

«Neron, buraya gel! Nelly, bırak onu! At onu diyorum sana, Augustus! Augustus!..» Durup şapkasını çıkararak Bridget'i selamladı. Luke'a merakla baktıktan sonra adam yeniden köpeklerine seslenerek yoluna devam etti.

Luke, «Binbaşı Horton ve buldog köpekleri, değil mi?» dedi.

«Doğru.»

«Galiba bu sabah Ashe köyünün bütün ileri gelenlerini gördük.»

«Hemen hemen...»

Luke içini çekti. «Bana biraz fazla dikkat çekiyormuşum gibi geliyor...» Arkadaşı Jimmy Loring'in sözlerini hatırlayarak hafifçe gülümsedi. 'İngiliz köylerinde yabancılar hemen farkedilir.'

Bridget, «Horton merakını gizleme gereği bile duymadı,» diye cevap verdi. «Sana fazla dikkatle baktı.»

«Orası öyle...»

Bridget birden, «Nehrin kıyısında biraz oturalım mı?» diye sordu. «Vaktimiz bol.»

Devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerine yerleştirler. Bridget, «Biliyor musun,» dedi. «Horton'un öyle aksi, öyle çaçaron bir kası vardı ki... Adamcağıza yapmadığını bırakmazdı.»

«Zavallı...»

«Oysa Binbaşı Horton ona hep kibar davranır, bir centilmen olduğunu hiçbir zaman unutmazdı. Kadının bol parası vardı ve özellikle herkesin içinde bundan söz etmekten çok hoşlanırdı. Açıkçası adamın neden onu bir gün baltayla öldürmediğine hâlâ şaşarım.»

«Anlaşılan köydekiler de kadını pek sevmiyorlardı.»

«Bayan Horton'dan herkes nefret ederdi. Gordon'a hakaret eder, banaysa emirler vermeye kalkardı. Nereye giderse gitsin, mutlaka herkesin sinirini bozacak bir şey yapardı.»

«Anladığıma göre merhametli Tanrı onu ortadan kaldırmış.»

«Evet, Bayan Horton bir yıl önce had gastritten öldü. Kadının kocasına, Doktor Thomas'a ve iki hemşireye yapmadığı kalmadı. Ama sonunda öldü gitti. O can verir vermez buldogların keyifleri yerine geldi.»

«Zeki hayvanlar...»

Bir sessizlik oldu. Bridget dalgın dalgın uzun otları koparıyordu. Luke'sa kaşlarını çatmış, görmeyen gözlerle karşı kıyıya bakmaktaydı. Yine aklına bulaştığı işin garipliği gelmişti. Lavinia Fullerton'un anlattıklarının ne kadarı gerçek, ne kadarı hayal ürünüydü acaba, diye düşünüyordu. İnsanın her rastladığına bakarak, o katil olabilir, demesi kötü bir şey değil mi? Ve de çirkin... Allah kahretsin!.. Polislik kanıma işlemiş benim!»

Birdenbire irkilerek daldığı düşüncelerden uyandı. Bridget o sakin ve tatlı sesiyle konuşmaya başlamıştı.

«Luke, sen aslında buraya ne için geldin?»

6

Luke tam kibritle sigarasını yakmak üzereydi. Bu beklenmedik soru yüzünden eli aniden felce uğradı adeta. Bir iki saniye hiç kımıldamadan durdu ve bu arada kibritin alevinden eli yandı. Genç adam, «Allah kahretsin!» diye homurdanarak kibriti attı.Telaşla elini sallarken Bridget'e döndü. «Affedersin. Beni birden fena şaşırttın.» Endişeyle hafifçe gülümsedi.

«Öyle mi?»

«Evet.» Genç adam içini çekti. «Neyse... Zeki bir insanın rolüme kanmayıp durumu anlayacağı belliydi. Herhalde folklorla ilgili bir kitap hazırladığıma bir an bile inanmadın.»

«Seni gördükten sonra bunun imkânsız olduğunu anladım.»

«Yani bende kitap yazacak kafa yok mu? Beni incitmekten çekinme, gerçeği olduğu gibi öğrenmem daha doğru olur.»

«Sen kitap yazabilirsin ama sözünü ettiğin türden bir yapıt olmaz bu. Eski batıl inaçlar, geçmişe geri dönmek... Sen geçmişe fazla önem veren insanlardan değilsin. Hatta belki geleceğe de aldırmıyorsun. Senin için önemli olun şu an.»

«Hım... Anlıyorum...» Luke yüzünü buruşturdu. «Hay Allah! Buraya geldiğimden beri sana bakıp bakıp endişeleniyordum. O kadar zeki bir halin var ki.»

Bridget hafif alaylı bir tavırla, «Kusura bakma,» diye cevap verdi. «Başka ne bekliyordun?»

«Şey... Doğrusu bunu pek düşünmemiştim...»

Ama genç kız sakin bir tavırla sözlerini sürdürdü. «Patronuyla evlenmesinin iyi bir vurgun olacağını düşünebilecek ve fırsatlardan yararlanmaya çalışacak kadar zeki, çıtıpıtı bir sarışın olduğumu sanıyordun, değil mi?»

Luke şaşkın şaşkın bir şeyler mırıldandı.

Bridget gülümseyerek ona baktı. «Anlıyorum... Ama zararı yok. Sana kızmış değilim.»

Luke en iyi savunmanın saldırı olduğunu bilenlerdendi. Onun için, «Belki buna benzer bir şeyler düşündüm,» dedi. «Ama doğrusunu söylemek gerekirse bu meselenin üzerinde fazla durmadım.»

Bridget başını salladı. «Orası kesin... Sen bir şey hakkında görmeden kesin kararlar verenlerden değilsin.» Bir an durdu. «Ashe köyüne neden geldin, Luke?»

İşte yine dönmüş dolaşmış ve ilk soruya gelmişlerdi. Luke böyle olacağını tahmin etmiş, son bir iki saniye süresince ne cevap vereceğine karar vermeye çalışmıştı. Başını kaldırdığında Bridget'le göz göze geldiler. Kendi bakışları sakin ve kararlıydı. Bridget'inkiyse zeki ve meraklı. Ayrıca kızın gözlerinde Luke'un ummadığı bir ciddilik de vardı. Genç adam düşünceli bir tavırla, ağır ağır, «Herhalde sana daha başka yalanlar uydurmamam çok iyi olur,» dedi.

«Gerçekten öyle.»

«Ama gerçek öylesine tuhaf ki! Peki, sen bu konuda ne düşünüyorsun? Yani buraya neden geldiğimi tahmin edebiliyor musun?»

Bridget başını salladı. «Evet.»

«Tahminin nedir, söyler misin? Fikirlerinin bana yararlı olacağını sanıyorum.»

Bridget yavaşça, «Sanırım buraya o kızın ölümü yüzünden geldin,» dedi. «Yani Amy Gibbs'in...»

«Demek mesele buydu. Kızın adı geçer geçmez değişmenin nedeni buydu. Bu yüzden işin içinde bir iş olduğunu düşündün. Demek buraya Amy Gibbs'in ölümüyle ilgili olarak geldiğimi sandın?»

«Bir bakıma... evet.»

Luke susarak kaşlarını çattı. Yanında oturan kız da hiç sesini çıkarmıyor, yerinden kımıldamayıp, genç adamı daldığı düşüncelerden uyandıracak bir şey yapmıyordu.

Nihayet Luke kararını verdi. «Ben buraya tuhaf bir hikâye yüzünden geldim. Garip, hatta belki de gülünç, melodrama kaçan bir düşünce yüzünden. Amy Gibbs'in ölümü de bu konuyla ilgili. Onun nasıl öldüğünü öğrenmek istiyorum.»

«Tahmin etmiştim.»

«Hay Allah! Nereden tahmin ettin? Amy'nin ölümünde senin ilgini çeken ne var?»

Bridget, «Kızın ölümünde bir gariplik olduğunu düşündüm hep,» diye cevap verdi. «Zaten seni o yüzden Honoria Flete'e götürdüm.»

«Neden?»

«Çünkü Miss Flete de öyle düşünüyor.»

«Yaa...» Luke, Honoria Flete'le yaptıkları konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Artık o zeki yaşlı bayanın tavırlarının ne anlama geldiğini kavramıştı. «Demek o da senin fikrinde? Amy Gibbs'in ölümünde bir gariplik olduğunu düşünüyor?»

Bridget başını salladı. «Evet.»

«Peki, neden?»

«Bir kere... şapka boyası yüzünden...»

«Ne demek 'şapka boyası yüzünden'?»

«Yirmi yıl önce herkes hasır şapkalarını boyarmış. Bu mevsim pembe bir şapka alır, gelecek yaza koyu maviye boyarmışsın. Bir şişe şapka boyasına bakarmış bu. Sonra bir şişe daha ve siyah bir hasır şapka... Artık son zamanlarda böyle şeylerle uğraşan yok. Hasır şapkalar ucuz. Bir mevsim kullanıyor, sonra da kaldırıp atıyorsun.»

«Amy Gibbs gibi kızlar da bunu yapabiliyorlar mı?»

«Herhalde şapka boyama işini Amy değil, daha çok ben yapardım. Öyleleri para biriktirmek peşinde değiller artık. Sonra bir şey daha var. Şişedeki kırmızı şapka boyasıymış.»

«Ee?»

«Amy Gibbs'in havuç rengi saçları vardı.»

«Yani havuç rengi saça kırmızı şapka yakışmaz mı demek istiyorsun?»

Bridget başını salladı. «Bir kız havuç rengi saçlarının üzerine parlak kırmızı şapka giymez. Erkekler böyle bir şeyi pek farketmezler ama...»

Luke genç kızın sözünü kesti. «Doğru, erkekler böyle bir şeyin farkına varmazlar. Uyuyor... hepsi de birbirine uyuyor.»

Bridget, «Kuzenim Jimmy'nin Scotland Yard'dan garip arkadaşları vardır,» dedi. «Yoksa sen de...»

Luke çabucak, «Ben resmen polis değilim,» diye cevap verdi. «Ayrıca Baker Sokağında bürosu olan tanınmış bir özel dedektif olduğumu da sanma. Jimmy'nin sana bu konuda söyledikleri doğruydu. Mayang'da polislik yaptım. Sonra işten çekildim. Bu işe burnumu sokmamın nedeni, Londra'ya giderken trende gerçekleşen tuhaf bir olay.» Bridget'e trende Lavinia Fullerton'la yaptığı konuşmayı ve sonra kendisini Ashe'e gelmeye sürükleyen olayları anlattı. Sözlerini, «Görüyorsun ya,» diye bitirdi. «Garip bir durum bu! Ben bir adamı arıyorum, bir katili. Bu adam Ashe'te oturuyor ve belki de herkesten saygı görüyor. Eğer Lavinia Fullerton, sen ve... adı neydi... Honoria Flete haklıysanız, Amy Gibbs'i de o adam öldürmüş olmalı.»

Bridget mırıldandı. «Anlıyorum...»

«Tabii bunu bir yabancı da yapmış olabilir. Öyle değil mi? Yani belki biri dışarıdan eve girmiştir...»

Bridget ağır ağır, «Evet, olabilir,» dedi. «Polis Reed garajın damına çıkarak Amy'nin penceresine tırmanmış. Pencere açıkmış. O pencere biraz yüksekte sanırım. Ama atletik yapılı bir adam içeri kolaylıkla girebilirdi.»

«İçeri girdi diyelim... Ondan sonra ne yaptı?»

«Öksürük şurubunu alıp yerine şapka boyasını bıraktı.»

«Kızın umduğu gibi hareket edeceğini düşünüyordu. Yani uyanıp şapka boyasını içeceğini... Herkesin kızın bir hata yaptığını ya da intihar ettiğini sanacağından emindi.»

«Evet.»

«Resmi soruşturmada cinayet olasılığı üzerinde durulmadı mı?»

«Hayır.»

«Tabii, çünkü soruşturmayı yapanlar erkeklerdi, öyle değil mi? Şapka boyası meselesinin üzerinde hiç durulmadı mı?»

«Hayır.»

«Ama bu senin aklına geldi?»

«Evet.»

«Miss Honoria Flete'in de öyle. Bunu onunla oturup konuştun mu?»

Bridget hafifçe gülümsedi. «Hayır, hayır. Senin düşündüğün anlamda konuşmadık. Yani açık açık bu konudan söz etmedik. İhtiyarın şüphelerinin nereye vardığını bilmiyorum. Sanırım kadın başlangıçta biraz endişelendi. Sonra bu giderek arttı. Honoria Flete çok zekidir. Gençliğinde üniversiteye gitmiş ya da gitmek istemiş. Genç bir kızken gayet modernmiş. O, Ashe köyündekilerin çoğu gibi bunak değildir.»

Luke içini çekti. «Lavinia Fullerton'sa biraz bunamıştı sanırım, öyle değil mi? Zaten bu yüzden başlangıçta anllattığı hikâyenin doğru olabileceği aklıma bile gelmedi.»

Bridget, «Ben Lavinia Fullerton'un gayet kurnaz ve zeki olduğunu düşünürdüm,» diye cevap verdi. «Öyle bol bol gevezelik eden o tatlı ihtiyarcıkların çoğu umulmayacak kadar zekidirler. Sen onun başka isimler verdiğini de söylemiştin sanırım.»

Luke başını salladı. «Evet... Önce küçük bir çocuktan söz etti. Tommy Pierce'ten yani. O adı duyar duymaz hatırladım. Ayrıca Lavinia Fullerton'un Carter denilen adamdan bahsettiğinden de eminim.»

Bridget düşünceli düşünceli mırıldandı. «Carter, Tommy Pierce, Amy Gibbs, Doktor Humbleby... Dediğin gibi, bu inanılmayacak kadar garip bir hikâye... Biri onların hepsini birden neden öldürsün? Hepsi de birbirlerinden çok farklı insanlardı.»

Luke sordu. «Amy Gibbs'i öldürmeyi kim istemiş olabilir, tahmin edebilir misin?»

Bridget başını salladı. «Hayır.»

«Ya şu Carter denilen adam? Sahi, o nasıl öldü?»

«Evine giderken nehre yuvarlanıp boğulmuş. Hava sisli, Carter da bir hayli sarhoşmuş. Nehrin üzerindeki köprünün yalnızca bir tarafında parmaklık vardır. Herkes ayağı kaydığı için adamın nehre düştüğüne inandı.»

«Carter'ı pekâlâ biri itmiş de olabilir. Öyle değil mi?»

«Tabii.»

«Yine biri, kütüphanenin penceresini temizlerken küstah Tommy'i içeriden itmiş olabilir.»

«Evet.»

«Bundan da üç kişiyi hiç kimsenin kuşkusunu uyandırmadan ortadan kaldırmanın pek kolay olduğu anlaşılıyor.»

Bridget atıldı. «Ama Lavinia Fullerton kuşkulanmış.»

Luke, «Herhalde sana katilin kim olduğu hakkında bir fikrin olup olmadığını sormanın bir yararı yok,» dedi. «Ashe köyünde karşılaştığın zaman tüylerini diken diken eden biri var mı? Veya tuhaf uçuk gözlü biri? Ya da deli gibi kahkahalar atan bir kimse?»

Bridget, «Katilin deli olduğuna mı inanıyorsun?» diye mırıldandı.

«Öyle sanıyorum. Katil deli ama çok da kurnaz. Miss Lavinia Fullerton, yeni kurbanına bakarken katilin yüzünde beliren anlamdan söz etti. Kadının konuşmasından, adam seviye bakımından hiç olmazsa onun eşitiymiş gibi geldi. Ancak bu yalnızca bir kanı. Yanılıyor olabilirim elbette.»

«Haklı olmalısın. Konuşma sırasında sezilen o gizli anlamları kâğıda geçirebilmek olanaksızdır. Ama insan bu konularda pek hata yapmaz.»

Luke, «Biliyor musun?» dedi. «Bütün bunları sana anlatınca bayağı rahatladım.»

«Haklısın. Böylece artık yanımda başkalarıyla konuşurken sıkılmayacaksın. Ayrıca sana yardım edebileceğimi sanıyorum.»

«Yardımın benim için çok değerli olacak. Sonuna kadar beni desteklemek niyetinde misin?»

«Elbette.»

Luke birden çekingenlikle, «Ya Lord Easterfield?» diye mırıldandı. «Sence...»

Bridget kesin bir tavırla, «Gordon'a bir şey söyleyecek değiliz tabii,» dedi.

«Yani o benim anlattıklarıma inanmaz mı?»

«Tersine, hemen inanır. Gordon'un inanmayacağı şey yoktur. Hikâyen onu bir hayli heyecanlandırır ve bizimki Londra gazetelerinde çalışan on kadar zeki muhabiri köye getirtmeye kalkar. Böyle bir şeye bayılır o.»

Luke, «O halde durumu Lord Easterfield'e açmaktan kaçınmakta haklısın,» dedi.

«Evet. Korkarım onun bu şekilde eğlenmesine izin veremeyiz.»

Luke genç kıza baktı. Bir şey söyleyecek gibi olduysa da sonra vazgeçti. Onun yerine kolunu kaldırıp saatine baktı.

Bridget başını sallayıp, «Evet. Artık eve dönmemiz gerek,» diyerek ayağa kalktı. Sanki Luke'un söylemediği o sözler kulaklarında yankılanıyormuş gibi, aniden aralarında bir soğukluk belirmişti. Eve gelinceye kadar hiç konuşmadılar.

7

Luke yatak odasında oturuyordu.

Genç adam öğle yemeğinde Bridget'in hâlâsı Bayan Anstruther tarafından sorguya çekilmiş, kadına Mayang'daki evinin

bahçesinde ne gibi çiçekler yetiştiğini anlatabilmek için elinden geleni yapmıştı. Ayrıca onun Lord Easterfield'in hayatı ve başarıları konusundaki konferansını dinlemek zorunda kalmıştı.

Neyseki yalnızdı artık...

Genç adam eline bir kâğıt alıp alt alta bazı isimler yazdı:

«Doktor Thomas
Bay Abbot
Bay Horton
Bay Sorty
Rahip Wake
Amy'nin nişanlısı
Bakkal, kasap, vb.»

Genç adam bir kâğıt daha alarak yukarısına «Kurbanlar» diye yazdı. Altınaysa şunları karaladı:

«Amy Gibbs .....Zehirlendi.
Tommy Pierce .....Pencereden itildi.
Harry Carter .....Köprüden düştü. (İlaç mı içirilmişti? Sarhoş muydu?)
Doktor Humbleby .....Kan zehirlenmesinden öldü.
Lavinia Fullerton .....Araba çarptı.»
Luke bir an durdu. Sonra ekledi.
«Bayan Bose?
İhtiyar Ben?»
Yine bir süre durakladıktan sonra yazdı.
«Bayan Horton?»

Luke sigarasını yakıp bir süre listelere göz gezdirdi. Ve yeniden kalemini eline aldı.

«Doktor Thomas
Aleyhindeki Noktalar: Doktor Humbleby'nin ortadan kalk-

masını istemiş olabilir. Humbleby'nin ölümü uygun. Yani Thomas, Humbleby'i bilimsel yöntemlerle mikrop vererek öldürmüş olabilir.

Amy Gibbs'se öldüğü gün ona gitmiş. Öksürük şurubu almış. Thomas'la Amy arasında bir şey var mıydı? Kız adama şantaj mı yapıyordu?

Tommy Pierce? Dr. Thomas'la Tommy arasında bilinen bir ilgi yok. Acaba Tommy, doktorun Amy'le ilişkisi olduğunu mu biliyordu?

Harry Carter? Doktor Thomas'la bir ilgisi olup olmadığı bilinmiyor.»

Luke içini çekerek yeni bir başlık attı.

«Avukat Abbot

Aleyhindeki Noktalar: Bence bir avukattan kuşkulanılabilinir. Belki bir önyargı bu.

Kişiliği: Neşesi ve candanlığı bir romanda tüm şüphelerin onun üzerinde toplanmasına neden olurdu.

İtiraz: Bu roman değil, yaşamın ta kendisi.

Doktor Humbleby'i Öldürmesi İçin Neden: Avukatla doktorun arası oldukça açıkmış. Humbleby, Abbot'a karşı çıkmış. Dengesiz biri için yeterli bir cinayet nedeni bu. Böyle bir düşmanlığı Lavinia Fullerton da kolaylıkla farketmiştir.

Tommy Pierce

Çocuk, avukatın gizli evraklarını karıştırırken yakalanmış. Acaba bilmemesi gereken bir şeyi mi öğrenmişti?

Harry Carter? Aralarındaki ilgi bilinmiyor.

Amy Gibbs? Aralarındaki ilgi belirsiz. Şapka boyasını Abbot gibi bir adam farketmemiş olabilir. Eski kafalı biri o.

Lavinia Fullerton'un öldürüldüğü gün avukat neredeydi?

Binbaşı Horton

Amy Gibbs, Tommy Pierce veya Carter'la bir ilişkisi olup olmadığı bilinmiyor.

Ya Bayan Horton? Kadın gastrit değil, arsenik zehirlenmesinden ölmüş olabilir. Öbür cinayetlere de bu neden oldu belki. Yani adama şantaj yapıyor olabilirlerdi.

Not: Bayan Horton'a Doktor Thomas bakıyormuş. Thomas yine şüpheli durumda.

Bay Sorty

Pis herifin biri. Büyüyle uğraşıyor. Kan dökmeye meraklı bir katil olabilir.

Amy Gibbs'le ilgisi varmış.

Ya Tommy Pierce ve Carter'la? Bu bilinmiyor.

Humbleby'le? Belki doktor, Sorty'nin deli olduğunu farketmişti.

Miss Lavinia Fullerton'la ilgisi? Kadın öldürüldüğü gün adam köyde miydi?

Rahip Wake

Pek mümkün değil. Acaba dini bir fanatik mi? Kendisine diğerlerinin öldürülmesinin emredildiğini mi sanıyor? Kitaplarda böyle şirin yaşlı rahipler kuşkululer listesinin en başında gelirler. Ama —demin de belirttiğim gibi— bu bir roman değil.

Not: Carter, Tommy ve Amy pek sevilmeyen kimselermiş. Rahip kendisine böylelerini ortadan kaldırması için ilahi bir emir geldiğine mi inanıyor?

Amy'nin nişanlısı

Belki Amy'i öldürmesi için bir neden vardı, ancak buna da pek ihtimal vermiyorum.

Ya bakkal çakkal?

Onların üzerinde durmaya bile değmez.»

Luke yazdıklarını okudu. Sonra da başını sallayarak, «Ne saçma...» diye söylendi. Listeleri yırtıp, kâğıtları dikkatle yaktı.

«Bu işin kolaylıkla halledilemeyeceği ortada!»

Doktor Thomas koltuğunda arkasına yaslanarak uzun ince eliyle gür sarı saçlarını düzeltti. Görünüşüyle karşısındakini yanıltan kimselerdendi o. Toy ve umursamazmış gibi bir hali olmasına karşın, Luke'un romatizmalı bacağını muayene ettikten sonra Londra'nın en tanınmış doktoru gibi konuşmuştu.

Luke, «Çok teşekkür ederim,» dedi. «Elektrik tedavisi sayesinde durumun düzeleceğini düşünmeniz içimi rahatlattı. Bu yaşta sakat kalmayı istemem doğrusu.»

Doktor Thomas çocuksu bir tavırla gülümsedi. «Öyle bir tehlike yok, Bay Fitzwilliam.»

Luke, «Neyse, sayenizde endişelerimden kurtuldum,» diye cevap verdi. «Ben de bir uzmana gitmeyi düşünüyordum. Ama artık buna gerek kalmadı.»

Doktor Thomas yine gülümsedi. «İçiniz daha rahat edecekse bir uzmana da gidin. Böyle konularda uzman görüşü almak her zaman iyidir.»

Luke hemen atıldı. «İnsan bu gibi durumlarda çabuk telaşlanıyor. Herhalde doktorlar bazen hastalarının kendilerinden adeta sihirli bir şeyler beklediklerini seziyorlardır.»

«Bu işlerde inanç büyük rol oynar.»

«Biliyorum... Çok kişi derin bir saygıyla, 'Doktorum böyle söyledi,' der.»

Doktor Thomas omuzlarını kaldırdı. «Eğer hastalar bilselerdi...» Sesinde neşe ve alay vardı. Sonra, «Siz büyü ve sihir konusunda bir kitap yazıyorsunuz, değil mi, Bay Fitzwilliam?» diye sordu.

Luke biraz da abartılı bir hayretle bağırdı. «Allah Allah! Bunu da nereden duydunuz?»

Doktor Thomas'ın yüzünde muzipçe bir ifade belirdi. «Dostum, böyle haberler köylerde hemen çevreye yayılır. Burada konuşabileceğimiz konu o kadar az ki.»

«Herhalde anlatılanlar bir süre sonra iyice abartılı bir hal alıyordur. Sanırım yakında hortlakları mezarlığa çağırdığımı ve Endor cadısı gibi davranmaya başladığımı da duyarsınız.»

«Bunu söylemeniz çok garip.»

«Neden?»

«Çünkü çevrede dolaşan rivayetlere göre, siz Tommy Pierce'in hayaletini davet etmişsiniz.»

«Pierce? Tommy Pierce?.. Pencereden düşen çocuk değil mi o?»

«Evet.»

«Allah Allah! Acaba bu dedikodu... Ah, tabii. Geçen gün avukata... neydi adı... hah, avukat Abbot'a bu konu hakkında bir şey söylemiştim.»

«Evet, bu hikâye Abbot'tan çıkmış zaten.»

«Sahi mi? Yoksa ciddi bir avukatın hayaletlerle hortlaklara inanmasına mı neden oldum ben?..»

«Demek hortlaklara ve hayaletlere inanıyorsunuz?»

«Konuşmanızdan sizin inanmadığınız anlaşılıyor. Doğrusunu isterseniz benim de böyle şeylere pek inandığım söylenemez. Ama şiddetli ölümlerden sonra bazı garip olayların meydana geldiğini biliyorum. Beni asıl ilgilendiren bu tür ölümlerle ilgili batıl inançlar. Örneğin cinayete kurban giden birinin mezarında bir türlü rahat edemediği söylenilir. Sonra kurbanı katile dokunduğu zaman kanının birdenbire akıverdiğine inanılır. Bu inanç nasıl ortaya çıkmış acaba?»

Thomas, «Gerçekten ilginç,» dedi. «Son zamanlarda kimsenin böyle şeyleri hatırladığı yok.»

«Tam aksine. Sandığınızdan daha çok kimse biliyor bunları. Ama Ashe'te fazla cinayet işlenmediğinden bu batıl inançlarla karşılaşmadınız sanırım.»

Luke bunları söylerken gülümsüyordu. Gözlerini kayıtsız bir tavırla doktorun yüzüne dikmişti. Ancak sözlerinin Thomas'ı etkilemediği anlaşılıyordu. O da gülümsedi.

«Doğru... Uzun yıllardır cinayet işlenmedi burada. Yani köye yerleştiğimden beri bu tür bir olayla karşılaşmadım.»

«Evet. Sakin bir köy burası. Cinayet işlenilecek gibi bir yer değil. Tabii biri Tommy bilmem neyi pencereden ittiyse o başka.»

Luke bir kahkaha attı. Doktor Thomas da tekrar cevap olarak gülümsedi. Tabii yine çocuksu bir neşeyle doluydu tebessümü. «Çok kişi o çocuğun boynunu kırıvermeyi isterdi. Ne var ki onu pencereden atacak kadar öfkelendiklerini de sanmıyorum.»

«Duyduğuma göre pek kötü ve terbiyesizmiş. Belki biri onun ortadan kaldırılmasının bir görev olduğunu düşündü.»

«Ne yazık ki insan bu kuramı her zaman uygulayamıyor.»

Luke, «Ben bazen,» dedi. «Birkaç cinayetin topluma çok yararlı olacağını düşünürüm. Açıkçası, normal İngiliz erkekleri gibi düşünmem pek. Yani insan hayatına fazla saygım yoktur. Bence ilerlemeye engel olan herkes ortadan kaldırılmalıdır. Ben buna inanırım işte.»

Doktor Thomas parmaklarını kısa sarı saçlarının arasına soktu. «Öyle ama bir insanın yaşamaya değer olup olmadığına kim karar verecek?»

Luke, «Bu konuda karar vermesi için bir bilim adamını görevlendirmek gerek,» diye cevap verdi. «Kafası çalışan, tarafsız, iyi eğitim görmüş birini. Sözgelimi bir doktoru. Düşünecek olursanız, herhalde siz bu konuda doğru karar verebilirsiniz.»

«Kimin yaşamaya değer olduğu konusunda mı?»

«Evet.»

Doktor Thomas başını salladı. «Benim görevim yaşamı tehlikede olanları iyileştirip tekrar hayata döndürmektir. İtiraf etmeliyim ki çoğu zaman ümitsiz bir iştir bu.»

Luke gülümsedi. «Bunu tartışalım. Örneğin Harry Carter gibi bir adamı ele alın...»

Doktor Thomas sert bir sesle, «Carter'ı mı?» diye sordu. «Yedi Yıldız meyhanesinin sahibini mi?»

«Evet, onu. Ben Harry Carter'ı hiç görmedim. Ama geçen gün kuzenim Bridget ondan söz ediyordu. Anladığıma göre adam ahlaksızın, namussuzun biriymiş.»

Doktor, «Carter çok içerdi,» diyerek başını salladı. «Karısına kötü davranır, kızına yapmadığını bırakmazdı. Kavgacı, küfürbaz bir adamdı. Meyhanesine gelenlerin çoğuyla tartışıp kavga çıkarırdı.»

«Yani kısacası adamın ortadan kalkması iyi oldu. Öyle değil mi?»

«Evet. Bazen insan böyle düşünebilir.»

«O halde diyelim ki Carter nehre kendi başına yuvarlanma inceliğini göstermedi. Ve biri onu arkasından iterek aşağı attı. Bu kimse böylece topluma yararlı bir hizmette bulunmuş sayılmaz mı?»

Doktor Thomas alayla, «Önerdiğiniz bu yöntemleri,» diye mırıldandı. «Mayang'dayken uygular mıydınız?»

Luke bir kahkaha attı. «Hayır... Benimkiler yalnızca kuramsal şeyler. Bunları uygulamaya şimdiye kadar hiç kalkışmadım.»

«Belli... Siz katil olabilecek bir tip değilsiniz.»

«Öyle dediniz de aklıma geldi. İlginç bir nokta bu. Şimdiye dek katil olduğundan şüphelendiğiniz biriyle karşılaştınız mı hiç?»

Doktor Thomas sert bir sesle, «Bu çok garip bir soru,» dedi.

«Öyle mi buluyorsunuz? Bir doktor mutlaka bazı tuhaf tiplerle karşılaşır. Ve sanırım cinayet işleyebilecek bir manyağın gösterdiği ilk belirtiyi farkedebilir.»

Thomas oldukça sinirli bir tavırla cevap verdi. «Siz de bu cinayet işleyebilecek manyaklar konusunda tıpla ilgisi olmayan kimseler gibi düşünüyorsunuz. Sizce böyle bir manyak, ağzından köpükler saçarak elinde bıçakla ortalıkta koşuşan bir adam olabilir ancak. Beni iyi dinleyin, Bay Fitzwilliam. Dünyada teşhisi en güç şey, cinayet işleyebilecek bir manyaktır. Görünüşte herkesten farksızdır. Belki her şeyden çabucak korkar. Size düşmanları olduğunu anlatır. İşte o kadar. Sakin, kimseye zarar vermeyen bir tiptir o.»

«Sahi öyle mi?»

«Tabii ya. Bir manyak genellikle kendisini koruduğu kanısına kapılarak karşısındakini öldürür. Hem ayrıca katillerin çoğu sizin ve benim gibi aklıbaşında kimselerdir.»

«Doktor, beni korkutuyorsunuz. Sonradan bir de öğreniyormuşsunuz ki ben şimdiye dek beş altı insancığı öldürmüşüm.»

Doktor Thomas güldü. «Buna hiç ihtimal vermiyorum, Bay Fitzwilliam.»

«Öyle mi? Bu komplimanınıza karşılık vermeliyim. Ben de sizin beş altı kişiyi öldürdüğünüzü hiç sanmıyorum.»

Doktor Thomas neşeyle, «Mesleki hatalarımı katmazsak tabii,» dedi.

İki adam da neşeyle güldüler.

Luke ayağa kalktı. «İzninizle ben gideyim artık.» Sonra özür dilermiş gibi ekledi. «Bir hayli zamanınızı aldım.»

«Aldırmayın. Benim fazla işim yok zaten. Ashe'liler oldukça sağlam kimselerdir. Dışarıdan gelen biriyle konuşmak gerçekten zevkli oluyor.»

Luke, «Siz...» diye başladı, sonra sustu.

«Evet?»

«Bridget Conway beni buraya yollarken sizin harika, birinci sınıf bir doktor olduğunuzu söyledi. Durum böyle olduğuna göre,

kendinizi burada mezara kapatılmış gibi hissetmiyor musunuz? Sizin gibi yetenekli biri için burada yapılacak hiçbir şey yok.»

«Genel pratisyenlik yapmak iyi bir başlangıçtır. Değeri ölçülemeyecek bir deneyimdir bu.»

«Ama herhalde bütün ömrünüzü burada geçirmeyi istemezsiniz. Duyduğuma göre asistanlık ettiğiniz Doktor Humbleby pek öyle ilerlemeye meraklı biri değilmiş. Buradaki işler ona yetiyormuş. Galiba uzun yıllar boyunca da Ashe'te oturmuş.»

«Evet, evet. Humbleby neredeyse bütün ömrünü burada geçirdi sayılabilir.»

«Ayrıca onun eski tip bir doktor olduğu söyleniyor, öyle mi?»

Doktor Thomas mırıldandı. «Bazen çok güçlük çıkarır, bütün yeni buluşlara kuşkuyla bakardı. Ancak yine de eski tarz doktorların iyi bir örneğiydi.»

Luke neşeyle başını salladı. «Söylenenlere bakılırsa kızı pek güzelmiş.»

Doktor Thomas'ın uçuk yüzünün kıpkırmızı olduğunu görünce için için sevindi.

Genç doktor, «Şey...» dedi. «Şey... evet.»

Luke ona adeta şefkatle baktı. Doktor Thomas'ı şüpheliler listesinden silebileceği için pek memnundu.

Thomas kendini toplayarak birdenbire, «Bir dakika,» dedi. «Az önce katillerden ve cinayetlerden söz ediyorduk. Size bununla ilgili güzel bir kitap verebilirim. Bu konu ilginizi çektiğine göre mutlaka okumalısınız. Kitap Almancadan çevrilmiş. Kreuzhammer'in *Aşağılık Duygusu ve Cinayet* adlı yapıtından bahsediyorum. »

Luke, «Çok teşekkür ederim,» dedi.

Doktor Thomas elini rafta dolaştırarak, sonunda bir kitabı

çekip aldı. «İşte bu. Kuramlarından bazıları gerçekten şaşırtıcı. Tabii bunlar yalnızca varsayım, ama yine de çok ilgi çekici şeyler. Sonra 'Frankfurt Kasabı' denilen Mensheld'in gençlik yıllarıyla, katil dadı Anna Helm'le ilgili bölümler çok güzel.»

Luke, «Anna Helm polis olayın farkına varıncaya kadar baktığı çocuklardan on bir, on ikisini öldürmüştü, değil mi?» diye sordu.

Doktor Thomas başını salladı. «Evet. Çok şirin, çocuklara bağlı bir kadındı ve her birinin ölümünden sonra hüngür hüngür ağlıyordu. Onunki hayret uyandıracak bir psikolojiydi.»

«Katillerin kimseye farkettirmeden bir sürü cinayet işleyebilmeleri inanılmaz bir şey.»

Luke kapıya çıkmıştı artık. Doktor Thomas da onu izledi. Thomas, «Bunda şaşılacak bir şey yok,» diye cevap verdi. «Aslında çok kolay.»

«Kolay olan nedir?»

«Cinayet işleyip de yakalanmamak.» Doktor yine gülümsüyordu. Şirin, çocuksu bir gülümsemeydi onunki. «Eğer dikkatli olursanız, kimse sizden kuşkulanmaz. İşte mesele bu kadar basit. Zaten zeki biri de hata yapmamak için bütün dikkatini kullanır. Cinayet işlemek çok kolay, Bay Fitzwilliam.» Tekrar gülümsedikten sonra dönerek eve girdi.

Luke durmuş, basamaklara bakıyordu. Doktorun gülümsemesinde onu küçümser gibi bir anlam mı vardı? Konuşmalarının başından beri Luke kendini gayet olgun, Doktor Thomas'ıysa çok genç ve saf biri olarak görmüştü. Oysa şu anda rolleri değişmişler gibi geliyordu Luke'a. Doktor Thomas içeri girmeden önce bir çocuğun zekâsı karşısında neşelenen olgun biri gibi gülümsemişti.

8

Luke anayoldaki küçük dükkândan sigara ve gazete aldı. Lord Easterfield'in büyük gelirinin önemli bir bölümünü sağlayan o haftalık *Neşe* gazetesini. Luke spor sayfasını açıp numaradan hafifçe inledi. Sonra da futbol karşılaşmalarına katılıp da yüz yirmi sterlinlik mükâfatı alamadığından yakındı.

Bayan Pierce hemen Luke'un haline acıyarak, kocasının da sık sık onun gibi hayal kırıklığına uğradığını anlattı. Böylece aralarında bir dostluk kurulmuş oldu. Artık Luke istediği kadar konuşabilirdi.

Bayan Pierce, «Kocam futbola çok meraklıdır,» dedi. «Gazeteyi alır almaz önce spor sayfasını açar. Dediğim gibi, genellikle de düşkırıklığına uğrar. Ama bu karşılaşmalarda herkes kazanamaz ki. Öyle değil mi? Ben de ona daima bunu söylerim. İnsanın şansı yoksa, herhangi bir şey kazanması imkânsızdır.»

Luke neşeyle kadının sözlerini onaylayıp, sohbeti ilerletti. Şanssızlıktan, dertlerin hep birbirini izlediği konusuna geçtiler.

«Ah, ah, gerçekten felaketler hep birbirini izler, efendim.» Bay Pierce içini çekti. «Bir kocası ve altı çocuğu olan bir kadın da dertlerin, felaketlerin ne olduğunu gayet iyi bilir. Aslında sekiz yavrum vardı ama ikisini gömdük.»

«Evet. Dertleri tâ derinden yaşadığınız anlaşılıyor.» Luke bir an durdu. «Demek iki yavrunuzu kaybettiniz?»

Bayan Pierce acı dolu bir tavırla cevap verdi. «Hele birini bir ay önce kaybettim.»

«Ya, vah vah... Pek yazık...»

«Olay yalnız acı değildi, efendim. Bu ağır bir darbe oldu benim için. Ağır bir darbe. Haberi verdikleri zaman bir garip oldum. Doğrusu Tommy'nin başına böyle bir şey gelebileceği aklımın köşesinden bile geçirmiyordu. Çocuğunuz başınıza türlü

dertler açtığı zaman, Tanrı'nın bir gün onu alıvereceği aklınıza bile gelmez... Buna karşılık Emma Jane'im pek tatlı bir kızdı. Çok kişi, 'İmkânı yok onu büyütemezsin,' demişti. 'Bu çocuk yaşamayacak kadar güzel ve iyi.' Doğruydu bu, efendim. Tanrı meleklerini geri alıyor.»

Luke, Bayan Pierce'in sözlerini onayladı yine. Lafı melek Emma Jane'den, ona pek benzemediği anlaşılan Tommy'e getirmeye çalıştı. «Demek oğlunuz geçenlerde öldü. Bir kazaya mı uğradı?»

«Evet, efendim. Kazaya uğradı. Kütüphane haline getirilen eski konağın camlarını silerken herhalde dengesini kaybederek aşağıya yuvarlandı. O sırada en üstteki camları siliyormuş.»

Bayan Pierce kazayı bütün ayrıntılarıyla anlattı.

Luke kayıtsız bir tavırla, «Galiba Tommy'nin pencerenin kenarında dans ettiğine dair bir hikâye dolaşıyor etrafta, öyle değil mi?» diye sordu.

Kadın başını salladı. «Çocuklar böyle oluyor işte. Tabii bu olay Bay Horton'u çok sarstı. O çok ciddi bir beydir.»

«Bay Horton'u mu?»

«Evet, efendim. Buldog köpekleri olan bey o. Kazadan sonra Bay Horton, Tommy'nin tedbirsizce hareket ettiğini söyledi. Eğer onu aniden bir şey şaşırttıysa, elbette oğlum dengesini kaybederek aşağıya yuvarlanmıştır.

Tommy fazla yaramazdı, efendim. İşte bütün kusuru buydu onun. Birçok bakımdan bana çektirmediği kalmazdı. Ancak bütün bunların sebebi yaramazlığıydı. Her çocuk öyledir zaten. Aslında kötü biri değildi o.»

«Bundan eminim. Oysa, Bayan Pierce, bazen insanlar –ciddi, orta yaşlı kimseler– kendilerinin de bir zamanlar çocuk olduklarını kolaylıkla unutuveriyorlar.»

Bayan Pierce içini çekti. «Bu söylediklerinizi çok doğru, efendim. Keşke burada adını veremeyeceğim bazı centilmenler de bu

söylediklerinizi duysalar. Zavallı çocuğuma, biraz yaramazlık ettiği için, çok sert davranırlardı.»

Luke hoşgörülü bir gülümsemeyle, «Kendisine iş verenlere bazen biraz muziplik ederdi, değil mi?» dedi.

Bayan Pierce hemen cevap verdi. «Bunu bir parça eğlenmek için yapardı, efendim. Tommy iyi taklitçiydi. Antikacı dükkânının sahibi olan Bay Sorty'nin taklidini yaptığı zaman gülmekten kırılırdık... Bir gün malikânenin bahçesinde bahçıvanın iki yardımcısını eğlendirmek için Lord Easterfield'in taklidini yapıyormuş. Lord onu görmüş ve hemen oracıkta işinden kovmuş. Bu da gayet normal tabii. Neyseki lord hazretleri kin güden biri değildir. Sonradan Tommy'nin başka bir iş bulmasına da yardım ettiydi.»

Luke mırıldandı. «Ne yazık ki herkes Lord Easterfield kadar iyi kalpli olmaz.»

«Gerçekten öyle, efendim. İsim vermeme gerek yok. İnsan Bay Abbot'ın o nazik hallerine, neşeli sözlerine bakıyor da, içyüzüne bir türlü inanamıyor.»

«Tommy'nin başı bir ara onunla derde girmiş galiba?»

Bayan Pierce, «Oğlumun kötü bir niyeti olmadığından eminim,» dedi. «Aslında, kimsenin görmemesi gereken gizli kâğıtların masanın üstünde bırakılmaları hata... Açıkçası ben böyle düşünüyorum.»

Luke başını salladı. «Doğru, çok doğru. Bir avukata teslim edilmiş olan gizli kâğıtların kasaya kitlenmesi gerekirdi.»

«Tabii ya. Ben de öyle düşünüyorum, efendim. Kocam Pierce de benimle aynı fikirde. Zaten Tommy kâğıtları baştan sona okumamış bile.»

Luke sordu. «O kâğıtlar neyle ilgiliymiş? Bir vasiyetnameyle mi?» Genç adam sorduğu sorunun Bayan Pierce'in birdenbire susmasına neden olacağından çekinmişti. Ancak böyle bir şey olmadı.

Bayan Pierce başını salladı. «Hayır, efendim, hayır. Kâğıtların öyle şeylerle ilgisi yokmuş. Özel bir mektupmuş bu. Bir hanımdan gelmiş özel bir mektup. Tommy onun imzasını bile görmemiş. Bence Bay Abbot hiç yoktan mesele çıkarmış. Doğrusu ben böyle düşünüyorum.»

Luke mırıldandı. «Bay Abbot'ın çabucak alınıp öfkelenen biri olduğu anlaşılıyor.»

«Öyle görünüyor, değil mi, efendim? Oysa dediğim gibi, biriyle karşılaştığında gayet neşeli konuşur. Şakalar yapar, takılır. Ama Bay Abbot'ın, kendisine itiraz edildiği zaman hemen parlayan bir tip olduğunu da duydum. Zavallı Doktor Humbleby ölmeden önce birbirleriyle neredeyse gırtlak gırtlağa geleceklerdi. Biri öldü mü, insan ona kötü sözler söylediğine pişman oluyor tabii ve bunları geri almasının imkânı olmadığını da biliyor.»

Luke ciddi ciddi başını salladı. «Doğru... Çok doğru...» Sonra sözlerine devam etti. «Açıkçası garip bir rastlantı bu. Bay Abbot, Dr. Humbleby'le kavga etmiş, doktor kısa bir süre sonra ölmüş... Bay Abbot, Tommy'e çatmış. Oğlunuz çok geçmeden kazaya uğramış. Ben Bay Abbot'ın yerinde olsam bu iki olaydan sonra dilimi tutar, kimseye çatmam.»

Bayan Pierce, «Yedi Yıldız meyhanesinin sahibi Harry Carter da var,» dedi. «Nehre düşüp boğulmasından bir hafta önce meyhaneciyle Bay Abbot fena halde kavga etmişlerdi. Daha doğrusu Carter ağzına geleni söylediydi. Sarhoştu elbette. Bay Abbot'ın evine gidip, avazı çıktığı kadar bağırdı. Ağza alınmayacak sözler söyledi... Zavallı Bayan Carter, meyhanecinin elinden az çekmediydi... Doğrusu Carter'ın ölümüyle o cehennem azabından kurtulduğunu itiraf etmem gerek.»

«Carter'ın bir de kızı vardı, değil mi?»

Bayan Pierce, «Ah,» diye bağırdı. «Ben dedikodudan hiç hoşlanmam!»

Bu beklenmedik ama ümit verici bir sözdü. Luke hemen bütün dikkatini toplayarak kulak kesildi.

Bayan Pierce, «Bütün bunlar söylenti olabilir,» diyerek devam etti. «Aksini iddia edecek değilim. Meyhanecinin kızı Lucy Carter pek güzeldir. Eğer arada seviye farkı olmasaydı, herhalde kimse bu meseleyle ilgilenmeyecekti. Ancak çevreye bir hayli dedikodu yayıldığı bir gerçek. Carter adamın evine gidip avaz avaz küfrettikten sonra söylentiler daha da arttı.»

Luke bütün bu karışık sözlere rağmen kadının ne demek istediğini anlamıştı. Mırıldandı. «Bay Abbot'ın güzel kızlardan hoşlandığı anlaşılıyor.»

Bayan Pierce, «Centilmenlerin çoğu öyledir,» diye cevap verdi. «Aslında böyle konuları ciddiye de almazlar. Gelip geçerken bir iki tatlı söz söyleyiverirler. Ne var ki, kibarların her hareketi dikkati çeker. Özellikle böyle küçük bir yerde bu durumun ilgi uyandıracağı belliydi.»

Luke, «Pek güzel bir köy burası,» dedi. «Uygarlık Ashe köyünü hiç bozmamış.»

«Sanatçılar hep böyle söylüyorlar. Ama bana sorarsanız biz biraz geriyiz. Örneğin burada övünebileceğimiz tek bir bina yok. Oysa yakındaki köyde yepyeni evler var. Pek de güzeller, kiminin damları yeşil ve pencerelerinde renkli camlar var.»

Luke hafifçe ürperdi. «Sizin de burada gayet güzel bir enstitünüz var.»

Bayan Pierce'in enstitüyü beğenmediği anlaşılıyordu. «Güzel bir bina olduğunu söylüyorlar... Elbette ki lord hazretleri köy için çok uğraştı. O gerçekten iyiniyetli, bunu hepimiz biliyoruz.»

Luke güldü. «Ama yaptığı her şeyin başarıya ulaştığından da pek emin değilsiniz. Öyle mi?»

«E, tabii. Aslında o, Miss Flete veya Miss Bridget gibi gerçek bir soylu değil... Lord Easterfield'in babası bir ayakkabı tamircisiydi. Dükkânı da buradan biraz aşağıdaydı. Annem, Gordon Ragg'in o dükkânda babasına yardım ettiğini gayet iyi

hatırlıyor. Tabii artık o bir lord oldu. Çok da zengin. Ancak yine de bu doğuştan soylu olmaya benzemez, öyle değil mi?»

Luke, «Öyle olmadığı anlaşılıyor,» dedi.

Bayan Pierce hemen atıldı. «Bundan söz ettiğim için kusuruma bakmayacağınızı umarım. Malikânede kaldığınızı ve bir kitap yazdığınızı biliyorum. Siz Miss Bridget'in kuzenisiniz. Bu da tümüyle başka bir şey. Miss Bridget'in tekrar Ashe malikânesinin hanımefendisi olması hepimizi çok sevindirecek.»

Luke, «Bundan eminim,» diye mırıldanıp çabucak sigarayla kâğıtların parasını verdi. Bir taraftan da düşünüyordu. Kişisel konular... Benim bu işlere karışmamam gerek. Ben buraya bir katilin izini bulmaya geldim. Siyah saçlı bir cadının kiminle evleneceği veya evlenmeyeceği beni neden ilgilendirsin? Bridget'in bu olayla bir ilgisi yok.

Yoldan ağır ağır ilerledi. Bütün iradesini kullanarak Bridget' in hayalini kafasından kovdu. Kendi kendine, «Şimdi,» dedi. «Abbot. Avukat Abbot'ın aleyhindeki noktalar: Kurbanların üçüyle ilgisi olduğunu öğrendim. Humbleby'le de, Carter'la da, Tommy'le de kavga etmiş. Ya Amy Gibbs'le? O Allah'ın belası çocuğun gördüğü mektup kimden gelmişti acaba? Mektubu kimin yazdığını anlamış mıydı? Çocuk belki kadının imzasını gördü ama bunu annesine söylemedi. Bir an için mektubun kimden geldiğini öğrendiğini varsayalım. Belki o zaman Abbot, çocuğun çenesini kapatması gerektiğini düşündü. Bu olabilir. Ancak şimdilik bütün söyleyebileceğim de bu kadar: olabilir... Tabii ki hiç yeterli değil.»

Luke adımlarını sıklaştırarak ani bir öfkeyle etrafına bakındı. «Bu Tanrı'nın belası köy... Burası sinirime dokunmaya başladı. Görünüşte ne kadar şirin, ne kadar sakin ve masum. Oysa delinin biri etrafta cinayet işleyip duruyor. Yoksa deli olan ben

miyim? Lavinia Fullerton bir kaçık mıydı? Sonuçta bütün bunlar bir rastlantı olabilir pekâlâ. Evet, Humbleby'nin ölümü de, diğer olaylar da rastlantı olabilir.» Dönüp anayolun aşağılarına doğru baktı. Birdenbire kendini rüyadaymış gibi hissetti. Kendi kendine, «Böyle şeyler olamaz,» dedi. Sonra başını kaldırarak yüksek Ashe tepesine baktı. Ve birden o garip, sanki rüyadaymış hissi de kayboldu. Ashe tepesi gerçekti. Burası tuhaf şeylere sahne olmuştu. Büyücülüğe, zalimliğe, kanlı korkunç ayinlere.

İrkildi. İki kişi tepenin yamacından ilerliyordu. Luke onları kolaylıkla tanıdı. Bunlardan biri Bridget, öbürüyse Sorty'di. Genç adam o iğrenç, beyaz elleriyle bir şeyler işaret ediyordu. Başını Bridget'e doğru eğmişti. Tıpkı rüyada görülen gerçekdışı birer siluete benziyorlardı. Luke, Bridget'in uzun siyah saçlarının rüzgârda uçuşunu seyretti. Yeniden kızın büyüsünü derinden derine duydu. Ben büyülendim, diye düşündü. Tam anlamıyla büyülendim. Buna başka bir ad verilemez.

Hareketsiz duruyordu şimdi. Uyuşmuş, garip bir hisse kapılmıştı. Acı acı mırıldandı. «Bu büyüyü kim bozacak? Buralarda bu işi yapabilecek hiç kimse yok.»

9

Arkasından gelen hafif bir ses Luke'un çabucak dönmesine neden oldu. Geride bir kız duruyordu. Dikkati çekecek kadar güzel bir kız. Kulaklarına doğru kıvrım kıvrım inen kahverengi saçları, çekingen bakışlı koyu mavi gözleri vardı. Konuşmaya başlamadan önce utangaçlığından hafifçe kızardı. «Şey... Siz Bay Fitzwilliam'sınız, değil mi?»

«Evet. Ben...»

«Ben Dr. Humbleby'nin kızı Rose'um. Bridget bana, babamın bazı ahbaplarını tanıdığınızı söyledi.»

Luke tüm soğukkanlılığına rağmen hafifçe kızararak, şaşkın şaşkın, «Şey...» diye mırıldandı. «Onlara uzun zaman önce rastlamıştım. Hepsi de doktoru gençliğinde, o daha evlenmeden önce tanımışlardı.»

«Yaa, anlıyorum...» Rose Humbleby biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yine de sözlerine devam etti. «Sanırım siz bir kitap yazıyorsunuz.»

«Evet. Daha doğrusu yazacağım kitap için yöresel batıl inançlarla ilgili notlar alıyorum. İşte konu bu.»

«Anlıyorum... Çok enteresan bir kitap olacak gibi.»

Luke genç kıza gülümsedi. Bir yandan da, bizim Doktor Thomas çok şanslı, diye düşünüyordu.

Sonra, «Bazı kimseler en heyecanlı konuları bile fena halde sıkıcı hale sokarlar,» dedi. «Korkarım ben de onlardanım.»

Rose Humbleby gülümsedi. «Siz bütün bunlara... inanıyor musunuz? Yani batıl inançlara filan?»

«Cevaplandırılması güç bir soru. Aslında bu şart değil, insan inanmadığı şeylerle de ilgilenebilir.»

«Evet, herhalde.» Genç kızın buna pek ihtimal vermediği anlaşılıyordu.

«Peki, sizin batıl inançlarınız var mı?»

«Hayır... Sanmıyorum... Yalnızca bazı şeylerin birbirini takip ettiğini sanıyorum.»

«Takip ettiklerini mi?»

«Evet. Örneğin felaketler birbirini kovalar. Mutluluklar da öyle... Bana son zamanlarda Ashe köyünü bir uğursuzluk dalgası sarmış gibi geliyor. Babam öldü. Miss Lavinia Fullerton'a araba çarptı... Sonra o çocuk pencereden düştü. Artık bu köy-

den nefret etmeye başladım. Buradan kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.»

Luke düşünceli düşünceli Rose Humbleby'e baktı. «Demek böyle hissediyorsunuz?»

«Ah, biliyorum, anlamsız bir şey bu. Herhalde nedeni zavallı babamın birdenbire ölüp gitmesi... Öylesine ani oldu ki.» Genç kız titredi. «Sonra Lavinia Fullerton... Onun dediğine göre...» Rose durakladı.

«Miss Lavinia Fullerton ne söyledi? Bence pek şirin bir ihtiyarcıktı o. Tıpkı çok sevdiğim yaşlı halama benziyordu.»

«Siz Lavinia Fullerton'u tanıyor muydunuz?» Rose'un yüzü aydınlanıverdi. «Onu ben de çok severdim. Lavinia Fullerton babacığıma çok bağlıydı. Bazen önsezilerinin nasıl o denli güçlü olduğuna şaşırıyorum.»

«Neden?»

«Çünkü... Bu çok garip... Miss Lavinia Fullerton babama bir şey olacağından korkuyordu. Beni neredeyse uyarmıştı diyebilirim. Özellikle kazalar konusunda. Londra'ya gitmeden bir gün önce de hali öylesine tuhaftı ki... Telaşlı ve endişeli görünüyordu. Bence o bir dereceye kadar ileriyi görebilen, olayları önceden sezen insanlardandı, Bay Fitzwilliam. Zannedersem kendi başına bir şey geleceğini de biliyordu. Tıpkı babamın öleceğini önceden sezdiği gibi. Böyle... böyle şeyler insanı korkutuyor.»

Luke, «Bazen insan geleceğini önceden sezebiliyor,» diye mırıldandı. «Ancak bunun daima doğaüstü güçlerle ilgisi olduğu iddia edilemez.»

«Öyle... Aslında bu da normal bir şey sanırım. Yalnızca herkeste olmayan bir yetenek, hepsi bu. Yine de tüm bunlar beni kaygılandırıyor.»

Luke şefkatle, «Üzülmeyin,» dedi. «Ve bütün o olayların ar-

tık geride kaldığını unutmayın. Sürekli geçmişi düşünmek doğru değildir. İnsan daima gelecek için yaşamalıdır.»

«Biliyorum... Ama anlayacağınız daha başka şeyler de var.» Rose tereddütle durakladı. «Sizin... kuzeninizle ilgili bu...»

«Kuzenimle mi? Yani Bridget'le?»

«Evet... Lavinia Fullerton bir bakıma onun için de endişeleniyor, sürekli sorular soruyordu. Miss Fullerton, Bridget adına da korkuyordu sanırım.»

Luke çabucak dönüp dikkatle yamaca baktı. Birdenbire Bridget yüzünden bilinçsizce bir kaygı, hatta korkuya kapılmıştı. Sonra, benimki de evham, diye düşündü. O Sorty denilen adam, sanat heveslisi, zararsız biri. Şu durumda dükkâncılık oynamakla meşgul.

Rose onun aklından geçenleri okumuş gibi, «Bay Sorty'den hoşlanıyor musunuz?» diye sordu.

«Hiç hoşlanmıyorum!»

«Geoffrey... yani Doktor Thomas da ondan nefret ediyor.»

«Ya siz?»

«Bence Sorty iğrenç bir yaratık.» Rose, Luke'a biraz sokuldu. «Onun hakkında köyde birçok dedikodu dolaşıyor. Bana adamın Cadılar Tarlasında garip bir ayin hazırladığını söylediler. Bu iş için Londra'dan bir sürü arkadaşı geldi. Alabildiğine tuhaf birtakım kimseler. Tommy Pierce de onun çömezi gibi bir şeydi.»

Luke sert bir sesle, «Tommy Pierce?» diye tekrarladı.

«Evet. O da kırmızı bir cüppe giyiyordu.»

«Ne zaman oldu bu ayin?»

«Oh, epey önce. Martta sanırım.»

«Tommy Pierce'in bu köydeki her olaya karıştığı anlaşılıyor.»

Rose, «O fazla meraklı bir çocuktu,» dedi. Her şeyi öğrenmeye çalışırdı.»

Luke öfkeyle homurdandı. «Sonunda haddinden fazla bilgi sahibi oldu anlaşılan.»

Rose bu sözlerin gerçek anlamını farketmeksizin konuşmasına devam etti. «Aslında o iğrenç, pis bir çocuktu. Köpeklere işkence etmekten, arıların bacaklarını, kanatlarını koparmaktan hoşlanırdı.»

«Anlaşılan ölümüne kimse hayıflanmamış...»

«Evet, öyle sanırım. Tabii annesi çok sarsıldı.»

«Onun da geri kalan altı melek yavrusuyla teselli bulduğundan eminim. Oldukça çenesi düşük biri, dili hiç durmuyor.»

«Haklısınız. Bayan Pierce çok gevezedir.»

«Ondan bir iki paket sigara aldım. Ve o arada köydekilerin hepsinin hayatını öğrendim.»

Rose içini çekti. «Böyle yerlerin en kötü yanı da bu. Kimsenin birbiri hakkında bilmediği yok.»

Luke, «İmkânsız,» diyerek itiraz edince Rose merakla ona baktı.

Genç adam anlamlı anlamlı, «Hiç kimse diğer bir insanı tam anlamıyla tanıyamaz,» diye açıkladı. «Onunla ilgili gerçekleri tümüyle öğrenemez. Hatta en yakını olsa bile.»

«Hatta...» Rose birden durakladı. «Ah, belki haklısınız ama böyle korkunç şeyler söylememenizi tercih ederim, Bay Fitzwilliam.»

«Sözlerim sizi korkutuyor mu?»

Rose Humbleby ağır ağır başını salladı. Sonra birdenbire dönerek, «Artık gitmem gerek,» dedi. «Eğer yapacak daha önemli bir işiniz yoksa... yani... yani... zamanınız olursa, gelip annemle beni görün. Sanırım annem sizinle konuşmayı çok isteyecektir. Madem babamın gençlik yıllarını bilen ahbaplarınız varmış.» Yoldan yavaş yavaş indi. Sanki omuzlarında ağır bir yük taşıyormuş gibi başını hafifçe öne doğru eğmişti.

Luke durmuş, genç kızın arkasından bakıyordu. Aniden içinde bir merhamet ve şefkat duydu. Bu kızı korumak, himaye etmek istiyordu. Kendi kendine, «Neye karşı?» diye sordu. Sonra da sabırsızca başını salladı. Evet, Rose Humbleby kısa bir süre önce babasını kaybetmişti ama yanında annesi vardı. Ayrıca onu ustalıkla koruyabilecek, gayet yakışıklı genç bir doktorla da nişanlıydı. O halde kendisi, Luke Fitzwilliam, neden Rose'u himaye etme arzusuna kapılmıştı?

Luke yüksek ve kasvetli Ashe tepesine doğru giderken, «Ne olursa olsun,» diye mırıldandı. «Kız hoşuma gitti. Thomas hiç ona layık değil. Fazla ukala ve soğukkanlı.» Luke, Dr. Thomas'ın evinin kapısında gülümseyişini hatırladı. «Kendinden pek emin ve hayatından memnun bir hali vardı.»

İleriden yankılanan ayak sesleri, Luke'u daldığı biraz da iç karartıcı düşüncelerinden uyandırdı. Başını kaldırdığında yamaçtaki yoldan aşağı inen genç Bay Sorty'i gördü. Gözlerini yere dikmiş, kendi kendine gülümseyip duruyordu. Yüzündeki anlam Luke'un oldukça sinirine dokundu. Sorty doğru düzgün yürümüyor, adeta kafasında yankılanan iblisçe bir müziğe uyarak dans ediyordu. Gülümserken dudaklarını garip bir şekilde bükmüştü. İnsanın asabını bozan, iğrenç bir sinsilik vardı bu gülümsemede. Luke durdu. Sorty'se ancak onun yanına geldiğinde başını kaldırdı. Gözlerinde hainee bir ışıltı vardı. Bir iki saniye geçip de karşısındakini tanıyınca adam birdenbire tümüyle değişti ya da Luke'a öyle geldi. Biraz önce ormanda dans eden bir satire benzeyen Sorty, aniden yine o ukala ve kibirli haline dönüvermişti. «A, Bay Fitzwilliam. Günaydın, efendim.»

Luke da, «Günaydın,» dedi. «Doğanın güzelliklerini seyretmeye mi çıkmıştınız?»

Sorty bu sözleri hiç beğenmediğini belirtmek ister gibi o ince uzun, beyaz ellerini havaya kaldırdı. «Hayır, hayır. Ben doğadan nefret ederim. Ama hayat çok hoşuma gider, Bay Fitzwilliam. Damia onun tadını çıkarmaya çalışırım.»

Luke, «Ben de öyle,» diye cevap verdi.

Sorty mırıldandı. «Sağlam vücutta sağlam kafa...» Sesinde ince bir alay vardı. «Bu sözün size çok uyduğundan eminim.»

Luke başını salladı. «Bundan daha kötü şeyler de olabilir.»

«Aman dostum, bence dünyada sağlamlıktan daha iç sıkıcı bir şey olamaz! Özellikle de kafa sağlamlığından. İnsan biraz kaçıkça, biraz anormal olmalıdır. O zaman hayata yepyeni, sihirli bir açıdan bakmaya başlar.»

Luke mırıldandı. «Cüzzamlıların açısından!»

«Ah, güzel... Çok güzel... Hoş bir nükte bu. Ancak bildiğiniz gibi bu sözler bir bakıma çok doğru. İlgi çekici bir görüş açısı. Her neyse, sizi fazla tutmayayım. Sanırım yürüyüşe çıktınız. İnsan daima vücudunu çalıştırmalıdır. Okullarda hep bu öğretilir.»

«Evet, öyle...» Luke başıyla hafif bir selam verip yoluna devam etti. Bir yandan da, düşgücüm giderek daha fazla çalışmaya başladı galiba, diye düşünüyordu. Bu adam budalanın teki o kadar. Ama sebebini açıklayamacağı bir endişe adımlarını sıklaştırmasına neden oluyordu. Sorty'nin yüzündeki o zafer dolu, tuhaf ve sinsi gülümseme... Luke bunu da mı hayal etmişti? Daha sonra adam Luke'u görür görmez yüzündeki o iğrenç gülümseme sanki süngerle silinivermiş gibi birdenbire kaybolmamış mıydı? Genç adam iyice artan bir endişeyle, Bridget... diye düşündü. Ona bir şey olmadığını umarım... Tepeye birlikte çıkıyorlardı, oysa Sorty yalnız başına döndü.

Hızla yoluna devam etti. Rose Humbleby'le konuştuğu sırada güneş bulutların arasından sıyrılmıştı. Ama şimdi gökyüzü yine bulutlarla kaplıydı işte. Rüzgâr da çıkmıştı. Luke sanki gerçek dünyadan ayrılıp büyülü bir âleme dalmış gibi bir hisse kapılmıştı. Bir köşeyi döndü ve yeşil otlarla kaplı düzlüğe çıktı. Burayı –Cadılar Tarlasını– kendisine aşağıdan göstermişlerdi. Eski

efsanelere göre, cadılar belirli gecelerde bu çayırda toplanarak ayin yaparlardı. Luke birdenbire rahat bir nefes aldı. Bridget oradaydı. Genç kız yamaçta sırtını bir kayaya dayamış oturuyordu. Elleri çenesinde, başı hafifçe öne eğilmişti. Genç adam taze, yeşil otların üzerinden hızla ilerleyerek kızın yanına gitti. «Bridget?»

Genç kız ağır ağır başını kaldırdı. Yüzünde Luke'u endişelendiren bir anlam vardı. Sanki başka bir âlemdeydi de şimdi bu dünyaya dönüyor ve bunu yapmakta zorluk çekiyordu.

Luke şaşkın şaşkın, «Şey...» diye mırıldandı. «Şey... Bir şeyin yok ya?»

Genç kız ancak bir iki dakika sonra cevap verdi. Hâlâ o uzaklardaki hayal dünyasının büyüsünden kurtulamamış gibiydi. Nihayet Bridget, «Elbette bir şeyim yok...» dedi. «Bu da nereden çıktı?» Sesi sert, hatta düşmancaydı.

Luke güldü. «Bunu ben de bilmiyorum... Birdenbire senin için kaygılanmaya başladım.»

«Neden?»

«Sanırım bunun asıl nedeni şu an içinde bulunduğum melodrama kaçan atmosfer. Bu yüzden her şeyi gözümde büyütüyorum. Seni bir iki saat görmezsem aklıma türlü şeyler geliyor. Kanlı cesedini bir hendekte bulacağımı sanıyorum. Romanlarda hep böyle olur da.»

Bridget, «Roman kahramanları hiçbir zaman ölmezler,» dedi.

«Öyle ama...» Genç adam tam zamanında sustu.

«Öyle ama ne? Ne söyleyecektin?»

«Hiç hiç...»

Allahtan genç adam zamanında kendini toplamıştı. Bir erkek güzel ve çekici bir kıza, «Ama bu romanın kahramanı sen değilsin,» diyemezdi. Dememeliydi.

Bridget sözlerine devam etti. «Romanlardaki kızları kaçırırlar, hapsederler. Gazla zehirlemeye çalışır ya da su dolu bir mahzende boğulmaya bırakırlar. Ancak onlar, hep tehlikeyle burun buruna gelseler de, hiçbir zaman ölmezler.»

Luke, «Ve yaşlanmazlar,» diye ekledi. Sonra çevresine bakındı. «Demek Cadılar Tarlası burası?»

«Evet.»

Genç adam, Bridget'e doğru eğilerek, «Sen de cadıya benziyorsun,» dedi. «Bir süpürgene binip uçman eksik.»

«Teşekkür ederim. Bay Sorty de aynı şeyi söyledi.»

Luke homurdandı. «Ona az önce rastladım.»

«Konuştun mu?»

«Evet. Sanırım damarıma basmaya çalıştı.»

«Ee, başarılı oldu mu bari?»

«Başvurduğu yöntem pek çocukçaydı.» Luke bir an sustu. Sonra hemen sözlerine devam etti. «Garip bir adam o. Önce budalanın teki olduğunu düşünüyorsun. Sonraysa göründüğünden daha derin olabileceği aklına geliyor.»

Bridget başını kaldırarak genç adama baktı. «Demek bunu sen de sezdin?»

«Evet.» Luke kızın konuşmasını bekledi.

Bridget, «Adamda bir tuhaflık var,» dedi. «Biliyor musun, o meseleyi uzun uzun düşündüm. Dün gece bu yüzden bayağı uykum kaçtı. Senin ilgilendiğin olayları kastediyorum. Eğer köyde bir katil varsa, kim olduğunu benim anlamam gerekirdi. Yani... burada oturduğuma göre böyle bir şeyi keşfedebilmeliydim. Düşündüm, düşündüm, sonunda şu sonuca vardım: Ortalıkta gerçekten bir katil varsa, hiç kuşkusuz delinin teki olmalı.»

Doktor Thomas'ın söylediklerini hatırlayan Luke, «Katilin senin veya benim gibi normal biri olduğunu sanmıyorsun demek?»

«Öyle bir katil normal olamaz. Benim görüşüme göre, bu cani manyağın biri. Tabii gece böyle düşünürken aklıma hemen Sorty geldi. Köydekilerin içinde en tuhafı o. Bu apaçık ortada.»

Luke şüpheyle dudak büktü. «Onun tipinde adam çok. Sanatçı tavırları takınanlar, ilgi uyandırmak için garip garip konuşanlar... Böylelerinin çoğu da zararsızdır üstelik.»

«Evet. Ama bana Sorty pek o tiplerden değilmiş gibi geliyor. Hele elleri öylesine iğrenç ki.»

«Bunu farkettin demek. Çok ilginç... Aynı şey benim de dikkatimi çekti.»

Bridget yüzünü buruşturdu. «Elleri beyaz değil adeta yeşilimsi.»

«Evet, bunlar insanda gerçekten o kanıyı uyandırıyor. Ama ne olursa olsun, bir adamı teninin rengi tuhaf diye cinayetle suçlayıp astıramazsın.»

«Bunu ben de biliyorum. Bize gerekli olan delil.»

Luke homurdandı. «Delil! İşte elimizde olmayan tek şey. Katil çok dikkatli. Dikkatli bir cani... Tedbiri elden bırakmayan bir manyak!»

Bridget, «Aslında biraz önce sana yardım etmeye çalışıyordum,» dedi.

«Sorty'le konuşarak mı?»

«Evet. Onun ağzından senden daha kolaylıkla laf alabileceğimi düşündüm. Hatta bir başlangıç bile yaptım, ilk adımı attım sayılır.»

«Ee, anlat bakalım.»

«Anlaşılan onun bir grubu var. İğrenç arkadaşlarının oluşturduğu bir grup. Zaman zaman buraya gelerek eğlenceler düzenliyorlar.»

«Yani isimsiz âlemler mi yapıyorlar?»

«İsimsizliklerini bilmem ama âlem yaptıkları kesin. Aslında gülünç ve çocukça şeyler bunlar.»

«Herhalde toplaşıp müstehcen danslar, garip ayinler yapıyorlar.»

«Evet, öyle bir şeyler. Anlaşılan bu tip eğlencelerden zevk alıyor onlar.»

Luke, «Ben de senin öğrendiklerine bir ekleme yapabilirim,» dedi. «Tommy Pierce de o ayinlere katılır, kırmızı bir cüppe giyermiş. Galiba Sorty'nin çömeziymiş.»

«Demek o ayinleri Tommy de biliyordu?»

«Evet. Belki de ölümüne bu neden oldu.»

«Yani, Tommy gidip herkese ayinleri mi anlattı?»

«Evet... Veya şantaj yapmaya kalkıştı.»

Bridget düşünceli düşünceli mırıldandı. «Bütün bunlar inanılacak gibi değil... Yine de insan Sorty'i gözünün önüne getirince bütün bu dedikoduların doğru olduğunu anlıyor.»

«Gerçekten öyle. O zaman bu hikâyeler gülünç ve hayal ürünü olmaktan çıkıyor, inanılır şeyler halini alıyor.»

Bridget, «Sorty'le iki kurban arasında ilişki kurduk,» dedi. «Amy Gibbs... ve Tommy Pierce.»

«Peki ya meyhaneci Carter'la Dr. Humbleby?»

«Şu anda Sorty'nin ölümlerle bir ilgisi olduğuna dair bir şey bilmiyorum.»

«Meyhaneciyle Sorty arasındaki bağı kuramıyorum... Ama Dr. Humbleby yönünden durum farklı. Adam doktordu. Belki de Sorty'nin anormal olduğunu farketmişti.»

«Evet, bu mümkün.»

Bridget bir kahkaha attı. «Bu sabah rolümü iyi oynadım. Sorty'nin dediğine göre psişik bazı yeteneklerim olabilirmiş. Adama büyükannemin büyücülük yüzünden diri diri yakılmaktan zor kurtulduğunu söyleyince saygınlığım büsbütün arttı. Herhalde Sorty beni bir dahaki sefere o esrarlı ayinlerine davet edecek. Bilmiyorum toplantı tarihi ne zaman.»

Luke bağırdı. «Bridget, Tanrı aşkına dikkatli ol.» Genç kız başını kaldırarak hayretle baktı ona.

Luke derin bir soluk aldı. «Biraz önce Dr. Humbleby'nin kızı Rose'la tanıştım. Onunla bir ara Lavinia Fullerton'dan söz ettik. Rose Humbleby, Lavinia Fullerton'un ölümünden önce senin adına çok endişelendiğini söyledi.»

O sırada ayağa kalkmak için harekete geçen Bridget birdenbire donmuş gibi kalakaldı. «Ne dedin, ne dedin? Lavinia Fullerton benim için endişe mi ediyormuş?»

«Evet. Rose Humbleby öyle söyledi.»

«Rose öyle mi söyledi gerçekten?»

«Evet.»

«Peki başka ne dedi?»

«Hiç... Yalnızca bunu söyledi.»

«Emin misin?»

«Elbette eminim.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bridget, «Anlıyorum...» diye mırıldandı.

«Lavinia Fullerton, Dr. Humbleby için kaygılanıyormuş. Ve adam öldü. Şimdi kadının senin için de aynı şeyleri düşünmüş olduğunu duydum...»

Bridget bir kahkaha atıp ayağa kalkarak başını salladı. Uzun siyah saçları uçuştu. «Korkma, bana hiçbir şey olmaz.»

10

Luke banka müdürünün masasının yanındaki koltukta arkasına yaslandı. «Çok iyi... Korkarım bir hayli zamanınızı aldım.»

Müdür Bay Jones tombul elini şöyle bir salladı. Esmer, toparlak yüzünden memnun bir anlam okunuyordu. «Rica ederim, Bay Fitzwilliam, rica ederim. Bildiğiniz gibi burası sakin bir yer. Yeni yüzler görmek her zaman çok hoşumuza gidiyor.»

Luke, «Köy gerçekten ilgi çekici bir yer,» dedi. «Batıl inançları güçlü insanlarla dolu burası.»

Bay Jones içini çekti. «Batıl inaçları kökünden kazımak uzun zaman ister. Bir de eğitim tabii.»

«Bence son zamanlarda eğitime haddinden fazla önem veriliyor.»

Bu sözler Bay Jones'u biraz şaşırttı. «Lord Easterfield'i ele alalım... Köye karşı gerçekten büyük bir cömertlikle davranıyor. Kendisi çocukluğunda ne büyük sıkıntılarla ve engellerle karşılaştığını hiç unutmamış. Bu yüzden de köydeki gençlerin iyi bir eğitim görebilmeleri için elinden geleni yapıyor.»

Luke itiraz etti. «Gençliğinde iyi bir eğitim görememesi büyük bir servet yapmasına engel olmamış ama.»

«Orası öyle... Ancak tabii Lord Easterfield çok yetenekli bir adam.»

Luke, «Veya çok şanslı,» diye mırıldandı.

Bay Jones fena halde irkildi. Luke devam etti. «Asıl önemli olan şans... Bu hep böyledir... Örneğin bir katili düşünün. Başarılı bir katil polisin eline neden düşmez? Yetenekli olduğu için mi, yoksa şansı yardım ettiğinden mi?»

Bay Jones, «Herhalde şanslı olduğu için,» diye itiraf etti.

Luke, «Sonra sizin şu meyhaneci Carter gibi bir adamı ele alalım. Carter'ın hemen her gece sarhoş olduğu kesin. Ama bir gece tutmuş nehre yuvarlanıvermiş. Bu da yine şansla ilgili elbette.»

Banka müdürü güldü. «Bu olayda bazılarına şanslarının yardım ettiğini de söyleyebiliriz tabii.»

«Kimlere?»

«Karısıyla kızına.»

«A, tabii, tabii.»

Bir memur kapıyı vurarak içeri girdi. Elinde kâğıtlar vardı. Luke iki kâğıdı imzaladıktan sonra kendisine bir çek defteri verdiler. Genç adam ayağa kalktı. Lavinia Fullerton'un öldüğü gün Derby yarışlarının yapıldığını biliyordu. Bu yüzden mahsus, «Biliyor musunuz,» dedi. «Bu yıl Derby yarışlarında şans bana da güldü. Ya size?»

Bay Jones gülümsedi. «Ben bahislere pek girmem. Karım at yarışlarından hiç hoşlanmaz.»

«O halde bu yılki Derby'e de gitmediniz.»

«Evet.»

«Peki, köyden gidenler oldu mu?»

«Bay Horton gitti sanırım. O yarışlara çok meraklıdır. Bay Abbot da öyle. Yarış günleri bürosunu bile kapatır. Ama onun bu yılki Derby'de bir şey kazanmadığını biliyorum.»

Luke güldü. «Çok kişi kazanmadı herhalde...» Müdürün elini sıkıp dışarı çıktı.

Genç adam bankanın önünde durarak bir sigara yaktı. Bay Jones'u da şüpheliler listesine geçirme gereğini duymuyordu. Banka müdürü, Luke'un kendisini denemek için sorduğu sorulara öyle kuşku uyandıracak bir tepki göstermemişti. Zaten adamın bir katil olduğunu düşünmek bile olanaksızdı. Ayrıca Bay Jones, Derby günü köyden ayrılmamıştı. Luke her şeye rağmen ziyaretinin boşa gitmemiş olduğunu düşünüyordu. Zira bu arada iki şey öğrenmişti. Lavinia Fullerton'un öldürüldüğü gün hem avukat Abbot, hem de Horton köyden ayrılmışlardı. O halde birinden biri Londra'da kadıncağıza arabayla çarpmış olabilirdi.

Luke artık Doktor Thomas'tan da kuşkulanmıyordu. Buna rağmen, onun Derby günü köyde hastalarıyla meşgul olduğunu

öğrenirsem içim daha rahat edecek, diye düşündü. Bu konuyu mutlaka araştırmalıyım. Sonra Sorty'i de unutmamalı. Derby günü köyde miydi acaba? Eğer öyleyse, onun katil olması olasılığı zayıflayacak. Ayrıca Lavinia Fullerton herkesin sandığı gibi bir kazaya uğramış da olabilir. Ama doğrusu buna hiç ihtimal vermiyorum. Zavallı kadıncağız tam zamanında öldü.

Luke kaldırımın kenarında duran arabasına binip anayolun sonundaki garaja gitti. Otomobiliyle ilgili bazı şeyleri konuşmak istiyordu. Çilli yüzlü, yakışıklı genç bir adam onun anlattıklarını dikkatle dinledi. Sonra birlikte arabanın motoru üzerine eğildiler.

Biri içeriden seslendi. «Ham, bir dakika buraya gelir misin?» Çilli yüzlü genç adam o tarafa doğru gitti.

Luke, Ham?.. diye düşündü. «Tabii ya, Amy Gibbs'in nişanlısı Ham Harvey bu.»

Delikanlı biraz sonra döndüğünde özür diledi. Luke'la yeniden motor hakkında konuşmaya başladılar. Genç adam arabasını garaja bırakmaya razı oldu. Tam dışarı çıkacağı sırada kayıtsız bir tavırla, «Ham, bu yıl Derby'e gittiniz mi?» diye sordu.

«Hayır, efendim... Gitmeyi çok istiyordum ama olmadı. Patrondan izin istediysem de, başka yardımcısı olmadığı için beni dinlemedi bile.»

Luke başıyla selam vererek sokağa çıktı. Ham Harvey'i de şüpheliler listesinden silmişti artık. O yakışıklı gencin katil olmadığı ortadaydı. Ve Lavinia Fullerton'u da onun çiğnemediği anlaşılıyordu.

Luke nehrin kıyısından malikâneye doğru gitti. Yolda, daha önce de olduğu gibi, Binbaşı Horton'la karşılaştı. Adam yine köpeklerine bağırıp duruyordu. «Augustus!.. Nelly! Nelly, buraya gel!.. Neron! Neron!» Ve Horton yine Luke'u belirgin bir merakla süzdü. Ama bu kez karşılaşma orada kalmadı.

Bay Horton, «Affedersiniz,» dedi. «Bay Fitzwilliam'la konuşuyorum, değil mi?»

«Evet.»

«Ben Horton'um. Binbaşı Horton. Sizinle yarın malikânede görüşeceğimizi sanıyorum. Tenis oynayacağız. Miss Bridget beni davet etme nezaketini gösterdi. Kendisi sizin kuzeniniz oluyor sanırım.»

«Evet.»

«Ben de öyle tahmin ediyordum. Köye yeni biri geldi mi hemen farkediliyor.» O sırada kıyamet koptu. İki buldog, biçimsiz beyaz bir sokak köpeğine saldırmaya kalktılar. Horton bağırdı. «Neron! Augustus! Buraya gelin! Buraya gelin diyorum!» Horton yeniden genç adama döndü. Luke'sa kendisine duygulu gözlerle bakan Nelly'i okşamakla meşguldü. Horton, «Güzel bir köpek, değil mi?» diye sordu. «Ben buldogları çok severim. Her zaman bir buldoğum olmuştur. Onları diğer köpeklere tercih ederim. Evim yakında, buyurun birer içki içelim.»

Luke bu daveti kabul etti. İki adam yan yana yürümeye başladılar. Horton yine buldoglardan, öteki köpeklerin onlar kadar mükemmel olmadıklarından söz ediyordu durmadan. Luke, Nelly'nin kazandığı kupaların hikâyesini, Augustus'a üçüncülük veren bir hakemin budalalığını, Neron'un kazandığı zaferleri dinledi.

O arada evin bahçe kapısından içeri girmişlerdi. Adam, Luke'u biraz da köpek kokan, ufak duvarlarındaki rafları kitaplarla dolu bir odaya aldı. Horton içkileri hazırlarken Luke da çevresine bakındı. Burada eski bir iki koltuk, köpek resimleri ve kır yaşamıyla ilgili dergiler vardı. Şöminenin rafına gümüş kupalar dizilmişti. Bunların yukarısındaysa yağlıboya bir portre asılıydı.

İçki tepsisinden başını kaldıran Horton, Luke'un nereye baktığını farketmişti. Kısaca, «Karım,» dedi. İlgi çekici bir kadındı o. Yüzünden kişilik sahibi olduğu anlaşılıyor, değil mi?»

«Evet, gerçekten öyle.» Luke, Horton'un ölen karısının resmini dikkatle inceledi. Bayan Horton pembe satenden bir elbise giymiş, eline de bir demet müge almıştı. Kahverengi saçları ortadan ayrılıydı. Soğuk, gri gözleriyle aksi aksi ileriye doğru bakıyordu. İncecik dudaklarını adeta öfkeyle büzmüştü.

Horton viski bardağını Luke'a uzattı. «Bir yıl kadar önce öldü. Ondan sonra da ben çok değiştim.»

Ne söyleyeceğini bilemeyen Luke, «Ya...» diye mırıldandı.

«Otursanıza.» Horton eliyle deri koltuklardan birini işaret etti. Kendisi de öbürüne yerleşerek viski sodasından bir yudum aldı ve tekrarladı. «Evet... O olaydan sonra ben çok değiştim.»

Luke, «Herhalde karınızı çok arıyorsunuz,» dedi.

Horton anlamlı anlamlı başını sallayarak, «İnsanın düzenli bir hayat sürebilmesi için bir eşe ihtiyacı vardır,» dedi. «Yoksa ipin ucunu bırakıverir. Evet, bırakıverir. Hiçbir şeye aldırmaz...»

«Ama ne var ki...»

«Dostum, ben ne dediğimi biliyorum. Ancak yine de evliliğin önceleri bir erkeğe ağır gelmediğini iddia edecek değilim. Adam önce kendi kendine, 'Hay Allah kahretsin,' der. 'Bu kölelikten farksız bir şey'. Ama sonra her şeye alışır. Kısacası bir disiplin sorunudur bu.»

Luke, Horton'un evliliğinin neye benzediğini iyice anlamaya başlamıştı. Horton monolog söyler gibi, «Kadınlar bir felakettir,» diyerek devam etti. «Onları hiçbir zaman memnun edemezsiniz. Ama doğrusu bir erkeğin oldukça düzenli bir hayat sürmesini de sağlarlar.» Luke saygılı bir tavırla onu dinliyordu.

Horton sordu. «Evli misiniz?»

«Hayır...»

«Eh, siz de yakında evlenirsiniz. Şunu da unutmayın, dostum. Evlilik hiçbir şeye benzemez.»

Luke, «Evliliğin övülmesi oldum olası hoşuma gider,» diye cevap verdi. «Özellikle herkesin birbirinden kolaylıkla boşandığı bugünlerde...»

Horton, «Püf!» dedi. «Gençler beni sinirlendiriyor. Hiçbir şeye dayanamıyor onlar. Yeteri kadar güçlü ve sabırlı değiller.» Luke evlilikte bütün bunlara ne gerek olduğunu sormak için çıldırıyorduysa da, zorla tuttu kendini. Horton, «Karım,» diyerek devam etti. «Milyonda bir rastlanılan kadınlardandı. Burada herkes ona saygı duyar, önerilerini dinlerdi.»

«Öyle mi?»

«Karım saçmalıklara hiç dayanamazdı. Gözünü karşısındakine dikti mi, o kimse adeta erirdi. Şu iyi hizmetçi olduklarını sanan kızlar. Yaptıkları türlü küstahlıklara ses çıkarmayacağınızı düşünerek aldanıyorlar. Karım onlara öyle güzel ders verirdi ki. Biliyor musunuz, bir yıl içerisinde tam on beş ahçı ve hizmetçi tutup, savdık. On beş...»

Luke, bu Bayan Horton için övünülecek bir şey olmasa gerek, diye düşündü. Ama evsahibinin onunla aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu. Horton, «Karım bir hizmetçi işe yaramadı mı, hemen kovmaktan hiç çekinmezdi,» dedi.

Luke sordu. «Hep siz mi son verirdiniz hizmetçilerin işlerine?»

«Yoo.. Tabii içlerinde bizi bırakıp gidenleri de olurdu. O zaman karım Lydia, 'İyi ki defoldular,' derdi.»

Luke başını salladı. «Bravo... Ancak bu bazen evdeki durumu güçleştirmez miydi?»

Horton, «Yoo,» dedi. «O zaman ben Lydia'ya yardım eder, payıma düşeni hemen yapardım. İyi yemek yapmayı bilirim ben. Şömineleri kolaylıkla yakarım. Doğrusunu isterseniz bulaşık yıkamayı pek sevmem. Ama mecbur olunca onu da yapardım.»

Luke mırıldandı. «Anlıyorum. Herhalde karınız Bayan Horton oldukça hamarat bir kadındı?»

Horton hemen, «Ben karısına evişi gördüren erkeklerden değilim,» diye cevap verdi. «Zaten karım Lydia evişi yapamayacak kadar zayıf, narindi.»

«Demek güçlü kuvvetli biri değildi?»

Adam başını salladı. «Maalesef. Ne var ki çok azimliydi. Yenilgiyi kabul etmezdi. Zavallı o kadar acı çekti ki... Üstelik doktorlar da hiçbir zaman kendisine şefkatle davranmadılar. Onlar çok kalpsiz oluyor, yalnızca basit bir sancıdan filan anlıyorlar. Daha derin şeylere akılları ermiyor. Örneğin Dr. Humbleby... Herkes onun iyi bir doktor olduğunu söylüyordu.»

«Siz aynı fikirde değil misiniz?»

«Humbleby cahilin tekiydi. Modern buluşlardan hiç haberi yoktu. Onun 'sinir' kelimesini bile duymadığından eminim. Herhalde yalnızca kırık kemiklerden, kızamık ve kabakulaktan anlıyordu, o kadar. Sonunda onunla kavga ettik. Adam karım Lydia'nın durumundan hiçbir şey anlamadı. O zaman kendisine düşüncelerimi açık açık söyledim. Bu da hoşuna gitmedi tabii. Öfkelenerek, karımı tedavi etmekten vazgeçti. Ondan sonra Thomas'ı çağırttık.»

«Thomas'ı daha fazla beğeniyorsunuz demek?»

«O Humbleby'den zekidir tabii. Eğer karım Lydia'nın son hastalığından kurtulma imkânı olsaydı, Thomas kesinlikle bunu başarırdı. Aslında Lydia iyileşmeye başlamıştı. Sonra birdenbire durumu kötüleşiverdi.»

«Çok acı çekiyor muydu?»

«Evet... Gastriti vardı. Midesi ağrıyor, istifra ediyordu. Zavallı kadıncağız o kadar sancılanıyordu ki, hastaneden iki hemşire getirttim. Onlarda da merhamet ve şefkatten eser yoktu. Sadece, hasta şöyle, hasta böyle diyorlardı.» Horton başını sallayıp, içkisini bitirdi. «Hemşirelere hiç tahammülüm yoktur. Kendilerini pek beğenirler. Karım Lydia hemşirelerin kendisini zehirlediklerini iddia edip durduydu. Bu doğru değildi tabii. Hastalar bazen böyle şeyler düşünürler. Thomas çok kişide bu halin görüldüğünü anlattı. Ama aslında Lydia bunları o iki hemşirenin kendisinden nefret ettiklerini sezdiği için söylüyordu. Kadınların kötü tarafı da budur, hemcinslerini hiç çekemezler.»

«Herhalde Bayan Horton'un Ashe köyünde gerçekten kendisine bağlı olan birçok arkadaşı vardı.» Luke bu sözleri biraz beceriksizce söylemişti. Ama başka nasıl davranacağını bilemiyordu.

Horton istemeye istemeye, «Ashe'liler karımın hastalığı sırasında çok düşünceli davrandılar,» diye cevap verdi. «Lord Easterfield serlerinden üzüm ve şeftali yolladı. Yaşlı kadınlar da gelip Lydia'nın yanında oturdular. Honoria Flete'le Lavinia Fullerton...»

«Lavinia Fullerton buraya sık sık geldi, değil mi?»

«Evet. Tipik yaşlı kızlardandı o. Ama iyi kalpli bir insandı. Karım Lydia yüzünden çok endişe ediyor, sık sık içtiği ilaçları, yediği yemekleri soruyordu. Onun iyiliği için yapıyordu tüm bunları ama biraz fazla gevezeydi.» Luke anlayışlı bir tavırla başını salladı. Horton, «Gevezeliğe hiç tahammülüm yoktur,» dedi. «Doğrusu bu köyde gereğinden çok kadın var. Doğru dürüst golf oynayacak birini bulamıyorum.»

Luke, «Antikacı dükkânı olan genç adam golf oynamıyor mu?» diye sordu.

Horton dudak büktü. «Nereden oynayacak.»

«Uzun zamandan beri bu köyde galiba?»

«Yok. Geleli iki yıl oldu. Pis bir tip o. Ben böyle uzun saçlı, mırıl mırıl konuşan adamlardan nefret ederim. İşin garibi karım Lydia ondan hoşlanırdı. Kadınlar erkekler hakkında doğru dürüst hüküm veremiyor, en olmayacak şarlatanlara güveniyorlar. Biliyor musunuz, Lydia, Sorty'nin uydurma kocakarı ilacını içmekte diretti. Üzerinde burç işaretleri olan mor bir kavanoza konulmuştu ilaç. Sözümona ayın on dördünde toplanılan otlardan yapılmıştı. Şarlatanlık elbette. Ama kadınlar böyle şeyleri yutarlar. İki anlamda da tabii. Hah hah hah!»

«Peki, avukat Abbot nasıl bir adam?» Luke konuyu birdenbire değiştirmişti. Ama Horton'un bunu pek farketmeyeceğini biliyordu. «Yasalardan iyi anlıyor mu? Hukuki bir konuda fikir almam gerek, Abbot'a gitmeyi düşünüyordum.»

Horton, «Onun çok zeki olduğunu söylüyorlar,» diyerek başını salladı. «Doğrusu ben kendi adıma kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Açıkçası Abbot'la kavga ettim. Onu karım Lydia'nın vasiyetnamesini hazırlamak için buraya gelişinden sonra bir daha görmedim. Bence Abbot sahtekârın biri.» Bir an durduktan sonra ekledi. «Ancak bu onun işini iyi bilmesine engel değil.»

Luke, «Tabii değil,» dedi. «Ama Abbot bana biraz kavgacı biriymiş gibi geldi. Duyduğuma göre bu köyde kavga etmediği pek az kimse varmış.»

Horton, «Onun bütün kusuru fazla alıngan olması,» diye cevap verdi. «Kendini üstün bir varlık gibi görüyor. Biri ona itiraz etmeye kalktı mı da bunu şahsına yapılmış bir hakaret sayıyor. Humbleby'le kavga ettiğini duymuşsunuzdur sanırım.»

«Dr. Humbleby'le Abbot kavga mı ettiler?»

«Hem de ne kavga! Ama açıkçası buna pek şaşmış değilim. Humbleby önyargılı bir budalaydı. Abbot'sa malum...»

«Herkes Humbleby'nin ölümüne üzülmüş sanırım.»

«Evet... Belki... Adam en bilinen önlemleri dahi almamış. Kan zehirlenmesi önemli bir şeydir. Ben elimi kestim mi hemen gidip tentürdiyot sürerim. Basit bir önlemdir bu. Humbleby'se böyle bir şey yapmayı düşünmemiş bile. Bundan da durum anlaşılıyor.»

Luke hangi durumun anlaşıldığını pek bilmiyordu. Ancak yine de bu sözlerin üzerinde durmayarak saatine bir göz attı. Sonra da ayağa kalktı.

Horton, «Öğle yemeği zamanı geldi galiba,» dedi. «Aa, gerçekten öyle. Neyse... Sizinle görüştüğümüz için çok memnunum. Dünyayı dolaşmış bir adamla konuşmak iyi oluyor. Yakında yine şöyle bir gevezelik ederiz. Siz Doğu'da neredeydiniz? Mayang Boğazında mı? Doğrusu ben oraya hiç gitmedim. Duyduğuma göre batıl inançlar hakkında bir kitap yazıyormuşsunuz.»

«Evet, ben...»

Horton ona fırsat vermeden sözlerine devam etti. «Size bir sürü ilgi çekici olay anlatabilirim. Emin olun, dostum, ben Hindistan'dayken...»

Luke, Hindistan'dan dönenlerin anlatmaktan pek hoşlandıkları o fakirler, ip oyunları ve yılanlar hakkındaki bildik hikâyeleri dinlemek zorunda kaldı. Horton'un elinden ancak on dakika sonra kurtulabildi. Dışarı çıkarken, Horton'un Neron'a bağırdığını duydu.

Genç adam evlilik denilen mucizeye şaşıyordu. Horton'un vahşi bir kaplandan farksız olan karısının ölümüne gerçekten üzüldüğü ve onu aradığı belliydi.

Sonra birdenbire durakladı. Yoksa bu zekice bir rol mü?.. diye geçirdi içinden.

11

Neyseki tenis oynanacağı öğleden sonra hava gayet güzeldi. Evsahibi rolünü büyük bir zevkle oynayan Lord Easterfield'in de keyfi yerindeydi. Her zamanki gibi sık sık yoksul bir ailenin oğlu olduğundan söz ediyordu.

Tenis maçları sekiz kişi arasında yapılacaktı: Lord Easterfield, Bridget, Luke, Rose Humbleby, Bay Abbot, Dr. Thomas, Horton ve Hetty Jones. Banka müdürünün kızı Hetty Jones sürekli kıkır kıkır gülüp duruyordu.

Luke ikinci sette Bridget'le, Rose Humbleby ve Lord Easterfield çiftine karşı oynadı. İyi bir tenisçiydi Rose. Özellikle servisleri mükemmeldi. Daha önce bazı turnuvalara da katılmıştı. Genç kız ustalığıyla Lord Easterfield'in kusurlarını bile kapatıyordu. İyi oyuncu olmayan Luke'la Bridget, yine de karşı çifte dayanmayı bildiler. Üç-üç berabereydiler artık. Sonra birdenbire Luke'un oyunu epeyi ustalaştı. Bridget'le sayılarını beşe çıkardılar. İşte tam o sırada Luke, Lord Easterfield'in öfkelenmeye başladığını farketti. Adam önce topun dışa düştüğünü iddia etmiş, sonra da servisin hatalı olduğunu savunmuştu. Rose'un itirazlarını dinlemeyerek huysuz bir çocuk gibi davranmaya başlamıştı.

Daha sonra birden Bridget'in oyunu kötüleşti. Genç kız topu birkaç kez taktı. Hatalı servis attı. Gelen topları karşılayamadı. Sonuçta Lord Easterfield'le Rose Humbleby maçı sekiz-altı kazandılar.

Bir sonraki maçın oyuncuları kararlaştırıldı. Rose, Abbot'la birlikte Doktor Thomas ve Hetty Jones'a karşı oynayacaktı.

Lord Easterfield banka oturup terini sildi. Memnun bir tavırla gülümsüyordu. Keyfi yerine gelmişti. Horton'a gazetelerinden birinde çıkacak olan «Vücut Sağlamlığı» başlıklı yazı dizisinden söz etmeye başladı.

Luke'sa Bridget'e döndü. «Bana sebze bahçesini göstersene.»

«Neden görmek istiyorsun?»

«Lahanaya çok meraklıyımdır.»

«Bezelye sevmez misin?»

Tenis kortundan ayrılarak, etrafı duvarla çevrilmiş olan sebze bahçesine gittiler. Cumartesi olduğu için bahçıvanlar izinliydi. Boş sebze bahçesinin güneşte uyuklarmış gibi bir hali vardı.

Bridget, «İşte senin bezelyeler,» dedi.

Luke dönüp bakmadı bile. «Oyunu neden onlara kazandırdın?» diye sordu.

Bridget'in siyah kaşları hafifçe kalktı. «Affedersin... Birdenbire kontrolümü kaybettim. Zaten tenisim pek iyi değildir.»

«Ama o kadar kötü olmadığı da belli. Yaptığın hatalar bir çocuğu bile kandıramazdı. Hele o servisler!»

Bridget sakin sakin, «Bunların tek nedeni kötü bir tenis oyuncusu olmam,» diye cevap verdi. «Eğer gerçekten usta olsaydım, herhalde daha inandırıcı hatalar yapardım. Ne yazık ki değilim. Bu yüzden de hilelerim bazen anlaşılıyor.»

«Hah, hile yaptığını itiraf ediyorsun demek?»

«Doğal değil mi ya, sevgili Sherlok Holmes.»

«Sebep?»

«Bunu da hemen anlamış olman gerekirdi. Nişanlım Gordon oyunda kaybetmekten hiç hoşlanmaz.»

«Peki ya ben? Belki ben kazanmaktan hoşlanan biriyim.»

«Sevgili Luke, korkarım bu benim için diğeri kadar önemli değil.»

«Ne demek istediğini daha açık şekilde anlatamaz mısın?»

«Madem istiyorsun, tabii anlatırım. İnsan ekmeğini kazandıran kimseyle kavgaya kalkışmaz. Benim ekmeğimi de Gordon sağlıyor.»

Luke derin bir soluk aldı. Ama sonra dayanamayarak patladı. «O gülünç, küçücük adamla neden evleniyorsun? Nedir bunun sebebi?»

Bridget, «Çünkü,» diye cevap verdi. «Gordon'un sekreteri olarak haftada on sterlin alıyorum. Kendisiyle evlenince adıma bankaya iki yüz bin sterlin yatıracak. Bana içi pırlantalarla, incilerle dolu bir kutu ve dolgun bir cep harçlığı verecek. Evliliğin bahşettiği her fırsattan yararlanacağım.»

«Ancak buna karşılık görevlerin de bir sekreterinkinden çok farklı olacak!»

Bridget soğuk bir sesle, «Sen mutlaka her şeye melodrama kaçan bir hava mı verirsin?» dedi. «Eğer hayalinde Gordon'u karısına çok âşık, ateşli bir koca olarak canlandırıyorsan, bundan vazgeç. Gordon'un tümüyle olgunlaşmamış, bazı bakımlardan hâlâ çocuk kalmış olduğunu şimdiye kadar anlaman gerekirdi. Onun ihtiyaç duyduğu bir eşten çok anne. Ne yazık ki, Gordon henüz dört yaşındayken annesi ölmüş. Şimdi onun kendisini pohpohlayacak birine ihtiyacı var. Yani, Lord Easterfield'in başarı öykülerini dinleyecek birine...»

«Zehirli bir dilin var... Öyle değil mi?»

Bridget sert bir sesle, «Benim kendimi birtakım peri masallarıyla aldattığım yok,» diye bağırdı. «Bunu kastediyordun sanırım. Ben zeki, eli yüzü düzgün, parasız bir kızım. Hayatımı dürüst bir şekilde kazanmak istiyorum. Gordon'un karısı olarak yapacağım şeyler, sekreteriyken yaptığım işlerden pek farklı olmayacak. Evlendikten bir yıl sonra onunla yatmaya çıkarken beni öpmeyi bile unutacağından eminim. Değişen tek şey aldığım aylık olacak.» Birbirlerine baktılar. İkisi de öfkeden sapsarı kesilmişlerdi. Bridget alaylı alaylı güldü. «Devam et. Sen eski kafalı bir gençsin. Öyle değil mi, Luke? Şu eski klişeleşmiş

sözleri tekrarlasana. Haydi, ne duruyorsun? Örneğin... kendimi satıyorum... Bak bu sözü çok beğenirim ben.»

Luke, «Sen taş kapli bir iblissin,» dedi.

«Herhalde bu ateşli bir budala olmaktan daha iyidir.»

«Öyle mi?»

«Tabii ya. Bunu gayet iyi biliyorum.»

Luke onu küçümseyerek süzdü. «Bildiğin nedir?»

«Bir erkeğe âşık olmanın ne demek olduğunu biliyorum! Sen Jonnie Cornish'i tanır mısın? Onunla üç yıl nişanlı kaldım. Çok yakışıklı ve hoş bir gençti. Ona deli gibi âşıktım. Bana acı veren bir aşktı bu. Sonunda Jonnie benden vazgeçip, yılda otuz bin sterlin geliri olan Kuzeyli bir dulla evlendi. İnsan böyle bir olaydan sonra aşka karşı bağışıklık kazanıyor. Haksız mıyım?»

Luke hafifçe inleyerek birdenbire döndü. «Olabilir.»

«Gerçekten öyle oldu!»

Aniden bir sessizlik çöktü. Aralarında uzayıp giden, elektrikli bir sessizlik. Sonunda bunu Bridget bozdu. Genç kız hafif bir tereddütle, «Herhalde benimle bu şekilde konuşmaya hiçbir hakkın olmadığının farkındasın,» dedi. «Sen şu anda Gordon' un evinde kalıyorsun. Bu yaptığın terbiyesizlik.»

Luke kendini toparlamıştı. Nazik nazik, «Bu da klişeleşmiş bir söz değil mi?» diye sordu.

Bridget kıpkırmızı oldu. «Belki. Ama hiç olmazsa doğru.»

«Değil... Seninle o şekilde konuşmaya hakkım var.»

«Ne münasebet!»

Luke genç kıza baktı. Yüzü garip bir şekilde sararmıştı. Bu haliyle acı çeken bir hastaya benziyordu. «Hakkım var... Çünkü seni seviyorum.... Demin ne demiştin?.. Evet... Seni o kadar çok seviyorum ki, bu bana adeta acı veriyor.»

Bridget bir adım geriledi. «Sen...»

«Evet, çok gülünç, değil mi? Seni kahkahalarla güldürecek bir şey bu! Ben buraya bir iş için geldim... Sonra sen evin köşesinden çıktın... Nasıl anlatayım bilmem ki... Beni büyüledin adeta. Öyle hissediyorum... Biraz önce peri masallarından söz ettin. Bana da bir peri masalı yaşıyormuşum gibi geliyor. Senin büyüne kapıldım. Elini uzatıp, 'Kurbağa haline gir,' dediğin an gözlerimin yerinden fırlayacağını ve hoplaya hoplaya buradan uzaklaşacağımı sanıyorum.» Genç kıza doğru bir adım attı. «Sana deli gibi âşığım, Bridget Conway. Seni çılgınca sevdiğim için de, teniste kaybettiği zaman huysuzlaşan, kocaman göbekli, ufacık tefecik bir lordla evlenmeni istemiyorum!»

«O halde ne yapmamı öneriyorsun?»

«Lord Easterfield yerine benimle evlenmeni tabii. Ama eminim ki bu önerim de kahkahalarla gülmene neden olacak.»

«Gerçekten gülmekten bayılacağım!»

«Elbette. Neyse... Artık ikimiz de birbirimizin düşüncelerini öğrendik. Şimdi tenis kortuna dönelim mi? Belki bu kez bana teniste kazanmayı bilen bir eş bulursun?»

Bridget tatlı tatlı, «Bana oyunu kaybetmekten neredeyse Gordon kadar hoşlanıyormuşsun gibi geliyor,» dedi.

Luke birdenbire genç kızı omuzlarından yakaladı. «Gerçekten zehirli bir dilin var, Bridget.»

«Belki bana âşıksın, Luke, ama benden hoşlandığını hiç sanmıyorum.»

«Haklısın... Senden hiç hoşlanmıyorum.»

Bridget onu dikkatle süzüyordu. «İngiltere'ye dönerken, evlenip sâkin bir yere yerleşmeyi düşünüyordun, değil mi?»

«Evet.»

«Ancak hayalindeki kadın bana hiç benzemiyordu?..»

«Senin gibi birine âşık olacağım aklımdan bile geçmezdi.»

«Tabii. Senin nasıl bir kadını tercih ettiğini biliyorum. Gayet iyi biliyorum.»

«Ne kadar zekisin, Bridget'ciğim.»

«Beğendiğin tipi tarif edeyim. İyi huylu, kır hayatından hoşlanan, köpekleri terbiye etmeyi bilen bir kız. Herhalde onu hayalinde canlandırdığın zaman sırtında tüvit bir ceket vardı. Ve spor ayakkabısının burnuyla şöminedeki kütükleri itiyordu.»

«Çizdiğin tablo pek hoş.»

«Bundan eminim. Artık tenis kortuna dönelim mi? Sen eş olarak Rose Humbleby'i seçersin. Onun gibi iyi bir oyuncuyla birlikteyken maçı kazanman işten bile değil.»

«Eski kafalı bir erkek olduğum için son sözü sana bırakıyorum.»

Tekrar bir sessizlik oldu. Sonra Luke ellerini ağır ağır genç kızın omuzlarından çekti. İkisi de sanki hâlâ söylemek istedikleri bir şeyler varmış gibi karşı karşıya durdular. Bir süre sonra Bridget aniden dönerek korta doğru yürümeye başladı. Maç yeni bitiyordu.

Rose'a yeniden oynaması söylenince, genç kız itiraz etti. «Ben arka arkaya iki set oynadım ama.»

Bridget diretti. «Ben biraz yoruldum. Canım tenis oynamak istemiyor. Sen ve Luke, Miss Jones'la Bay Horton'a karşı oynayın.»

Fakat Rose yine itiraz edince dört erkeğin maç yapması kararlaştırıldı. Daha sonra çay içtiler.

Lord Easterfield çoğunlukla Doktor Thomas'la konuştu. Genç adama son zamanlarda Wellerman Kreitz laboratuvarlarına yaptığı ziyaretten büyük bir gururla söz etti.

«Son bilimsel buluşları görmek ve tanımak istiyordum. Gazetemde çıkan yazıların hepsinden ben sorumluyum. Oldum

olası böyle düşünürüm. Bilim çağı bu. Kitleler bilmin ne olduğunu anlamayıp bunu kolaylıkla hazmedemeyebilirler.»

Dr. Thomas omuzlarını hafifçe silkti. «Yarım bilgi her zaman tehlikeli bir şeydir.»

Lord Easterfield, «Evde bilim,» dedi. «İşte amacımız bu. Bilimle ilgilenmeli...»

Bridget ciddi bir tavırla ekledi. «Deney tüplerinde neler olduğunu anlamalıyız.»

Lord Easterfield, «Laboratuvarları çok beğendim,» diyerek devam etti. «Beni Wellerman'ın kendisi gezdirdi tabii. Ona yanıma yardımcılarından birini vermesini söylediysem de dinlemedi.»

Luke mırıldandı. «Elbette.»

Lord Easterfield memnun bir tavırla ona baktı. «Wellerman bana her şeyi basit bir biçimde açıkladı. Bakteriler, kültürler, serumlar. Deneycilerin prensipleri. Hazırladığımız dizinin ilk makalesini yazmaya da razı oldu.»

Bridget'in halası Bayan Anstruther, «Yanılmıyorsam onlar kobay kullanıyorlar,» dedi. «Çok zalimce. Ama tabii bu, kedileri ve hatta köpekleri kullanmaları kadar kötü değil.»

Horton öfkeyle bağırdı. «Köpeklerin üzerinde deney yapan adamları vurmalı!»

Avukat Abbot, «Horton,» diyerek başını salladı. «Senin köpeklere insanlardan daha fazla değer verdiğin anlaşılıyor.»

Horton, «Kesinlikle,» diye cevap verdi. «Köpekler, insanlar gibi dönüp seni arkadan vurmaz, kalleşlik etmezler. Bir köpek insana kötü söz söyleyemez.»

Avukat güldü. «Ancak o kötü dişlerini baldırına geçiriverir. Öyle değil mi, Horton?»

Horton başını salladı. «Köpekler bir insanın karakterini hemen anlarlar.»

«Geçen hafta senin o yabani hayvanlardan biri az kalsın bacağımı kapıyordu. Buna ne cevap vereceksin, Horton?»

«Deminki cevabımı vereceğim.»

Bridget hemen araya giriverdi. «Tekrar tenis oynayalım mı?»

Yeniden korta gittiler. Daha sonra Rose Humbleby, Lord Easterfield'le vedalaşırken Luke yanına gitti.

«Sizi evinize kadar götüreyim. Tenis raketinizi de taşırım. Arabanız yok, değil mi?»

«Hayır, ama evim o kadar uzakta değil.»

«Ben de biraz yürümek istiyordum...» Luke başka bir şey söylemeden genç kızın raketiyle tenis ayakkabılarını aldı.

Yürümeye başladılar. Rose havadan sudan söz ediyor, Luke'sa kısa cevaplar veriyordu. Ama genç kız bunun farkında değildi.

Humbleby'lerin bahçe kapısından girerlerken, Luke'un yüzü aydınlandı. «Neyse, kendimi şimdi iyi hissediyorum.»

«Daha önce iyi değil miydiniz?»

«Farkına varmamış gibi davranmanız çok hoş. Somurttuğum herhalde gözünüzden kaçmadı. Neyseki beni bundan kurtardınız. Sanki gölgelerin arasından güneşe çıkmışım gibi geliyor.»

«Gerçekten de öyle. Malikâneden çıktığımız zaman güneş bulutların arkasında kaybolmuştu. Ama şimdi hava açıldı.»

«Evet... İki anlamda da öyle oldu. Neyse... Bence dünya yine de güzel bir yer.»

«Tabii ya.»

«Miss Humbleby, biraz küstahlaşabilir miyim?»

«Sizin hiçbir zaman küstahlık edemeyeceğinizden eminim.»

«İşte bundan emin olmayın. Size yalnızca Doktor Thomas'ın çok şanslı biri olduğunu söylemek istiyordum.»

Rose kıpkırmızı kesilerek gülümsedi.

Luke, «Demek söylenilenler doğru,» dedi. «Yani Doktor Thomas'la nişanlısınız.»

Rose başını salladı. «Ama şu durumda bunu resmen ilan edemiyoruz. Çünkü babam bu evliliğin karşısındaydı. O ölür ölmez nişanımızı ilan etmemiz garip olurdu.»

«Demek babanız, Dr. Thomas'la evlenmenizi istemiyordu?»

Rose ağır ağır başını önüne eğdi. «Evet... Korkarım meselenin aslı, babamın Geoffrey'den hoşlanmıyor olmasıydı.»

«Birbirleriyle ters mi gidiyorlardı?»

«Bazen öyle gibi gözüküyordu. Babacığım birtakım önyargıları olan bir adamdı.»

«Tabii sizi de çok seviyor ve çabucak evlenip yanından ayrılmanızı istemiyordu.»

Rose çekingen bir tavırla başını salladı.

Luke dikkatle ona bakarak, «Daha başka nedenler de var mıydı?» diye sordu. «Babanız, Thomas'la evlenmenizi kesinlikle istemiyordu sanırım.»

«Evet. Açıkçası babamla Geoffrey birbirlerinden çok farklı insanlar olduklarından bazen çatışıyorlardı. Geoffrey bu konuda çok sabırlı ve anlayışlı davranıyordu. Ne var ki babamın kendisinden hoşlanmadığını bildiği için giderek çekingenleşiyor, onunla fazla konuşmaktan kaçınıyordu. Bu yüzden de babam hiçbir zaman nişanlımı iyice tanıma fırsatını bulamadı.»

Luke, «Önyargılarla savaşmak zordur,» dedi.

«O kadar mantıksız bir şeydi ki bu!»

«Babanız bu evliliği istememesinin nedenlerini açıkça söyledi mi?»

«Hayır, hayır. Söyleyemezdi ki. Yani Geoffrey'nin aleyhinde söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Yalnızca babam ondan hoşlanmıyordu, işte o kadar.

Hep şöyle derdi: 'Senden hoşlanmıyorum, Dr. Thomas. Bunun nedenini de söyleyemem...'»

«Babanızın itiraz ettiği belirli bir şey yok muydu? Örneğin Thomas içki içer mi? Ya da at yarışlarında oynar mı?»

«Hayır... Geoffrey'nin Derby'de hangi atın birinci geldiğini bile bildiğini sanmıyorum.»

Luke mırıldandı. «İşte bu garip... Biliyor musunuz, bana Derby günü Dr. Thomas'ı Epsom'da görmüşüm gibi geldi.»

Luke bir an endişeyle kızın yüzüne baktı. Ona daha önce İngiltere'ye Derby günü döndüğünü söyleyip söylememiş olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Fakat Rose şüphelenmemişti. Hemen cevap verdi.

«Geoffrey'i Derby'de gördüğünüzü mü sandınız? Ama bu olanaksız. Bu civardan ayrılamazdı. Ashwood'da güç bir doğumda bulundu. Hemen hemen bütün günü orada geçirdi.»

«Hafızanız çok güçlü.»

Rose güldü. «Bunu iyi hatırlıyorum. Çünkü Geoffrey bana bebeğe takma ad olarak 'Jujube' ismini verdiklerini söylemişti. Derby'de o kazanmış, değil mi?»

Luke dalgın dalgın başını salladı.

Rose, «Zaten,» diyerek devam etti. «Geoffrey yarışlara hiç gitmez. Öyle şeylerden çok sıkılır.» Sonra kapıda durup, «İçeri girmez misiniz?» dedi. «Annemin sizi görmek isteyeceğini sanıyorum.»

«Bundan emin misiniz?»

«Elbette...»

Rose genç adamı güneşin son ışıklarının adeta hüzünle aydınlattığı bir odaya götürdü. İçerde, oturduğu koltukta büzülmüş, yüzü garip ifadeli bir kadın vardı. «Anneciğim, sana Bay Fitzwilliam'ı getirdim...»

Bayan Humbleby irkilerek doğruldu. O nazikçe Luke'un elini sıkarken Rose usulca odadan çıktı.

Bayan Humbleby, «Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Fitzwilliam,» dedi. «Rose'un söylediğine göre bazı ahbaplarınız yıllar önce kocamı tanırlarmış.»

«Evet, Bayan Humbleby...» Luke bu yalanı dul kadına tekrarlarken kendinden utandı. Ancak yapabileceği başka bir şey yoktu.

Bayan Humbleby, «Kocamla tanışmış olmanızı isterdim,» derken içini çekti. «Çok iyi bir adam, olağanüstü bir doktordu o. Sırf güçlü kişiliği sayesinde, hayatlarından ümit kesilmiş zavallıları bile iyi ederdi.»

Luke şefkatle, «Buraya geldiğimden beri doktor hakkında çok şey işittim,» diye cevap verdi. «Köydekilerin onu ne kadar fazla sevdiklerini biliyorum.»

Genç adam kadının yüzünü iyice göremiyorsa da sesindeki monotonluğu farkedebiliyordu. Ama bu sesteki duygusuzluk nasılsa dul kadının aslında büyük acı çektiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Bayan Humbleby birdenbire genç adamın beklemediği bir şey söyledi. «Bu dünya çok kötü bir yer, Bay Fitzwilliam. Bunu biliyor muydunuz?»

Luke biraz şaşırmıştı. «Evet... Belki öyle olabilir.»

Kadın diretti. «Ama siz böyle olduğunu biliyor musunuz? Bu çok önemli işte. Etraf çok kötü. İnsanın daima hazırlıklı olması, çevresindeki kötülükle savaşması gerek. Kocam bunu bilirdi. Hep iyiden ve doğrudan yanaydı o.»

Luke usulca, «Bundan eminim,» diye mırıldandı.

Bayan Humbleby, «Kocam bu köydeki kötülüklerin farkındaydı,» dedi. «O her şeyi biliyordu...» Ve birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Luke doğruldu. «Çok üzgünüm...»

Kadın ağlamaya başladığı gibi yine aniden sustu. Kendini toparlamıştı. «Beni bağışlayın... Bugün sizinle fazla konuşamayacağım...» Elini Luke'a uzattı. Genç adam bu eli tuttu. Bayan Humbleby, «Burada daha kalacaksanız mutlaka gelip bizi görün,» diye fısıldadı. «Bu Rose için ne kadar iyi olur. Kızım sizden çok hoşlanmış.»

«Ben de ondan hoşlandım, efendim. Bence Rose uzun zamandan beri rastladığım kızların en iyisi ve dürüstü.»

«Rose beni çok sever.»

«Doktor Thomas da çok şanslı bir adam.»

«Evet...» Bayan Humbleby elini çekti. «Bilmiyorum. Her şey o kadar güç ki...» Sesi yine ifadesizleşmişti.

Luke kadını o loş odada bıraktı. Bayan Humbleby ellerini birbirine kenetleyip kenetleyip açıyordu.

Genç adam eve doğru giderken hep bu konuşmayı düşündü. Derby günü Doktor Thomas, Ashe köyünde değilmiş. Arabayla başka bir köye gitmiş. Oradan kolaylıkla Londra'ya kadar uzanabilirdi. Ancak herhalde gerektiğinde Thomas o gün gerçekten doğumda bulunduğunu kanıtlayabilir... Aklına yeniden Bayan Humbleby geldi. Kadın, «Dünyada çok kötülük var,» derken neyi kastediyordu? Neden bu cümlenin üzerinde ısrarla durmuştu? Bunun nedeni kocasının ölümünün kendisini çok sarsmış olması mıydı? Yoksa kadın bir şeyler mi biliyordu? Belki de Doktor Humbleby ölümünden önce bazı şeyler öğrendi ve bunu karısına söyledi... Ne olursa olsun, bu işe devam etmem gerek...

Genç adam elinden geleni yapıyor, edindiği bütün bilgileri değerlendirmeye çalışıyordu.

12

Luke ertesi sabah yeni bir karar verdi. Bugüne kadar gizli kapaklı soruşturmalar yaptım. Artık bu şekilde daha fazla bilgi toplayabilmem mümkün değil. Bundan böyle yazar rolünü bırakıp amacımı açık açık belirtmem daha doğru olur. Önce gidip Honoria Flete'le konuşacağım. Kadın bildiklerini anlatmıştı, bugün de onu tahminlerini söylemeye zorlayacağım.

Miss Flete, Luke'u sakin bir tavırla karşıladı. Genç adamın ziyaretine pek şaşırmışa benzemiyordu.

Luke hemen konuya girdi. «Miss Flete, herhalde siz benim Ashe köyüne sırf kitap yazmak için gelmediğimi anlamışsınızdır. Ben buraya zavallı Amy Gibbs'in ölümünü araştırmaya geldim.»

Honoria Flete, «Yani,» dedi. «Sizi buraya polis mi yolladı?»

«Hayır, hayır. Ben sivil memur değilim.» Luke neşeli bir tavırla ekledi. «Romanlarda çok rastlanılan tiplerdenim ben. Yani özel dedektifim.»

«Anlıyorum... O halde gelmenizi Bridget Conway istedi.»

Luke bir an tereddüt etti. Sonra bu söze itiraz etmemeye karar verdi. Yoksa köye nasıl geldiğini anlatması pek kolay olmayacaktı.

Honoria Flete sesinde hafif bir hayranlıkla konuşmasını sürdürdü. «Bridget çok zeki ve becerikli bir kızdır. Korkarım eğer bu iş bana bırakılsaydı, önsezilerime kesinlikle güvenemezdim. Yani insan bir şeyden tamamiyle emin olamayınca, kesin bir şekilde hareket edemez.»

«Fakat siz eminsiniz, değil mi?»

Honoria Flete ciddi bir tavırla, «Hayır, değilim, Bay Fitzwilliam,» dedi. «Sizce bu konuda emin olunabilinir mi? Sonuçta hepsi de hayal ürünü olabilir. Yalnız yaşayan, konuşacak, fikrini alacak kimsesi olmayan biri melodrama kaçan tavırlar takınmaya ve yanlış sonuçlar çıkarmaya başlayabilir.»

Luke bu sözlerin doğruluğunu kabul ettiğini belirtmek için başını salladı. Sonra da yumuşak bir sesle, «Ama yine de için için eminsiniz sanırım,» diye mırıldandı.

Buna rağmen Honoria Flete hâlâ tereddütteydi. «Farklı şeylerden söz etmediğimizi umarım.»

Luke gülümsedi. «Her şeyi açık açık söylememi mi istiyorsunuz? Pekâlâ. Siz Amy Gibbs'in bir cinayete kurban gittiğini düşünmüyor musunuz?»

Honoria Flete, genç adamın böylesine açık konuşması karşısında hafifçe irkildi. «Amy'nin ölümü kafamda bazı soruların belirmesine neden oldu.»

Luke sabırla, «Ancak kızın doğal bir şekilde öldüğünü de sanmıyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«Bunun kaza olmadığından da eminsiniz?»

«Bence bu imkânsız bir şey. O kadar çok...»

Luke yaşlı kadının sözünü kesti. «Olayın intihar olduğunu da düşünmüyorsunuz tabii?»

«Ne münasebet.»

Luke yine yumuşak bir sesle, «O halde olayın bir cinayet olduğunu düşünüyorsunuz,» dedi.

Honoria Flete bir an durakladı. Yutkundu ve nihayet cesaretle konuşmaya karar verdi. «Evet. Öyle.»

«İyi. Öyleyse artık konuşmamıza devam edebiliriz.»

Yaşlı kadın endişeyle açıklamaya başladı. «Ama bu inancımın kesin delillere dayanmadığını da belirtmeliyim. Benimki yalnızca bir kuşku.»

«Biliyorum. Zaten bizimki de gizli bir konuşma. Sizinle birbirimize ne düşündüğümüzü, nelerden kuşkulandığımızı anlatıyoruz. Amy Gibbs'in öldürüldüğünden eminiz. Sizce katil kim?»

Honoria Flete başını salladı. Endişeli bir hali vardı. Luke'sa gözlerini ona dikmişti. «Kızı öldürmeyi isteyen ve bunu gerçekleştiren kimdi?»

Yaşlı kadın ağır ağır, «Sanırım Amy garajda çalışan nişanlısıyla, yani Ham Harvey'le kavga etmişti,» dedi. «Harvey aklıbaşında, çalışkan bir gençtir. İnsan gazetelerde gençlerin sevgililerine saldırıp öldürdüklerini okuyor ama Harvey'in böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum.» Luke başını sallarken Honoria Flete sözlerine devam etti. «Ayrıca onun bu şekilde bir cinayet işlemeyeceğinden de eminim. Yani yukarı tırmanıp açık pencereden içeri girecek, öksürük şurubunun yerine şapka boyası koyacak... Bu yani...»

Luke ona yardım etti. «Bu öfkeli bir âşığın yapabileceği bir hareket değil, demek istiyorsunuz sanırım. Evet, haklısınız. Bence Ham Harvey'i şüpheliler listesinden hemen silebiliriz. Cinayeti, Amy'i ortadan kaldırmak isteyen ve planını dikkatle yapıp olaya ustalıkla kaza süsü veren biri işledi. Sizce bu kim olabilir? Bir fikriniz var mı?»

Honoria Flete, «Emin olun yok,» dedi.

«Bundan emin misiniz?»

«E... evet... Tabii.»

Luke düşünceli bir tavırla yaşlı kadına baktı. Honoria Flete bu son sözleri tereddütle söylemişti galiba... «Peki,» diye mırıldandı. «Sizce cinayet sebebi nedir?»

«Bir neden olduğunu sanmıyorum.» Yaşlı kadın bu kez daha kesin bir tavırla konuşmuştu.

«Amy, Ashe'te çok yerde çalıştı mı?»

«Bildiğim kadarıyla Lord Easterfield'in yanına girmeden önce bir yıl kadar Horton'larda hizmetçilik yaptı.»

Luke çabucak durumu özetledi. «O halde mesele şöyle: Biri Amy Gibbs'i ortadan kaldırmak istedi. Bazı delillerden katilin eski tip bir adam olduğunu tahmin ediyoruz. Bu, şapka boyasının kırmızı oluşundan anlaşılıyor. Sonra adam oldukça atletik. Çünkü garajın damından kızın penceresine tırmanabilmiş. Buraya kadar aynı şekilde mi düşünüyoruz?»

Honoria Flete, «Tamamiyle,» dedi.

«İzin verir misiniz, gidip ben de o pencereye tırmanayım?»

«Rica ederim, buyurun. Bence güzel bir fikir bu.»

Genç adamı yan kapıdan çıkararak arka avluya götürdü. Luke garajın damına kolaylıkla tırmandı. Oraya çıkınca da Amy' nin penceresini rahatça açtı ve odaya atladı. Birkaç dakika sonra yeniden avluya, Miss Flete'in yanına inmişti. Mendille ellerini siliyordu. «Bu iş göründüğünden daha da kolay, biraz kuvvet ve çeviklik yeterli... O gece pencerenin dışında izlere rastlamadınız mı?»

Honoria Flete başını salladı. «Hayır... Oraya bakmadık dahi. Tabii polis memuru da pencereden içeri girmişti.»

«Evet. İz bulunsaydı bile polise ait olduğu sanılacaktı. Polisler katillere nasıl da yardım ediyorlar! Neyse... Olan olmuş...»

Miss Flete'le birlikte yeniden içeri girdiler.

Luke sordu. «Amy'nin uykusu ağır mıydı?»

Honoria Flete adeta öfkeyle, «Onu sabahları kaldırmakta çok güçlük çekerdik,» diye homurdandı. «Bazen kapıya dakikalarca vurur, seslenirdim. Ama bildiğiniz gibi eski bir söz vardır, Bay Fitzwilliam: 'Duymak istemeyen biri, bir sağırdan bile daha ağır işitir'.»

Luke başını salladı. «Doğru... Çok doğru... Şimdi sıra cinayet sebebinde, Miss Flete. En belirgin olanıyla başlayalım. Sizce Amy Gibbs'le Sorty denilen o adamın arasında bir şey var mıydı?» Telaşla ekledi. «Ben yalnızca fikrinizi soruyorum o kadar.»

«Sadece fikrimi soruyorsanız söyleyeyim: Evet.»

Luke mırıldandı. «Pekâlâ... sizce Amy ona şantaj yapabilecek bir kız mıydı?»

«Bu konudaki fikrim de şu: Amy'den böyle bir şey beklenirdi.»

«Amy öldüğü sırada yanında hatırı sayılacak kadar para var mıydı?»

Honoria Flete şöyle bir düşündü. «Sanmıyorum... Eğer haddinden fazla parası olsaydı, hiç kuşkusuz kulağıma gelirdi.»

«Amy ölmeden önce müsrifçe para harcamıyor muydu?»

«Hayır, sanmıyorum.»

«O zaman bu varsayımımız biraz zayıflıyor. Çünkü kendisine şantaj yapılan biri, böyle kesin tedbirler almaya kalkışmadan önce hiç olmazsa bir kez şantajcıya istediği parayı verir. Tabii başka bir olasılık daha var. Belki Amy bir şey biliyordu.»

«Ne gibi bir şey?»

«Burada, Ashe'te oturan biri için tehlikeli olabilecek bir sır. Bu olasılığı ele alalım. Amy, Ashe'te bir sürü yerde çalışmıştı. Belki bu arada, sözgelimi Bay Abbot gibi birinin meslek hayatı için tehlikeli olabilecek bir şey öğrendi.»

«Bay Abbot gibi biri mi?»

Luke hemen atıldı. «Veya Doktor Thomas'ın bir ihmalini ya da mesleğine yakışmayacak bir davranışını öğrendi.»

Honoria Flete, «Ancak ne var ki...» diyerek başladı. Sonra durakladı.

Luke devam etti. «Amy Gibbs'in Bayan Horton'un öldüğü sırada Horton'larda çalıştığını söylediniz sanırım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Miss Flete, «Bay Fitzwilliam,» dedi. «Horton'ları bu işe neden karıştırdığınızı sorabilir miyim? Bayan Lydia Horton bir yıl kadar önce öldü.»

«Biliyorum. Ve Amy Gibbs o sırada orada çalışıyordu.»

«Anlıyorum. Horton'ların bu işle ne ilgisi var?»

«Bilmiyorum. Yalnızca aklıma geldi. Bayan Horton had gastritten mi ölmüştü?»

«Evet.»

«Hiç beklenmedik bir anda mı?»

Honoria Flete ağır ağır cevap verdi. «Bence öyle... Bayan Horton iyileşmeye başlamıştı. Yakında ayağa kalkacağını düşünüyordum. Sonra birdenbire durumu ağırlaştı. Ve öldü.»

«Dr. Thomas bu duruma şaştı mı?»

«Bilmiyorum. Şaşırdı sanırım.»

«Ya hemşireler? Onlar ne dediler?»

Honoria Flete mırıldandı. «Bence hemşireler bir hastanın ağırlaşıp ölmesine hiçbir zaman hayret etmezler. Onları şaşırtan hastanın iyileşmesidir.»

Luke ısrar etti. «Ama Bayan Horton'un ölmesi sizi hayrete düşürdü, değil mi?»

«Evet. Daha bir gün önce ona gitmiştim. Her zamankinden iyi görünüyordu. Hatta oldukça neşeli konuşmuştu diyebilirim.»

«Bayan Lydia Horton hastalığı hakkında ne düşünüyordu?»

«O sürekli, hemşirelerin kendisini zehirlediklerinden şikâyet ediyordu. Bir hemşireyi evden attırmıştı. Son gelen iki kadının da onun kadar kötü olduklarını söylüyordu.»

«Herhalde bu söylediklerine pek önem vermediniz.»

«Tabii. Bunlara hastalığın neden olduğunu düşündüm. Lydia Horton her şeyden şüphelenen bir kadındı zaten. Belki bir ölünün arkasından bu şekilde konuşmak doğru değil ama Bayan Horton ilgi çekmekten hoşlanırdı. Hiçbir doktorun kendisini anlayamadığından, hastalıklarının basit şeyler olmadığından söz eder dururdu. Ya bilinmeyen bir hastalığa tutulduğunu ya da birinin onu ortadan kaldırmaya çalıştığını söylerdi.»

Luke kayıtsız bir tavırla konuşmaya çalıştı. «Kocasının kendisini ortadan kaldırmaya çalıştığını sanmıyordu ya?»

«Hayır, hayır. Bu hiçbir zaman aklına gelmedi onun.» Yaşlı kadın bir an durduktan sonra usulca sordu. «Siz böyle mi düşünüyorsunuz?»

Luke ağır ağır, «Birçok koca karısını öldürmüş, üstelik kanunun pençesine de düşmemiştir,» dedi. «Anladığıma göre Bayan Horton, her erkeğin ortadan kaldırmak isteyeceği bir kadınmış. Sonra kocasına hatırı sayılır bir miras da bırakmış.»

«Evet, bıraktı.»

«Siz ne düşünüyorsunuz, Miss Flete?»

«Fikrimi mi öğrenmek istiyorsunuz?»

«Evet, yalnızca fikrinizi.»

Honoria Flete kelimelerin üstüne basa basa, «Bence Bay Horton karısına çok bağlıydı,» diye cevap verdi. «Böyle bir şey yapmak onun aklından bile geçmezdi.»

Luke dikkatle yaşlı kadına baktı. Miss Flete de kehribar rengi gözleriyle onu süzüyordu.

Genç adam içini çekti. «Herhalde haklısınız. Başka türlü olsaydı bunu mutlaka bilirdiniz.»

Yaşlı kadın hafifçe gülümsedi. «Biz kadınların gözünden bir şey kaçmadığını mı düşünüyorsunuz?»

«Gerçekten öyle... Miss Fullerton sağ olsaydı o da sizin gibi mi düşünürdü dersiniz?»

«Ben Lavinia Fullerton'un fikir yürüttüğünü hiçbir zaman duymadım.»

«Peki, Ammy Gibbs hakkında ne düşünüyordu?»

Miss Flete hatırlamak istermiş gibi kaşlarını çattı. «Bu sorunuzu cevaplandırmak güç. Lavinia'nın pek garip bir düşüncesi vardı.»

«Ne gibi?»

«O burada, Ashe köyünde garip bir şeyler olduğuna inanıyordu.»

Luke, «Örneğin, birinin küçük Tommy Pierce'i pencereden ittiğini iddia ediyordu, değil mi?» dedi.

Honoria Flete genç adama hayretle baktı. «Bunu nereden biliyorsunuz, Bay Fitzwilliam?»

«Miss Lavinia Fullerton bana kendisi söylemişti. Tabii böyle açık açık anlatmadı ama ima etti.»

Yaşlı kadının yüzü heyecandan pembeleşmişti. Öne doğru eğildi. «Bu ne zaman oldu, Bay Fitzwilliam?»

Luke yavaşça, «Öldüğü gün,» diye mırıldandı. «Londra'ya birlikte gittik.»

«Lavinia size neler anlattı?»

«Ashe köyünde çok kimsenin öldüğünü söyledi. Amy Gibbs, Tommy Pierce ve o meyhaneci Carter'dan söz etti. 'Yakında da Doktor Humbleby ölecek,' dedi.»

Miss Flete ağır ağır başını salladı. «Bütün bunlara kimin neden olduğunu da açıkladı mı?»

Luke öfkeyle, «Cinayetleri yüzünde tuhaf bir ifade beliren bir adamın işlediğini söyledi,» dedi. «Ona göre bu ifadeyi farketmemek olanaksızdı. Miss Lavinia Fullerton, Dr. Humbleby'le konuşurken katilin yüzünde yine aynı ifadenin belirdiğini görmüş, bu yüzden de doktorun çok geçmeden öleceğini anlamıştı.»

Honoria Flete fısıldadı. «Ve zavallı adam gerçekten öldü. Tanrım! Tanrım!» Arkasına yaslandı. Gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı.

Luke, «Kim bu adam?» dedi. «Söyleyin, Miss Flete. Onun kim olduğunu bildiğinizden eminim.»

«Ne yazık ki bilmiyorum. Lavinia bunu bana söylemedi.»

Luke ona baktı. «Ancak katilin kim olduğunu tahmin edebilirsiniz. Lavinia Fullerton'un kimden kuşkulandığını pekâlâ sezmişsinizdir.» Miss Flete isteksizce bakışlarını yere devirirken Luke ısrar etti. «Bana onun kim olduğunu söyleyin.»

Honoria Flete hızla başını salladı. «Olmaz. Siz benden hiç de doğru olmayan bir şey yapmamı istiyor, ölmüş olan bir arkadaşımın kafasından geçenleri soruyorsunuz. Ben bu şekilde kimseyi suçlayamam.»

«Bu bir suçlama olmayacak ki. Sadece sizin fikrinizi öğrenmek istiyorum.»

Yaşlı kadın beklenmedik bir kararlılıkla cevap verdi. «Elimde ipucu yok. Hiçbir ipucu yok... Lavinia bana açık açık bir şey söylemedi. Evet, ben onun birinden şüphelendiğini düşünebilirim. Ama ya yanılıyorsam? O zaman sizi yanlış yola sürüklemiş ve bazı kötü şeylere sebebiyet vermiş olurum. Böyle davranarak hem haksızlık, hem de kötülük etmiş olmaz mıyım? Ayrıca bu konuda yanılıp yanılmadığımdan da emin değilim.» Miss Flete dudaklarını büzerek kesin bir tavırla ve hatta öfkeyle genç adama baktı.

Luke yenilgiyi sessizce kabul etmeyi bilenlerdendi. Genç adam, Miss Flete'in adalet duygusunun ve henüz anlayamadığı başka bir şeyin kendi aleyhine çalıştığını seziyordu. Nazik bir tavırla ayağa kalkarak, «Hoşçakalın,» dedi. Daha sonra tekrar dönüp saldırıya devam etmek niyetindeydi, ama halinden hiç belli değildi bu. «Doğru bulduğunuz şekilde hareket etmekte haklısınız, Miss Flete. Yardımlarınız için teşekkür ederim.»

Honoria Flete genç adamı kapıya kadar geçirirken az önceki emin tavırları pek kalmamıştı. «Yalnış bir fikir edinmenizi...» diyerek söze başladı. Ne var ki cümlesini tamamlayamadan farklı bir şey söyledi. «Size başka şekilde yardım edebilirsem, bunu memnunlukla yaparım. Aklınıza bir şey gelirse benimle konuşmaktan çekinmeyin.»

«Teşekkür ederim. Konuştuklarımız aramızda kalacak, değil mi?»

«Elbette. Kimseye bir tek kelime bile söyleyecek değilim.» Luke içinden, bu sözünü tutacağını umarım, diye geçirdi. Yaşlı kadın devam etti. «Bridget'e selam söyleyin. Ne kadar güzel bir kız, değil mi? Çok da zeki, onunla mutlu olacağını umarım.» Luke kendisine merakla bakınca ilave etti. «Yani Lord Easterfield'le evlendiği zaman demek istiyorum... Aralarında çok yaş farkı var.»

«Gerçekten öyle.»

Honoria Flete içini çekti. Sonra da Luke'un hiç beklemediği bir şey söyledi. «Biliyor musunuz, ben bir zamanlar Gordon'la nişanlıydım...»

Luke hayretle yaşlı kadına bakakaldı. Honoria Flete başını sallayarak hüzünle gülümsedi. «Elbette bu yıllar önceydi. Çok yetenekli bir çocuktu ve kendi kendini yetiştirmesi için ona ben yardım ettim. Onun başarıya ulaşma azmi ve cesaretiyle iftihar ederdim.» İçini çekti. «Tabii ailem bu nişanı hiç hoş karşılamadı. O günlerde sınıf farkının üzerinde çok durulurdu.» Bir iki dakikalık sessizlikten sonra ekledi. «Gordon'un yükselişini yakından izledim. Bence ailem onun hakkında verdiği hükümde yanılmıştı.» Sonra gülümseyerek bakışıyla Luke'a selam verdi. «Güle güle, Bay Fitzwilliam.»

Luke düşüncelerini bir düzene koymaya çalışıyordu. Genç adam, Miss Flete'in 'yaşlı' olduğuna kanaat getirmişti. Oysa anlattıklarına bakılırsa kadının daha altmışına bile gelmediği anlaşılıyordu. Herhalde Lord Easterfield ellisini geçkindi. Luke, Honoria Flete lorddan birkaç yaş büyük sanırım, diye düşündü. Ama işte o kadar. Ve o Bridget'le evlenecek. Bridget'se yirmi sekiz yaşında. Genç, hayat dolu bir kız. Allah kahretsin! Bunu düşünmenin sırası değil. Aklımı kendi işime vermeliyim.

13

Amy Gibbs'in halası Bayan Church, hiç de hoş bir yaratık değildi. Sivri burnu, hilekâr bakışlı gözleri ve hiç durmayan dili Luke'un midesini bulandırdı adeta. Kadınla sert bir tavırla konuştu ve hayretle bunun yararlı olduğunu gördü.

Luke, Bayan Church'e, «Sorularıma elinizden geldiğince doğru dürüst cevap verin,» dedi. «Eğer bir şey saklar veya gerçekleri değiştirmeye kalkışırsanız, sizin için hiç iyi olmaz.»

«Evet, efendim. Anlıyorum. Size her şeyi elimden geldiği kadar anlatacağımdan emin olabilirsiniz. Şimdiye kadar polisle bir işim olmadı...»

Luke cümleyi tamamladı. «Ve olmasını da istemiyorsunuz. Eğer dediğimi yaparsanız buna gerek kalmaz. Yeğeniniz Amy Gibbs hakkında bilgi istiyorum. Arkadaşları kimlerdi? Kaç parası vardı? Size hiç dikkatinizi çeken ya da tuhafınıza giden şeyler söyledi mi? Önce arkadaşlarının kimler olduğundan başlayalım.»

Bayan Church yan gözle genç adama sinsi sinsi baktı. «Erkekleri kastediyorsunuz sanırım.»

«Amy'nin kız arkadaşları yok muydu?»

«Eh, pek de olduğu söylenemez. Tabii birlikte çalıştığı kızlar vardı ama Amy onlarla pek dostluk etmezdi. Çünkü...»

«Erkeklerin ahbaplığını tercih ederdi. Hadi bana Amy'nin erkek arkadaşlarını anlatın.»

«Aslında o, garajda çalışan Ham Harvey'le nişanlıydı, efendim. Harvey çalışkan, ciddi ve iyi bir gençtir. Amy'e kaç kez, 'Ondan daha iyisini bulamazsın,' dediğimi hatırlıyorum.»

Luke kadının sözünü kesti. «Ya diğerleri?»

Kadın yine ona sinsi sinsi baktı. «Herhalde antikacı dükkânı olan centilmeni kastediyorusunuz, efendim. Doğrusu Amy'nin onunla ahbaplık etmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Bunu açıkça söyleyebilirim. Ben namuslu bir kadınım. Böyle işlerden de hoşlanmam. Ama zamane kızları malum. Onlara söz geçirilmiyor. Hep kendi bildiklerini okuyorlar. Tabii sonra da pişman oluyorlar, o başka.»

Luke hemen sordu. «Amy de bu dostluk yüzünden pişman oldu mu?»

«Hayır, sanmıyorum, efendim.»

«Amy öldüğü gün Doktor Thomas'a muayeneye gitmiş. Bunun asıl nedeni o macera değil miydi?»

«Hayır, efendim. Olmadığından hemen hemen eminim. Hatta bu konuda yemin de edebilirim. Amy biraz rahatsızdı ama bunun nedeni soğuk algınlığıydı. Fena halde öksürüyordu. Mesele tahmin ettiğiniz gibi değildi. Kesinlikle eminim.»

«Bu sözünüze inanıyorum. Amy'le Sorty'nin arasındaki dostluk ne dereceye kadar ilerlemişti?»

Bayan Church anlamlı anlamlı güldü. «Bilmiyorum, efendim. Amy'nin bana sırlarını söylemek gibi bir âdeti yoktu.»

Luke sertçe, «Ama onlar bir hayli ileri gitmişlerdi, değil mi?» diye homurdandı.

Bayan Church sakin bir tavırla cevap verdi. «Köyde o centilmenden pek iyi söz etmezler, efendim. Tuhaf şeylerle meşgulmüş. Şehirden gelen arkadaşlarıyla garip toplantılar yapıyorlarmış... Özellikle Cadılar Tarlasında.»

«Amy de o toplantılara gidiyor muydu?»

«Sanırım bir kez gitti, efendim. Gece sabaha kadar orada kaldı. Lord hazretleri de bunu duydu. Amy o sırada malikânede çalışıyordu. Lord Easterfield bu olay yüzünden kendisini azarlayınca yeğenim ona karşı gelmeye kalktı. Tabii o zaman lord hazretleri de kendisini kovdu. Böyle bir şey olacağı belliydi zaten.»

«Amy size çalıştığı evlerde olanları anlatır mıydı?»

Bayan Church olumsuzca başını salladı. «Pek anlatmazdı, efendim. O daha çok kendi maceralarıyla meşguldü.»

«Amy bir süre de Horton'larda çalıştı, değil mi?»

«Hemen hemen bir yıl, efendim.»

«Oradan neden çıktı?»

«Daha iyi bir işe girebilmek için, efendim. O sırada malikânede hizmetçi açığı vardı. Kuşkusuz ücret de daha iyiydi.»

Luke, «Bayan Horton öldüğü sırada Amy onlarda mı çalışıyordu?» diye sordu.

«Evet, efendim. Amy bu yüzden çok şikâyetçiydi. Zira Bayan Horton'un hastalığında iş iyice artmıştı. Evde iki hemşire vardı. Onlara da yemek ve kahvaltı vermek gerekiyordu.»

«Amy, avukat Bay Abbot'ın yanında çalıştı mı hiç?»

«Hayır, efendim. Bay Abbot'ın işlerini bir karı koca görüyor. Amy bir keresinde Bay Abbot'ın yazıhanesine gitmişti. Ama neden gittiğini bilmiyorum.»

Luke bu bilgi kırıntısının işine yarayacağını düşündü. Ancak bu konuda başka bir şey bilmediğini anladığından kadını sıkıştırmadı. «Köyde Amy'nin arkadaşlık ettiği başka kimse var mıydı? Başka bir centilmen?»

«Bu konuda bildiklerimi söylemek istemem.»

«Haydi, haydi, Bayan Church. Bana her şeyin doğrusunu anlatmanızı istediğimi biliyorsunuz.»

«O adam bir centilmen değildi, efendim. Tersine, onunla dostluk ederek kendisini alçattığını bile söyledim Amy'e.»

«Lütfen daha açık konuşur musunuz, Bayan Church?»

«Yedi Yıldız meyhanesinden söz edildiğini duydunuz mu, efendim? Orası birinci sınıf bir yer değildir. Sahibi Harry Carter'sa aşağılık bir adamdı. Genellikle de sarhoştu.»

«Amy onunla arkadaş mıydı?»

«Harry Carter'la bir iki kez dolaşmaya çıktıydı. Aralarında önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Gerçekten sanmıyorum, efendim.»

Luke düşünceli düşünceli başını salladıktan sonra konuyu değiştirdi. «Tommy Pierce'i tanır mıydınız?»

«Bayan Pierce'in oğlunu mu? Elbette tanırdım. Haylazın biriydi. Her zaman bir olay çıkarırdı.»

«O Amy'i sık sık görür müydü?»

«Ne münasebet! Tommy, Amy'e de oyun oynamaya kalksaydı, yeğenim onu yanından çabucak kovardı.»

«Amy, Miss Honoria Flete'in yanında çalışmaktan memnun muydu?»

«Orada biraz içi sıkılıyordu, efendim. Ücret de o kadar yüksek değildi. Ama tabii Ashe malikânesinden o şekilde kovulduğu için daha iyi bir yer bulması da imkânsızdı.»

«Herhalde buradan gidebilirdi?..»

«Londra'ya mı demek istiyorsunuz, efendim?»

«Veya başka bir köye.»

Bayan Church başını salladı. «Durum böyleyken, Amy, Ashe'ten ayrılmak istemiyordu.»

«'Durum böyleyken'den kastınız nedir, Bayan Church?»

«Yani hem Ham Harvey, hem de antikacı dükkânının sahibi varken demek istedim...» Luke düşünceli bir tavırla başını sallarken Bayan Church sözlerine devam etti. «Miss Flete çok iyi bir hanımefendidir. Ama pirinçlerin, gümüşlerin iyice parlatılmasını, tozların alınmasını ve halıların güzelce silkelenmesini ister. Eğer Amy'nin başka eğlenceleri olmasaydı, Miss Flete'in yanında kesinlikle çalışmazdı.»

Luke alaylı bir biçimde mırıldandı. «Anlıyorum...» Şöyle bir düşündü. Aklına Bayan Church'e sorulacak baka bir soru gelmiyordu. Kadından bütün bildiklerini öğrendiğine emindi.

Sonra genç adam son bir saldırada daha bulunmaya karar verdi. «Herhalde bütün bu soruların nedenini tahmin edebiliyorsunuz. Amy biraz esrarlı bir şekilde öldü. Açıkçası bir kaza olduğundan pek emin değiliz. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsunuz, değil mi?»

Bayan Church adeta sevinçle, «Cinayet...» diye mırıldandı.

«Evet. Şimdi... Amy'nin bir cinayete kurban gittiğini farzedelim. Sizce bu işi kim yaptı?»

Bayan Church ellerini önlüğüne kuruladı. Sonra anlamlı anlamlı, «Herhalde polise doğru yolu gösterene mükâfat verirler,» dedi.

Luke, «Belki...» diyerek cevap verdi.

«Kesin bir şey söylemek istemem...» Bayan Church aç bir insan tavrıyla kuru dudaklarını yaladı. «Ama o antikacı dükkânının sahibi tuhaf bir adam. Castor olayını ve o zavallı kızı hatırlıyorsunuz, değil mi? Daha sonra beş altı kızın başına da aynı felaket gelmiş. Belki bu Bay Sorty de o tip bir adamdır...»

«Demek siz böyle düşünüyorsunuz?»

«Bu pekâlâ mümkün. Öyle değil mi, efendim?»

Luke itiraf etti. «Evet.» Sonra bir başka soruya geçiverdi. «Sorty, Derby günü burada mıydı? Bu çok önemli bir nokta.»

Bayan Church hayretle genç adama baktı. «Derby günü mü?»

«Evet... On beş gün önce. Çarşamba günü.»

Kadın başını salladı. «Doğrusu bunu bilmiyorum, efendim. Bay Sorty çarşambaları pek köyde olmaz. Bazen Londra'ya gider. Zira çarşambaları her yer erken kapanır.»

Luke, «Demek her yer erken kapanıyor,» diye mırıldandı. Kadının, zamanının çok değerli olduğuna ve bu kaybının telafi edilmesi gerektiğine dair imalı sözlerine aldırmaksızın oradan ayrıldı. Bayan Church'ten tiksinmişti adeta. Yine de kadınla yaptığı konuşma sayesinde eline bir iki ipucu geçtiğini düşünüyordu.

14

Luke olayları yeniden değerlendirdi. Evet... Katil şu dört kişiden biri olmalı: Thomas, Abbot, Horton ya da Sorty. Miss Flete'in tavırlarından da bu anlaşılıyor. Üzüntüsünden, tahmin ettiği kimsenin adını söylemeye yanaşmamasından... Hiç kuşkusuz katil Ashe'lilerin saygı gösterdiği biri. Herhalde Lavinia Fullerton da bu yüzden meseleyi Scotland Yard'a haber vermesinin daha doğru olacağını düşünmüştü... Ne yazık ki öldü ve bana yardım edemeyecek... Şimdi delilleri gözden geçirip bunlardan hangisinin katil olduğunu anlamaya çalışayım.

Sorty: En güçlü aday o. Onu kurbanlarla olan ilişkisi bakımından inceleyelim. Bayan Horton. Doğrusu Sorty'nin Lydia Horton'u neden ortadan kaldırdığını tahmin edebilmek zor. Ama adam onu kolaylıkla öldürebilirmiş. Horton, Sorty'nin karısına bir kocakarı ilacı verdiğini ve Bayan Horton'un da bunu içtiğini söyledi. Sorty ilaca –örneğin arsenik gibi– bir zehir karıştırabilirdi. Ancak asıl mesele şu: Neden?

Şimdi sıra diğerlerinde: Amy Gibbs. Sorty, Amy'i niçin öldürdü? Bunun cevabı ortada. Kız adamın başına bela olmuştu. Belki de Sorty'i dava etmeye bile kalkışacaktı. Yoksa Amy o gece yarısı ayinlerinde Sorty'e yardım mı ediyordu? Ve adamı olanları herkese anlatmakla mı tehdit etti? Lord Easterfield'in Ashe köyünde büyük nüfuzu var. Bridget'in söylediğine göre de lord ahlak kurallarına sıkı sıkıya bağlı bir adam. Kötü bir şey yaptığını duyduğu takdirde herhalde Sorty'nin yakasına yapışacaktı. İşte Sorty bu yüzden Amy'i ortadan kaldırdı. Ama bu sadistçe bir cinayet değil. Sorty kurbanını bu şekilde öldürmezdi sanırım.

Sonra kim?.. Carter. Onun gece yarısı ayinlerini bilmesi olanaksızdı. Yoksa Amy meyhaneciye bunu anlatmış olabilir miy-

di? Harry Carter'ın güzel kızı bu işe karışmış mıydı? Sorty onun peşinde mi dolaşmaya başlamıştı? Şu Lucy Carter denilen kızı bir görmeli. Belki meyhaneci, Abbot'a olduğu gibi Sorty'e de küfür etmişti. Bu yüzden Sorty öfkelenmişti belki. Nasıl olsa antikacı o zamana kadar birkaç kişiyi öldürmüştü. Yeni birini ortadan kaldırmaktan da çekinmeyecekti.

Sıra Tommy Pierce'te. Sorty, Tommy Pierce'i neden öldürdü? Bunun yanıtı basit. Tommy, Sorty'e gece yarısı ayinlerinde yardım ediyordu. Belki sonradan bunu herkese anlatacağını söyledi. Belki de bu ayinlerden söz etmeye başlamıştı bile. Bu yüzden Sorty onun ağzını kapattı.

Doktor Humbleby? Sorty, Dr. Humbleby'i neden ortadan kaldırdı? Bunun cevabı da kolay. Humbleby doktordu ve Sorty'nin dengesiz bir tip olduğunu anlamıştı. Belki bu konuda bir şeyler yapmaya hazırlanıyordu. Peki ama Sorty, Humbleby'nin kan zehirlenmesinden ölmesini nasıl sağladı? Yoksa bu bir rastlantı mıydı? Doktor başka bir şeyden öldü de, herkes adamın parmağındaki yara yüzünden yanlış sonuca mı vardı?»

Sonuncu: Lavinia Fullerton. Çarşambaları dükkân erken kapanıyormuş. Sorty o gün Londra'ya gitti. Acaba arabası var mı? Hoş bu da önemli değil ya. Sorty, Miss Fullerton'un kendisinden kuşkulandığını anlamıştı. Scotland Yard'dakilerin kadının anlattıklarına inanacaklarından korkuyordu. Acaba adam sabıkalı mı?

Sorty aleyhindeki suçlamalar bunlar. Peki ya lehindeki noktalar: Bir kere Miss Honoria Flete'in düşündüğü adam o değil. Ayrıca Sorty kafamdaki o belirgin katil hayaline de uymuyor. Bana cani daha çok Doktor Thomas'a benzer biriymiş gibi geliyor.

Şimdi Thomas'ı ele alalım. Onunla konuştuktan sonra adını hemen şüpheliler listesinden sildim. Hoş, nazik bir adam. Ancak

–eğer yanılmıyorsam– yakalamaya çalıştığım katil de hoş ve kibar biri.

Şimdi olayları inceleyelim. Doktor Thomas, Amy Gibbs'i neden öldürdü? Doğrusu doktorun kızı öldürdüğünü hiç sanmıyorum. Ama Amy cinayete kurban gittiği gün doktoru görmüş. Ve adam ona öksürük şurubu vermiş. Belki şişede şurup değil, zehir vardı. Amy'nin zehirlendiği anlaşılınca hangi doktor çağrıldı acaba? Humbleby mi, yoksa Thomas mı?

Tommy Pierce? Dr. Thomas'ın onu öldürmesi için de bir neden yok ortada. Zaten Doktor Thomas konusunda cinayetlere kolay kolay bir neden bulunmuyor. Carter meselesinde de öyle. Haydi Amy, Tommy ve meyhaneci Doktor Thomas'ın bir sırrını biliyorlardı diyelim... Hah, tabii bu Bayan Horton'un ani ölümünün içyüzü olabilir. Kadına Doktor Thomas bakıyormuş. Evet, olabilir...

Gelelim Humbleby'nin ölümüne... Bu kolay. Yaşlı doktor, Thomas'ın kızıyla evlenmesini istemiyor ve genç adamla sürekli tartışıyormuş. Ayrıca Thomas, Dr. Humbleby'nin septisemiye yakalanmasını da sağlamış olabilir...

Lavinia Fullerton? Onun ölümüne neden bulmak güç. Dr. Thomas'ın o gün Ashe'te olmadığı biliniyor. Thomas doğuma gittiğini söylemiş. Bu doğru olabilir tabii. Ama adamın arabasıyla Ashe'ten ayrıldığı da kaçınılmaz bir gerçek.

Luke içini çekerek başını salladı. Abbot?.. O da kafamdaki katile uyuyor. Normal, hali vakti yerinde, saygı gösterilen bir adam. Ayrıca kendinden emin ve kibirli. Katillerin çoğu böyledir zaten. Amy Gibbs bir gün ona gitmiş. Neden? Kız ne istiyormuş? Sonra Tommy'nin gördüğü ve bir kadından geldiği anlaşılan o mektup konusu var. Mektubu Amy mi yazmıştı? Yoksa bu mektup Bayan Horton'dan mıydı? Burada avukata mektup yazabilecek başka kim var? Bu önemli bir şeymiş ki, Abbot, Tommy'e fena halde kızmış.

Carter? Meyhaneci, Abbot'a kızı dolayısıyla kızıyormuş. Herhalde avukat bir rezalet çıkarmasını istemezdi.

Abbot, Humbleby'le de kavgalıymış... Başka? Belki de Abbot yaşlı doktoru nasıl öldüreceğini düşünürken yüzünde o korkunç anlam belirmişti. Lavinia Fullerton'un da bunu farkettiğini sezdi. Kadının peşinden Londra'ya gitti. Abbot'ın arabası var mı? Yoksa Londra'da bir otomobil mi kiraladı? Her neyse... Avukat, Derby günü köyde değilmiş.

Luke tekrar durdu. Sıra Horton'da... Horton karısını öldürmüştü diyelim. Kadın huysuzun biriymiş. Ve o ölünce adama bir hayli para kalmış.

Sonra? Amy Gibbs... Bu da akla yakın. Kız o sırada Horton'larda çalışıyormuş. Belki adamın Lydia Horton'a çay veya çorba içirdiğini gördü. Tabii durumu kadın öldükten sonra anladı. Ve Horton'a şantaj yapmaya kalkıştı. Ya sarhoş meyhaneci Carter? Belki Amy ona Horton'un karısını öldürdüğünden kuşkulandığını söylemişti...

Tommy Pierce'a gelelim... Çocuk fazla meraklıymış. Belki de Abbot'ın mektubu Bayan Lydia Horton'dandı ve kadın kocasının kendisini zehirlemeye çalıştığından şüphelendiğini yazmıştı... Evet, bu olabilir.

Ne var ki şimdi bir güçlükle karşılaşıyoruz... Humbleby'nin ölümü. Horton onu neden öldürmüş olsun? Belki Humbleby, Lydia Horton'un durmundan kuşkulanmaya başlamıştı. Horton karısını etkileyerek mahsus ona doktorunu değiştirtti. Ama adam neden uzun zaman sonra Humbleby'i öldürmeye kalksın? Ayrıca septisemi meselesi de zor.

Lavinia Fullerton... Bu kolay. Horton'un arabası var. Bunu ben de gördüm. Üstelik Derby günü köyde değilmiş. Yarışa gitmiş. Horton gerçekten soğukkanlı bir katil mi? İşte bu sorunun cevabını bilebilseydim... Luke ileriye doğru bakıyordu. Kaşları

iyice çatılmıştı. Miss Honoria Flete kimden kuşkulanıyor? Abbot'tan mı? Horton'dan mı? Bana yeni deliller gerek. Bir olay daha olsaydı, o zaman işin içyüzünü anlardım.

Luke birdenbire durakladı. Tanrım... Ben galiba yeni bir cinayetin işlenmesini istiyorum...

15

Yedi Yıldız meyhanesinde Luke sıkıntılı bir tavırla birasını içiyordu. O içeri girer girmez, konuşmalar aniden kesilmişti. Şimdi de köylüler gözlerini dikmiş, bütün hareketlerini takip ediyorlardı. Luke tezgâhın arkasında duran, siyah saçlı, kırmızı yanaklı güzel kızla konuşmaya çalıştı. Meyhanecinin kızı Lucy Carter'dı bu. Kız yalnızca kıkırdayıp durmuştu. Sonunda meyhanede oturmakla eline bir şey geçmeyeceğini anlayan genç adam biranın parasını verip dışarı çıktı.

Nehrin üzerini aşan köprüye doğru yürümeye başladı. Tam köprüde durmuş, sulara bakarken arkasından gelen titrek bir ses duydu.

«Evet, işte orası... Harry nehre oradan yuvarlandı.»

Luke başını kaldırdı. Yanına gelen meyhanede kendisiyle konuşmaya yanaşmayan köylülerden biriydi. Ama adamın meyhanecinin ölümünü anlatmaktan büyük bir zevk alacağı anlaşılıyordu. Yaşlı köylü, «Dibe kadar indi,» diyerek devam etti. «Başı çamura saplandı.»

Luke kayıtsız bir tavırla, «Belki onu biri itti...» diye mırıldandı.

Köylü başını salladı. «Olabilir...» Bir an durdu. «Ancak bunu kim yapabilirdi?»

«Belki meyhanecinin düşmanları vardı. Duyduğuma göre Carter içtiği zaman fazla küfredermiş.»

«Doğrusu onun küfürlerini dinlemek bir hayli eğlenceli olurdu. Harry Carter sözünü sakınanlardan değildi. Ama kimse bir adamı sarhoş diye nehre itmez.»

Luke tartışmaya kalkışmadı. Anlaşılan köylülere göre sarhoş bir adamı suya atmak, mertliğe sığmayacak bir davranıştı. Bu fikir yanındaki adamı oldukça şaşırtmıştı. Luke mırıldandı. «Acı bir olay bu.»

Yaşlı köylü, «Karısı için pek acı sayılmaz,» diye cevap verdi. «Bayan Carter'la Lucy'nin çok üzüldüklerini sanmıyorum.»

«Belki başkaları da meyhanecinin ortadan kalkmasına memnun olmuşlardır.»

Köylü omuzlarını kaldırdı. «Belki... Ama Harry Carter aslında zararsız bir adamdı...»

Meyhaneci hakkındaki bu hoş sözlerden sonra Luke, yaşlı adamdan ayrılıp eski Wych konağına doğru yürüdü. Öndeki iki oda kütüphane haline getirilmişti. Luke üzerinde «Müze» yazılı bir kapıdan içeri girdi. Vitrinlerdeki pek de heyecan uyandırmayan kalıntıları seyretti. Romalılar devrinden kalma birkaç vazo ve para. Güney denizlerinden getirilmiş şeyler. Bir Malaya başlığı. Bay Horton tarafından müzeye hediye edildiği anlaşılan Hint tanrısı heykelcikleri. Bunların içinde gayet aksi suratlı bir Buda da vardı. Daha ilerideki vitrindeyse Mısır'dan geldiği iddia edilen birtakım boncuklar duruyordu.

Luke yeniden hole döndü. Görünürlerde kimse yoktu. Genç adam merdivenlerden üst kata çıktı. Arka tarafa gidip bir pencerenin önünde durdu. Herhalde Tommy burada pervaza oturmuş ıslık çalarken elindeki bezle de arada bir camı siler gibi yapmıştı. Sonra biri içeri girmişti. Onun geldiğini duyan çocuk, ne

kadar çalışkan olduğunu göstermek için pencereden biraz dışarı sarkarak camı telaşla parlatmaya başlamıştı. Ardından katil Tommy'nin yanına yaklaşmış, onunla konuşurken çocuğu birdenbire aşağıya itivermişti.

Luke döndü. Tekrar aşağıya inerek bir iki dakika holde durdu. Kimse onun içeri girdiğini görmemiş, hiç kimse yukarı çıktığını farketmemişti. Luke kendi kendine, «Herhangi biri bu cinayeti işleyebilirdi,» dedi. Kütüphane bölümünden yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Masum olduğu ve başkaları tarafından görülmeye aldırmadığı için yerinden kımıldamadı. Ama görünmek istemese, bir adımda müzeye girip saklanması işten bile değildi.

Kütüphaneden koltuğunun altında bir sürü kitapla Honoria Flete çıktı. Kadın eldivenlerini giymekle meşguldü. Halinden pek memnun olduğu yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Luke'u görünce yüzü aydınlandı. «Ah, Bay Fitzwilliam,» diye bağırdı. «Müzemizi mi geziyordunuz? Korkarım orada pek fazla bir şey yok. Lord Easterfield burası için ilginç eşyalar getirteceğinden söz ediyor.»

«Öyle mi?»

«Evet, modern bazı şeyler. Londra'da bulunan Bilim Müzesindeki eşyalar gibi. Lord Easterfield bir uçak ve lokomotif modelinin iyi olacağını düşünüyor. Ayrıca kimyevi bazı şeyler de getirtecek.»

«Herhalde bunlar müzeye daha canlı bir hava verir.»

«Evet. Bence bir müze yalnız geçmişe ait kalıntılarla doldurulmamalıdır.»

«Evet. Sanırım haklısınız.»

«Sonra besin bölümü de olacak... Kalori ve vitaminler... Lord Easterfield vücut sağlamlığı kampanyası açtı.»

«Evet, geçen gün bundan bahsediyordu.»

«Bugünlerde en moda olan şey de vücut, öyle değil mi? Lord Easterfield bana Wallerman laboratuvarlarını da gezdiğini anlattı. Mikroplardan, bakterilerden söz etti. Onu dinlerken tüylerim diken diken oldu. Ayrıca sivrisinekleri, uyku hastalığını ve bir de pek anlayamadığım bir karaciğer illetini de anlattı.»

Luke neşeyle, «Herhalde bunu lordun kendisi de anlayamamıştı,» diye cevap verdi. «Hatta söylenenlerin hepsini yanlış anladığından da eminim. Bence siz Lord Easterfield'den çok daha akıllı ve anlayışlısınız, Miss Flete.»

Honoria Flete ciddi bir tavırla, «Teşekkür ederim, Bay Fitzwilliam,» dedi. «Yine de, bana sorarsanız kadınlar erkekler kadar derin düşünemiyorlar.»

Luke, Lord Easterfield'in hiçbir şeyi düşünemediğini söylememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, «Demin önce müzeye girdim,» diye mırıldandı. «Sonra da gidip en üst kattaki pencereye baktım.»

«Yani Tommy'nin...» Honoria Flete titredi. «Çok korkunç bir şey bu.»

«Evet. İnsan olayı düşününce fena oluyor. Bir saat kadar da Amy'nin halası Bayan Church'le konuştum. Hiç de hoş biri değil o.»

«Evet, biliyorum.»

Luke, «Ona biraz sert davranmak zorunda kaldım,» dedi. «Galiba benim Scotland Yard'dan geldiğimi sandı.»

Miss Flete'in yüzündeki anlamın birdenbire değiştiğini farkederek durakladı. Kadın, «Ah!..» diye bağırdı. «Bence hiç doğru yapmadınız, Bay Fitzwilliam.»

Luke başını salladı. «Ben aynı kanıda değilim. Bu kaçınılmaz bir durumdu artık. Kitap hikâyesi çok inanılmaz bir hal almaya başlamıştı. O bahaneyle fazla bir ilerleme kaydedebilmem olanaksızdı. Doğrudan doğruya olaylarla ilgili sorular sormak zorundaydım artık.»

Honoria Flete'in yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. Kadın ağır ağır başını salladı. «Ne var ki böyle bir yerde her şey çok çabuk duyulur.»

«Yani herkesin arkamdan, 'İşte dedektif gidiyor,' diyeceğini mi kastediyorsunuz? Artık bu önemli değil. Belki böylelikle daha çok şey öğrenebilirim.»

«Benim düşündüğüm bu değildi.» Miss Flete'in soluğu kesilmiş gibiydi. «Benim kastettiğim şuydu: Şimdi *o adam da* bu durumu öğrenecek. Sizin peşinde olduğunuzu anlayacak.»

Luke ağır ağır, «Herhalde,» dedi.

Miss Flete bağırdı. «Bunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunun farkında değil misiniz?»

Luke nihayet onun ne demek istediğini anladı. «Yani... yani katil beni de mi öldürmeye kalkışacak?»

«Evet.»

Genç adam mırıldandı. «Çok garip... Bu hiç aklıma gelmemişti. Herhalde en iyisi de bu olur.»

Honoria Flete heyecanla, «Galiba onun ne kadar zeki bir adam olduğunun farkında değilsiniz,» diye bağırdı. «Üstelik çok tedbirli. Şunu da unutmayın; onun bu işde çok tecrübesi var. Hatta belki bizim tahminlerimizden de fazla.»

Luke düşünceli düşünceli, «Evet,» dedi. «Herhalde öyle.»

Yaşlı kadın haykırdı. «Ah, bu iş hiç hoşuma gitmiyor. Açıkçası endişelenmeye başladım!»

Luke şefkatle cevap verdi. «Endişelenmeyin. Kendimi korumaya çalışacağım. Bundan emin olabilirsiniz. Aslına bakarsanız ben şüpheliler listesini iyice kısalttım. Zaten katilin kim olduğunu da seziyorum bir bakıma.» Honoria Flete hemen başını kaldırdı. Luke ona sokulup sesini alçaltarak, «Miss Flete,» diye fısıldadı. «Sizce hangisi... Doktor Thomas mı, yoksa Abbot mı katil? Hangisi cani olabilir?»

«Ah!» Honoria Flete elini göğsüne bastırarak telaşla geriledi. Luke'la göz göze geldiler. Kadının bakışlarında genç adamı şaşırtan bir anlam belirmişti yeniden. Ama bunun ne olduğunu yine anlayamadı Luke.

Miss Flete, «Bir şey söyleyemeyeceğim,» dedi. Tuhaf bir ses çıkararak döndü. Bir iç çekişini ya da hıçkırığı andırıyordu bu. Luke sonunda onu sıkıştırma fikrinden vazgeçerek, «Eve mi gidiyorsunuz, Miss Flete?» diye sordu.

«Hayır. Bu kitapları Bayan Humbleby'e götürecektim. Siz malikâneye giderken o evin önünden geçeceksiniz. Oraya kadar birlikte yürüyelim.»

Luke, «Çok iyi olur,» diye mırıldandı.

Birlikte merdivenlerden inip sola döndükten sonra köy meydanından geçtiler. Luke başını çevirerek eski ve görkemli konağa baktı. «Babanızın zamanında bina herhalde olağanüstü güzeldi.»

Honoria Flete içini çekerek, «Evet... Konakta hepimiz çok mutluyduk,» dedi. «Konağın yıkılmadığına ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Eski evlerin çoğu yıkılıp yerine yenileri yapılıyor artık.»

«Biliyorum. Üzüntü verici bir şey bu.»

«Üstelik yenilerin çoğu da eskiler kadar sağlam ve güzel olmuyor.»

«Haklısınız, eskiler gibi yıllarca güneşe ve soğuğa göğüs gerebileceklerini sanmıyorum.»

Miss Flete, «Tabii, yeniler de çok derli toplu,» dedi. «Daha çabuk temizlenip düzenleniyorlar. Öyle yerleri fırçalanması gereken, koskocaman, soğuk koridorları yok.»

Luke başını salladı. «Evet...»

Dr. Humbleby'nin evinin bahçe kapısına geldikleri zaman Honoria Flete tereddütle durdu. «Ne kadar güzel bir akşam...

Eğer bir sakıncası yoksa sizinle biraz daha yürüyeyim. Bu havada dolaşmak hoşuma gitti.»

Biraz şaşıran Luke bunun kendisini çok memnun edeceğini mırıldandı. Zira hava Luke'un hiç de güzel bir akşam diye tanımlayabileceği gibi değildi. Şiddetli bir rüzgâr esiyor, ağaçların dallarını adeta öfkeyle sarsıyordu. Genç adam, neredeyse fırtına çıkacak, diye düşünmekteydi. Fakat tek eliyle şapkasını tutmakta olan Honoria Fleté yanında büyük bir hoşnutlukla yürüyordu. Soluk soluğa kalmış olmasına rağmen yine de konuşmaktaydı.

Dr. Humbleby'nin evinden Ashe malikânesine kestirmeden gitmek üzere, anayoldan ayrılıp tenha bir patikaya saptılar. Yol malikânenin arka kapısına gidiyordu. Bu kapı, öndeki gibi demirden, süslü ve kocaman bir şey değildi. Ancak kapının yanındaki sütunların üzerinde pembe mermerden oyulmuş, ananas şeklinde iki saksı vardı. Luke saksılara neden ananas biçiminin verildiğini bir türlü öğrenememişti. Galiba Lord Easterfield ananas biçiminin kibar ve zarif olduğunu düşünüyordu. Arka kapıya yaklaşırlarken, öfkeyle bağıran bir ses duydular. Biraz sonra da karşısında şoför üniformalı genç bir adam olan Lord Easterfield'i gördüler.

«Seni kovuyorum!» diye haykırıyordu lord. «Duyuyor musun, seni kovuyorum!»

«Bu defalık kusurumu bağışlayın, lordum.»

«Hayır. Asla bağışlamam. Benim arabamı alırsın ha? Benim arabamı! Üstelik içmiş olduğun da belli!.. Evet, içmişsin ya! İnkâra kalkışayım deme! Malikânemde üç şeye tahammül edemeyeceğimi söylemiştim. İlki sarhoşluk! İkincisi ahlaksızlık! Üçüncüsü küstahlık!»

Adam sarhoş değildi ama dili çözülecek kadar içmişti anlaşılan. Birdenbire tavırları değişiverdi. «Ona tahammül edemezmiş, buna tahammül edemezmiş! Seni gidi akbaba seni! Senin

malikânen ha? Bir zamanlar babanın köyde ayakkabı tamircisi olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ortalıkta horoz gibi kurula kurula dolaştığını gördükçe gülmekten çatlıyoruz. Sen kim oluyorsun bakayım? Sen de benim gibi bir adamsın işte. Sakın kendini üstün tutmaya kalkma!»

Lord Easterfield mosmor kesildi. «Benimle nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun? Küstah!»

Genç şoför tehditkâr bir tavırla ona doğru adım attı. «Eğer koca göbekli, küçücük bir domuz olmasaydın, çenene yumruğu indirirdim. Hem de büyük bir zevkle.»

Lord Easterfield birden telaşla gerilerken ayağı bir köke takıldığından yere oturuverdi. O sırada Luke yaklaşmıştı. Şoföre sert bir sesle, «Çabuk defol,» dedi.

Adamın öfkesi geçmiş, aklı başına gelmişti. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. «Affedersiniz, efendim. Ne olduğunu ben de anlayamadım. Gözlerim karardı, inanın neden olduğunu bilmiyorum.»

Luke, «Bunun nedeni içki olmalı,» diye cevap verdi. Sonra da eğilerek Lord Easterfield'in kalkmasına yardım etti.

Şoför kekeledi. «Affedersiniz, lordum.»

Lord Easterfield, «Seni pişman edeceğim, Rivers,» diye homurdandı. Hiddetinden sesi titriyordu.

Adam bir an tereddüt etti. Sonra ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı. Lord arkasından bas bas bağırıyordu. «Küstah herif! Benimle öyle konuşmaya cüret etti ha? Benimle! O adamın başına gelecek bir bela var! Haddini bilmiyor. Karşısındakine saygı göstermiyor. Bu adamlar için yaptıklarımı düşünüyorum da. Onlara gayet dolgun ücret veriyorum, her türlü rahatlarını sağlıyorum. Çalışamayacak kadar yaşlanınca maaş bağlıyorum. Nankörker! Alçak nankörler!»

Öfkesinden az kalsın boğuluyordu. Sonra biraz geride sessiz sedasız duran Miss Flete'i farketti. «Honoria, sen misin? Böyle çirkin bir sahneye tanık olduğun için üzgünüm. Adamın söyledikleri...»

Yaşlı kadın ciddi bir tavırla, «Korkarım o kendinde değildi,» diye cevap verdi.

«Sarhoştu, işte meselenin içyüzü bu. Sarhoştu.»

Luke, «Kafayı çektiği anlaşılıyor,» dedi.

«Onun asıl ne yaptığını biliyor musunuz?» Lord Easterfield bir genç adama, bir yaşlı kadına baktı. «Arabamı alıp gitmiş. Herhalde bu kadar çabuk döneceğimi bilmiyordu. Bridget iki kişilik otomobille beni Lyne'e götürdü. Bu adamsa büyük bir küstahlıkla bir kızı –sanırım meyhanecinin kızı Lucy Carter'ı– benim arabama bindirerek dolaştırmış!»

Miss Flete usulca, «Çirkin bir şekilde davranmış,» dedi.

Lord Easterfield biraz rahatlamış gibiydi. «Değil mi ya?»

«Yaptıklarına pişman olacağından eminim.»

«Onu ben pişman edeceğim.»

Honoria Flete hatırlattı. «Zaten işine son verdin.»

Lord Easterfield başını salladı. «O adamın sonu fenaya varacak.» Omuzlarını geriye atarak dikleşti. «Eve gel de bir kadeh şeri iç, Honoria.»

«Teşekkür ederim, bu kitapları Bayan Humbleby'e götürmem gerek.» Gülümseyerek lorda ve Luke'a başıyla selam verdi. Yanlarından uzaklaşırken kadında bir çocuğu partiye götürüp dönen bir dadı hali vardı.

Bu yüzden Luke birden, Miss Flete buraya kadar yalnızca beni korumak için mi geldi, diye düşündü. Katilin yolda bana saldıracağını mı sanıyordu?

Lord Easterfield'in sesi genç adamı daldığı düşüncelerden uyandırdı. «Honoria Flete çok becerikli bir kadındır.»

«Evet. Öyle sanırım.»

Lord Easterfield evine doğru yürümeye başladı. Adımlarını tuhaf bir biçimde atıyor, arada sırada da arkasını ovuşturuyordu. Aniden bir kahkaha attı. «Yıllar önce Honoria'yla nişanlıydım. O zamanlar bir hayli güzeldi. Şimdiki gibi sıska değildi. Düşünüyorum da o nişan bana pek garip geliyor. Honoria'nın ailesi bu civarın en sayılan kimseleriydi.»

«Öyle mi?»

Lord Easterfield dalgın dalgın mırıldandı. «Babası Bay Flete her şeyi idare ederdi. Kendisini gördün mü mutlaka saygıyla yerlere kadar eğilmen gerekirdi. Eski kafalı ve haddinden fazla gururlu bir adamdı.» Yine bir kahkaha attı. «Honoria benimle evlenme kararını açıklayınca kıyamet koptu. İleri görüşlü bir insan olduğunu, eski göreneklere uyamayacağını söyledi. Bunda çok da samimiydi. Fazla ciddi ve heyecanlıydı. Sınıflar arasındaki farkların ortadan kaldırılmasını istiyordu. Zaten hep ciddi konularla meşgul olurdu.»

«Demek sonra ailesi aranızdaki aşka engel oldu.»

Lord Easterfield burnunu ovuşturdu. «Şey... Tam olarak değil. Doğrusunu isterseniz Honoria'yla bir konu yüzünden kavga ettik. Onun bir kuşu vardı. Şu durmadan cik cik öten kanaryalardan. O kuşlardan nefret ederim... Neyse... Zavallı kuşun boynu koptuydu... Ama artık bunun üzerinde durmak gereksiz. Unutalım gitsin.» Kötü bir hatırayı geride bırakmak isteyen biri gibi başını salladı. Sonra kesik kesik, «Galiba,» diye mırıldandı. «Honoria beni hiçbir zaman bağışlamadı. Hoş, belki bu da normal.»

Luke, «Onun sizi bağışladığından eminim,» dedi.

Lord Easterfield birdenbire neşeleniverdi. «Sahi mi? İşte buna memnun oldum. Honoria'ya saygım vardır. Becerikli bir kadın ve tam bir 'lady'dir o. Bugünlerde bile önemli bir şey bu.

Kütüphaneyi de gayet iyi yönetiyor.» Başını kaldırdı. «Hah, işte Bridget geliyor.» Sesi değişmişti.

16

Bridget yaklaşırken Luke bütün adalelerinin kasıldığını hissetti. Tenis oynadıkları günden sonra genç kızla hiç yalnız kalmamışlardı. İkisi de birbirlerine yaklaşmamak için elinden geleni yapıyordu. Luke, Bridget'e bir göz attı. Genç kız sinir bozacak kadar sakin, soğuk ve kayıtsızdı.

Neşeyle, «Ben de neredeyse seni merak etmeye başlayacaktım, Gordon,» dedi.

Lord Easterfield homurdandı. «Münakaşa ettim. O Rivers denilen küstah herif bugün Royce Rolls'u almış.»

Bridget gülümsedi. «*Lése Majesté* sayılır bu!»

«Bu işin şaka götürür yanı yok, Bridget. Mesele ciddi. Rivers arabaya bir kızı bindirip gezdirmiş.»

«Herhalde yalnız başına kırlarda dolaşmak kendisine bir zevk vermeyecekti.»

Lord Easterfield dikleşti. «Malikânemde ahlaksızlık istemem. Böyle şeylere tahammülüm yoktur.»

«Bir kızı arabayla dolaştırmak ahlaksızlık değildir ki.»

«Araba benim olursa öyledir.»

«O halde bu ahlaksızlıktan da korkunç bir şey. Hatta küfür bile sayılabilir. Gordon, Gordon, seksi tamamiyle ortadan kaldıramazsın. Ayın on dördü. Yaz dönümü gecesi bu.»

Luke bağırdı. «Sahiden öyle mi?»

Bridget ona bir göz atarak, «Bu seni çok mu ilgilendiriyor?» diye alayla sordu.

«Evet.»

Bridget yeniden Lord Easterfield'e döndü. «Bugün hana üç tuhaf yolcu geldi. Bir: Gözlüklü, mor erik rengi ipek bir gömlekle şort giymiş bir adam... İki: Uzun bir elbise ve sandallar giymiş, kaşsız, bol bol uydurma Mısır boncukları takan bir kadın... Üç: Uçuk mavi takım ve ayakkabılar içinde göz alan şişman bir adam. Onların sevgili Bay Sorty'mizin dostları olduklarını sanıyorum. Eğer köyde bir dedikodu yazarı olsaydı, herhalde gazetede şöyle bir haber okunurdu: 'Biri kulağıma bu gece Cadılar Tarlasında neşeli şeyler olacağını fısıldadı...'»

Lord Easterfield mosmor kesildi. «Buna göz yumamam!»

«Onlara engel de olamazsın, hayatım. Cadılar Tarlasına isteyen gidebilir.»

«Bu dinsizlerin orada ayinler yapmasını kabul edemem. Hepsinin içyüzünü *Scandal* gazetesinde ifşa edeceğim!» Bir an durdu. «Not al, emi, Bridget. Siddely hemen bu işle ilgilenmeye başlasın. Yarın Londra'ya gideceğim.»

Bridget kayıtsız bir tavırla güldü. « Lord Easterfield büyücülerle mücadele ediyor! Ortaçağdan kalma batıl inaçların hâlâ köylerde devam ettiği ortaya çıktı!'»

Lord Easterfield şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak genç kıza baktı. Sonra da dönüp eve girdi.

Luke sevimli bir tavırla, «Görevlerini daha iyi bir şekilde yerine getirmelisin, Bridget'ciğim,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

«İşini kaybetmen çok acı olur. O iki yüz bin sterlin henüz senin değil. Pırlantalarla inciler de öye. Senin yerinde olsam, şu durumda dilimi tutar, alaylarıma düğünden sonra başlardım.»

Bridget ona sakin sakin baktı. «Ne kadar da düşüncelisin, Luke'cuğum. Geleceğim için bu kadar endişe etmen pek hoş bir şey.»

«Ben gerçekten iyi kapli ve düşünceli bir insanımdır.»

«Doğrusu bu meziyetlerini şimdiye dek hiç farketmemiştim.»

«Öyle mi? İşte buna hayret ettim.»

Bridget bir sarmaşık yaprağı kopardı. «Bugün neler yaptın bakalım?»

«Her zamanki gibi hafiyelik ettim.»

«Bir sonuç alabildin mi?»

«Politikacıların dediği gibi, 'Hem evet, hem hayır'. Ha, aklıma gelmişken, evde alet edevat var mı?»

«Hem de bir sürü... Sen nasıl bir şey istiyorsun?»

«İşe yarayacak bir alet olsun da... Gidip onlara bir bakayım.»

Luke on dakika sonra dolabın rafındaki aletlerin içinden istediklerini seçmişti. Bunları ceplerine koyarken, «Hepsinin de işime yarayacağından eminim,» diye mırıldandı.

«Birinin evine gizlice girmek niyetindesin galiba?»

«Belki.»

«Bu konuda fazla ketumsun...»

«Ee, sonuçta durum karışık. Ben de garip bir haldeyim. Cumartesi günkü tartışmamızdan sonra buradan çıkıp gitmem herhalde daha iyi olurdu.»

«Bir centilmenin öyle hareket etmesi gerekirdi.»

«Fakat o katil manyağın izinde olduğumdan eminim. Bu yüzden de burada kalmaya mecburum. Eğer malikâneden ayrılıp hana yerleşmem için iyi bir bahane bulabilirsen, bunu bana hemen söyle.»

Bridget başını salladı. «Bu doğru olmaz. Herkes senin kuzenim olduğunu sanıyor. Ayrıca han Bay Sorty'nin arkadaşlarıyla dolu. Yalnızca üç oda var zaten.»

«Demek malikânede kalmak zorundayım. Bunun seni sıkacağını biliyorum ama ne yapalım.»

Bridget ona bakarak tatlı tatlı güldü. «Ne zararı var? Çevremde birkaç hayranımın dolaşması her zaman hoşuma gider.»

Luke takdirle, «İşte bu harika bir nükteydi,» diye cevap verdi. «En beğendiğim yanın nedir biliyor musun, Bridget? Şefkat denilen şeyden zerre nasibin olmaması. Neyse. Şimdi reddedilen âşık gidip akşam yemeği için giyinsin.»

Akşam olaysız geçti. Luke, Easterfield'in anlattıklarını her zamankinden de büyük bir dikkatle dinleyerek adamın takdirini kazandı. Daha sonra salona geçtiklerinde Bridget onlara bakarak, «Nerede kaldınız?» diye sordu.

Luke, «Lord Easterfield bana ilk gazetesini nasıl çıkardığını anlatıyordu,» dedi. «Zamanın nasıl geçtiğini farketmedik bile. Anlattıkları çok ilgi çekiciydi.»

Bridget'in halası Bayan Anstruther, «Büyük saksılara dikilen o meyve ağaçları gerçekten çok hoş duruyor,» dedi. «Sen de terasın kenarına onlardan dizdirmelisin, Gordon.»

Daha sonra havadan sudan konuştular.

Luke erkenden odasına çekildi. Ama yatmadı tabii. Genç adamın başka planları vardı. Saat on ikiyi çalarken, ayağına tenis ayakkabıları giymiş olan Luke sessizce merdivenlerden indi. Kütüphaneden geçerek odanın camlı kapılarından dışarı çıktı. Şiddetle esen rüzgâr arada bir duruyor, sonra yeniden başlıyordu. Bulutlar gökte hızla kayarken, ay bir kaybolup bir gözüküyordu. Luke dolambaçlı yollardan Bay Sorty'nin evine gitti. İçeriyi rahatlıkla arabileceğinden emindi. Bu gece Bay Sorty' le arkadaşlarının Cadılar Tarlasına gideceklerini biliyordu. Yaz dönümünde bir ayin yapacakları kesindi. O arada Luke da Sorty' nin evini aramak niyetindeydi.

Genç adam birkaç duvarı aşarak Sorty'nin evinin arka tarafına gitti. Cebindeki aletleri çıkarıp içlerinden birini seçti. Kısa bir araştırma sonucunda mutfak penceresinin işine yarayacağı-

nı anladı. Birkaç dakika sonra pencereyi açmış, içeriye atlıyordu. Luke yanında getirdiği cep fenerini çabucak yakıp etrafına bakındı. Ve evde yalnız olduğuna iyice kanaat getirdi. Sorty ayin işleriyle uğraşmak için dışarı çıkmıştı anlaşılan. Luke kendi kendine gülümsedikten sonra işe başladı. Her köşeyi, her dolabı büyük bir dikkatle aradı. Kilitli bir çekmecede, bir iki alelade suluboya resmin altında kaşlarını kaldırarak hafif bir ıslık çalmasına neden olan birtakım resimler buldu. Bay Sorty'nin aldığı mektuplarda işe yarar bir şey yoktu. Ama adamın bir dolabın arkasına gizlediği kitaplar Luke'un evi iyice aradığına sevinmesini sağladı. Bunlardan başka genç adam üç şey daha buldu. Sorty küçük bir deftere, «Tommy işini halletmeli,» yazmıştı. Üzerindeki tarihten adamın bunu çocuğun ölümünden iki gün önce karalamış olduğu anlaşılıyordu. İkincisi Amy Gibbs'in suluboya bir resmiydi. Bunun üzerine kırmızı kalemle kalın bir çarpı işareti yapılmıştı. Üçüncüsüyse bir şişe öksürük şurubuydu. Elbette bunlar kesin şeyler değillerdi, ancak yine de üçü birarada işe yarardı.

Luke çıkardığı şeyleri yerlerine yerleştirip çevreyi düzeltirken aniden irkilerek cep fenerini söndürdü. Yan kapıya bir anahtar sokulduğunu duymuştu. Odada usulca ilerleyip gözünü anahtar deliğine dayadı. Gelen Sorty mi acaba? Eğer öyleyse, doğru yukarı çıkacağını umarım, diye düşündü.

Yan kapı açıldı ve Sorty içeri girdi. Holden geçerken adamın yüzünü gören Luke birden nefesini tuttu. Sorty'nin yüzü adeta tanınmayacak kadar değişmişti. Gözleri delice bir neşe ve heyecanla parlıyordu. Luke adamın ellerini görünce fena halde sarsıldı. Sorty'nin parmakları kurumuş kan lekeleri içindeydi. Adam merdivenlerden yukarı çıktı. Bir dakika sonra da holün ışığı söndü.

Luke biraz bekleyip, tedbiri elden bırakmaksızın hole süzülerek mutfağa gitti. Pencereden dışarı atladıktan sonra bir an durarak başını kaldırıp eve baktı. Bütün pencereler karanlıktı.

Luke derin bir soluk alarak kendi kendine, «Bu adamın deli olduğu kesin,» dedi. «Acaba ne işler karıştırdı? Ellerindekilerin kan lekesi olduğuna yemin edebilirim...»

Köyün etrafını dolaştıktan sonra Ashe malikânesine döndü. Tam arka yoldan ilerlerken yaprakların hışırdadığını duyarak aniden durakladı. «Kim o?»

Siyah pelerine sarılmış, uzun boylu biri bir ağacın arkasından çıktı. Öylesine hayaleti andırır bir hali vardı ki, Luke'un kalbi bir an durdu adeta. Ancak sonra kapüşonun gölgelediği yüzü tanıdı.

«Bridget! Beni korkuttun!»

Genç kız sert bir sesle, «Neredeydin?» diye sordu. «Evden ayrıldığını gördüm.»

«Peşime mi takıldın?»

«Hayır. Benden çok uzaktaydın. Onun için sen dönünceye kadar burada bekledim.»

Luke homurdandı. «Çok çocukça işlere kalkışıyorsun.»

Genç kız sabırsızca sorusunu yineledi. «Neredeydin?»

Luke neşeyle, «Sevgili dostumuz Bay Sorty'nin evine baskın yaptım,» diye cevap verdi.

Bridget soluğunu tuttu. «Bir... bir şey bulabildin mi?»

«Bilemiyorum... O ahlaksızın zevkleri hakkında daha etraflıca bilgi edindim. Ayrıca ipucu olabilecek bazı şeyler de gördüm...» Araştırmalarının sonucunu anlatırken Bridget, Luke'u dikkatle dinledi. Genç adam sözlerini, «Ama bunlar önemli sayılmayacak deliller,» diyerek bitirdi. «Ne var ki, Bridget, tam evden ayrılacağım sırada Sorty geri döndü. Bana inan, o adam gerçekten deli!»

«Demek böyle düşünüyorsun?»

«Yüzünü görecektin! Anlatılamayacak kadar iğrençti. Tanrı bilir o ahlaksız ne işler karıştırmıştı. Çılgınca bir heyecandan sarhoş olmuş gibiydi. Ellerinin kan içinde olduğuna da yemin edebilirim.»

Bridget titreyerek, «Korkunç,» diye mırıldandı.

Luke öfkeyle, «Tek başına dışarı çıkmamalıydın, Bridget,» diye söylendi. «Bu yaptığın delilik. Biri başına vurup seni bayıltabilirdi.»

Genç kız titrek bir sesle güldü. «Aynı şey senin başına da gelebilirdi, şekerim.»

«Ben kendimi korumayı bilirim.»

«Ben de öyle.»

Rüzgâr yine şiddetlenmişti. Luke birden, «Şu kapüşonu çıkar,» dedi.

«Neden?»

Genç adam aniden atılarak kızın pelerinini tuttuğu gibi çekti. Şimdi Bridget'in uzun siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Kesik kesik soluk alan genç kız gözlerini Luke'a dikmişti.

Genç adam, «Sana gerçekten uzun saplı bir süpürge gerek,» dedi. «Seni ilk gördüğüm zaman da tıpkı böyleydin...» Kıza uzun uzun bakarak, «Hain bir cadısın sen,» dedi. Sonra sabırsız bir tavırla içini çekerek pelerini Bridget'e attı. «Al bakalım. Giy de artık eve gidelim.»

«Dur, dur!»

«Neden?»

Bridget genç adama yaklaştı. Soluğu kesilmiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. «Çünkü sana söyleyecek bir şeyim var. Seni burada, malikânenin dışında beklememin bir sebebi de buydu. Gordon'un arazisine girmeden önce bunu sana açıklamak istiyorum.»

«Ee?»

Bridget bir an acı acı gülümsedi. «Mesele basit. Sen kazandın, Luke. İşte o kadar.»

Genç adam sert bir sesle, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Şunu: Ben artık Lady Easterfield olma hayalinden vazgeçtim.»

Luke kıza doğru bir adım attı. «Doğru mu söylüyorsun?»

«Evet, Luke.»

«Benimle evlecek misin?»

«Evet.»

«Neden?»

«Bunun nedenini ben de bilmiyorum. Bana oldukça kötü, ters şeyler söylüyorsun. Ve işin garibi bunlar benim hoşuma gidiyor.»

Luke genç kızı kollarına alarak uzun uzun öptü. «Çılgın bir dünya bu.»

«Mutlu musun, Luke?»

«Pek sayılmam.»

«Benimle mutlu olacağını sanıyor musun?»

«Bilmiyorum. Artık bu tehlikeyi göze alacağım.»

«Evet. Ben de öyle düşünüyorum.»

Luke, Bridget'in koluna girdi. «Bu konuda ikimiz de çok tuhaf davranıyoruz, yavrum... Haydi gel. Belki sabaha daha normal oluruz.»

«Evet. Olanlar insanı korkutuyor.» Yere doğru baktı. Sonra birden genç adamı kolundan çekerek durdurdu. «Luke... Luke, nedir bu?»

Ay bulutların arasından sıyrılmıştı. Gece adam, Bridget'in titreyen ayağıyla işaret ettiği şeye baktı. Sonra da hayretle haykırarak kolunu kızın elinden kurtardı. Yere diz çöküp, bir önünde yatan şekilsiz cisme, bir de kapının yanındaki sütunun üzerine

baktı. Sütunlardan birinin tepesinde duran ananas biçimindeki saksı yerinde yoktu. Luke sonunda ağır ağır doğruldu.

Bridget ellerini ağzına bastırmış, hareketsiz duruyordu.

Luke, «Şoför bu,» dedi. «Şu Rivers denilen adam... Ölmüş...»

«O korkunç saksı... Çoktan beri yerinden oynamıştı. Herhalde rüzgârda aşağı uçtu.»

Luke başını salladı. «Rüzgâr saksıya hiçbir şey yapamazdı. Tabii olaya kaza süsü verilmek istendi. Herkesin, 'Saksı rüzgârda yuvarlanmış,' diyeceğini düşündü katil. Ama işin aslı bu değil. Katil yine harekete geçti.»

«Hayır! Hayır, Luke!»

«Emin ol öyle, Bridget. Demin elimi Rivers'ın başının arkasına sürdüğümü gördün. Elime kanla birlikte ne geldi, biliyor musun? Kum tanecikleri. Bu civarda hiç kum yok. Emin ol, Bridget, biri buraya gizlendi ve kulübesine gitmek için kapıdan girdiği sırada şoförün başına vurdu. Sonra adamı yere yatırıp, o ananas biçimindeki koca saksıyı üzerine yuvarladı.»

Bridget güç duyulur bir sesle, «Luke,» diye mırıldandı. «Ellerin kanlı...»

Luke öfkeyle, «Asıl elleri kanlı olan başkası,» diye homurdandı. «Biliyor musun, bu akşam üzerine ne düşünüyordum? Yeni bir cinayet olduğu takdirde katili ortaya çıkaracağımızı... Artık katilin kim olduğunu biliyoruz! Sorty!.. O bu gece evde değildi. Döndüğündeyse elleri kanlıydı. Zıplayarak, dans edercesine yürüyordu. Çılgın gibi bir hali vardı. Kan döktüğü için delicesine bir neşeye kapılmıştı.»

Yere bakan Bridget titreyerek mırıldandı. «Zavallı Rivers!»

Luke merhametle, «Evet,» dedi. «Zavallı... Çok talihsizmiş. Ama bu katilin son cinayeti olacak, Bridget! Artık kim olduğunu biliyoruz ve onu yakalayacağız.»

Bridget'in sendelediğini farkederek iki adımda yanına gitti. Onu kollarına aldığında genç kız bir çocuk gibi inledi. «Luke... Korkuyorum...»

Luke, «Sevgilim,» diye cevap verdi. «Bu kâbus sona erdi artık.»

Bridget mırıldandı. «Bana her zaman böyle şefkatle davran. Çok acı çektim çünkü.»

Genç adam, «Birbirimizi kırdık,» dedi. «Ama bundan sonra bir daha öyle davranmayacağız.»

17

Doktor Thomas masanın arkasından Luke'a baktı. «Çok ilginç! Çok ilginç! Gerçekten ciddi misiniz, Bay Fitzwilliam?»

«Evet. Sorty'nin tehlikeli bir manyak olduğundan eminim.»

«Doğrusu o adamla yakından ilgilenmedim. Yine de onun anormal bir tip olması ihtimal dahilinde.»

Luke, «Ben ondan daha ileri gideceğim,» dedi.

«Yani Rivers denilen o adamın gerçekten bir cinayete kurban gittiğine inanıyor musunuz?»

«Evet. Yaradaki kum taneciklerini farkettiniz mi?»

Doktor Thomas başını salladı. «Sizin sözlerinizden sonra onları özellikle aradım. Bu bakımdan haklı olduğunuzu söylemeliyim.»

«Bundan da olaya kaza süsü verilmek istendiği anlaşılmıyor mu? Rivers başına kum torbasıyla vurularak öldürülmüş. Ya da hiç olmazsa bayıltılmış.»

«Şart değil bu.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Doktor Thomas arkasına yaslanarak iki elinin parmak uçlarını birbirine dayadı. «Belki bu Rivers denilen adam gündüz kum dolu bir çukurda yatmıştı. Bu civarda böyle çukurlar var. Tabii o arada kum tanecikleri saçlarının arasına girmiş olabilir.»

«Size Rivers öldürüldü diyorum!»

Doktor Thomas alaylı bir ses tonuyla cevap verdi. «Bana diyebilirsiniz ancak bu savınızı bir gerçek haline sokamaz.»

Luke öfkesini yenmeye çalıştı. «Herhalde size anlattıklarımın bir kelimesine bile inanmadınız.»

Doktor Thomas sanki karşısındaki bir çocukmuş gibi şefkatle gülümsedi. «Bay Fitzwilliam, anlattığınızın pek tuhaf bir hikâye olduğunu siz de kabul etmelisiniz. Bu Sorty denilen adamın bir hizmetçi kızı, bir çocuğu, sarhoş bir hancıyı, yanında çalıştığım doktoru ve en sonunda bu Rivers denilen adamı ödürdüğünü iddia ediyorsunuz.»

«Ve siz buna inanmıyorsunuz, öyle mi?»

Doktor Thomas omzunu silkti. «Humbleby'nin ölümü hakkında bilgim var tabii. Sorty'nin onun ölümüne neden olması bence kesinlikle olanaksızdı. Zaten bunu kanıtlayacak bir deliliniz olduğunu da sanmıyorum.»

Luke itiraf etti. «Onun bu işi nasıl yaptığını bilmiyorum. Ne var ki her şey Miss Lavinia Fullerton'un anlattığı hikâyeye uyuyor.»

«Bu konuda da Sorty'nin Miss Fullerton'un peşinden Londra'ya gidip onu öldürdüğünü iddia ediyorsunuz. Sorty kadına arabayla çarpmış. Üstelik iddianızı doğrulayacak hiçbir deliliniz yok.»

Luke sert bir sesle, «Artık meselenin içyüzünü biliyorum,» dedi. «Bu konuda delil bulmak da bana düşüyor. Yarın eski bir arkadaşımı görmek için Londra'ya gideceğim. İki gün önce gazetede onun Scotland Yard'ın genel müdür yardımcılığına ge-

tirildiğini okudum. O beni tanır, anlattıklarımı dinleyecektir. Ve eminim ki arkadaşım bütün bu olayların iyice araştırılmasını isteyecektir.»

Doktor Thomas düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. «Bunun iyi bir şey olacağına kuşku yok. Ancak eğer yanıldığınız anlaşılırsa...»

Luke onun sözünü kesti. «Anlattıklarımın hiçbirine inanmadınız, değil mi?»

«Böyle bir katliama mı?» Dr. Thomas kaşlarını kaldırdı. «Açıkçası böyle bir şeye inanamam, Bay Fitzwilliam. Çok tuhaf, olmayacak bir şey bu.»

«Tuhaf olabilir. Ama bütün anlattıklarım yerine oturuyor. Hiç olmazsa bunu itiraf etmelisiniz. Özellikle Lavinia Fullerton'un hikâyesinin doğru olduğunu kabul edersiniz...»

Doktor Thomas başını sallıyordu. Hafifçe de gülümsemekteydi. «Eğer o yaşlı kızları benim kadar tanısaydınız...» diye mırıldandı.

Luke hiddetini yenmeye çalışarak ayağa kalktı. «Pekâlâ... Size bu meseleyi açtığım için budalalık bende.»

Thomas uysal uysal cevap verdi. «Dostum, bana bir iki delil gösterin anlatıklarınıza inanayım. Bütün istediğim bu. Yaşlı bir kadının gördüğünü sandığı bir şeye dayanan uzun bir hikâyeye gerek yok. Yalnızca bir iki delil yeter.»

«Yaşlı kadınlar çoğu zaman gördükleri şeylerde yanılmazlar. Sizin teyzeniz veya halanız var mı, Thomas?»

«Şey... hayır.»

Luke, «Çok yazık,» diye mırıldandı. «Herkesin bir teyzesi ya da halası olmalı. Onlar tahminin mantıktan daha üstün olduğunu sık sık kanıtlarlar. Dr. A'nın eski bir kasaba benzediği için ahlaksız olduğuna karar vermek sadece onlara vergidir. Tabii başkaları Bay A. gibi saygıdeğer bir adamın ahlaksız olama-

yacağını söylerler. Ama sonunda yaşlı halaların haklı olduğu ortaya çıkar.»

Doktor Thomas kendini üstün gören bir tavırla güldü. Luke'sa öfkesinin giderek arttığını hissediyordu. «Benim polis olduğumu bilmiyor musunuz? Amatör değilim ben.»

Doktor Thomas gülümseyerek, «Mayang'da polismişsiniz,» diye mırıldandı.

«Cinayet her yerde cinayettir.»

«Tabii tabii.»

Luke hiddetle Doktor Thomas'ın muayenesinden çıktı. Bridget kendisini bekliyordu. Genç kız, «Ne oldu?» diye sordu.

Luke, «Thomas bana inanmadı,» dedi. «Hoş düşünecek olursan buna da şaşmamak gerek. Elimde delil yok ve anlattığım hikâye oldukça garip. Doktor Thomas'sa aç karnına imkânsız şeylere inanmak âdetinde olan bir adam değil.»

«Peki, sana inanan olacak mı dersin?»

«Bilmem... Belki de olmayacak. Ama yarın bizim Kemikli Billy'i bulup, tahkikat açması için onu zorlayacağım. Onlar uzun saçlı dostumuz Sorty'nin peşine takılırlar. Ve elbet sonunda da ellerine birtakım deliller geçirirler.»

Bridget düşünceli düşünceli mırıldandı. «Artık her şeyi açıklayacağız demek?» Genç kız birden titreyerek, «Dikkatli ol, Luke,» dedi.

«Merak etme. Elimden geldiği kadar dikkatli davranıyorum. Üzerinde ananas biçimi mermer saksılar olan sütunların yakınından geçmiyorum. Geceleri ıssız korularda dolaşmıyorum. Yiyecek ve içeceklerime dikkat ediyorum. Merak etme, ben bu işleri bilirim.»

«Katilin gözünü sana diktiğini bilmek feci bir şey olmalı.»

«Cani gözünü sana dikmesin de, ne olursa olsun, sevgilim.»

«Belki o benim de peşimde.»

«Sanıyorum. Ancak gafil avlanmak niyetinde de değilim. Seni koruyucu meleğin gibi göz hapsine alacağım.»

«Meseleyi buradaki polise açmanın bir yararı olur mu dersin?»

Luke bir düşündü. «Hayır, sanmıyorum. En iyisi doğrudan doğruya Scotland Yard'a gitmek.»

Bridget mırıldandı. «Zavallı Lavinia Fullerton da öyle düşünmüştü.»

«Evet. Ama ben dikkatli olacağım.»

Bridget, «Ben yarın ne yapacağımı biliyorum,» dedi. «Gordon'u zorla o ahlaksızın dükkânına götürecek ve antika aldıracağım.»

«Böylece Bay Sorty'nin bana Londra'da tuzak kurmasına engel olacaksın, öyle mi?»

«Evet, öyle.»

Luke hafif bir utangaçlıkla, «Şey...» dedi. «Eastrefield meselesine gelince...»

Bridget çabucak cevap verdi. «Bu işi sen Londra'dan döndükten sonra hallederiz. Döndüğünde birlikte gidip Gordon'la konuşuruz. Ben nişanı bozduğumu açıklarım.»

«Lord Easterfield çok mu üzülecek dersin?»

«Şey...» Bridget bir süre düşündü. «Gordon sinirlenecek.»

«Sinirlenecek mi? Tanrım... Sen de işi pek hafiften almıyor musun?»

«Hayır, hayır. Gordon sinirlenmekten hoşlanmaz. Bu onu rahatsız eder.»

Luke ciddi bir tavırla içini çekti. «Bu konu canımı çok sıkıyor.»

Genç adam o akşam yirminci kez Lord Easterfield'in hayat hikâyesini dinlemeye hazırlanırken yine bu meseleyi düşünüyor-

du. Bir adamın evinde kalıp, sonra da nişanlısını elinden almak alçaklık. Ama koca göbekli, ukala ve ahmak biri olan Lord Easterfield de Bridget gibi bir kızla evlenmeye kalkışmamalıydı.»

Luke öylesine vicdan azabı çekiyordu ki, lordun anlatıklarını her zamankinden daha farklı bir heyecanla dinledi. Böylelikle adamın üzerinde daha da iyi bir intiba bıraktı. O akşam Lord Easterfield'in keyfi oldukça yerindeydi. Eski şoförünün ölümüne üzüleceği yerde nedense neşelenmişti.

Porto dolu kadehini ışığa tutarak bir süre seyretti. Neşeyle, «Size o budalanın sonunun kötü olacağını söylemiştim,» diye bağırdı. «Dün akşam size bundan bahsetmiştim.»

«Evet, gerçekten söz ettiniz.»

«Ve gördüğünüz gibi haklı çıktım... Bu şekilde daima haklı çıkmam gerçekten şaşırtıcı.»

Luke, «Bu sizin için hoş bir şey olmalı,» dedi.

«Mükemmel bir hayat sürdüm ben. Evet, harika bir hayat. İzleyeceğim yoldaki engeller hemen kaldırılıverdi. Ben Tanrı'ya hep inandım. Hep güvendim. İşte benim sırrım da bu, Fitzwilliam. Benim sırrım da bu.»

«Öyle mi?»

«Ben dindar bir adamım. İyiliğe, kötülüğe ve ilahi adalete inanırım.»

Luke esnememeye çalışarak, «Ben de öyle,» dedi.

Tabii her zamanki gibi Lord Easterfield başkalarının inançlarıyla ilgilenmiyordu. «Dürüst ve dindar bir insanın düşmanlarının ortadan kalkıvermesi gerçekten şaşılacak bir şey. O adam bana küstahlık etti. Hatta üzerime bile yürüdü. Ama bugün o şoför nerede?» Dramatik bir tavırla elini kaldırdı. «Öldü! Tanrısal gazap onun canını aldı.» Lord Easterfield sesini alçalttı. «Bütün düşmanlarımın başına daima aynı şey geldi. Doğrusu

önceleri buna bir türlü inanamadım... Mesela o çocuk... Bir gün ona bahçede rastladım... Benim taklidimi yapıyor, horoz gibi etrafta dolaşıyordu. Bahçıvanlar da onu seyrediyorlardı. Sonra başına ne geldi, biliyor musunuz? Çocuk on gün kadar sonra pencereden aşağıya uçarak öldü. Temizlendi o!..»

«Temizlendi mi?»

«Evet... Daima ve daima böyle oldu bu. Örneğin o kaba Carter. Küfürbazın biriydi. Buraya gelerek bana söylemediğini bırakmadı. Ona ne oldu? Bir hafta sonra Carter da ortadan kalktı. Çamur içinde boğulmuştu. Sonra burada bir hizmetçi kız vardı. Bana küstahlık etemeye, karşılık vermeye kalkıştı. Onu da çok geçmeden cezalandırdılar. Kız kazara zehir içti. Size daha böyle bir sürü olay anlatabilirim. Humbleby su meselesinde bana karşı çıkmaya yeltenti. Ve kan zehirlenmesinden öldü. Yıllardan beri durum böyle. Sözgelimi Bayan Horton bana korkunç şekilde kaba davrandı. O da çok geçmeden son nefesini verdi.» Durdu ve eğilip porto sürahisini Luke'a doğru itti. «Evet, bütün düşmanlarım öldüler...»

Luke hayretle ona bakıyordu. Korkunç, dehşet verici bir kuşkuya kapılmıştı. Şimdi yeni gözlerle masanın başında oturan, adeta müşfik bir tavırla başını sallayarak gülümseyen adama bakıyordu. Lord Easterfield'in patlak gözlerindeyse memnun bir ifade vardı.

Sonra, «Düşmanlarımın hepsi de ölüyorlar...» diye yineledi.

18

Okuldayken çocukların 'Kemikli Billy' diye çağırdıkları Sir William Ossington hayretle arkadaşına bakıyordu. Sonra şikâyet eder gibi, «Mayang'da yeteri kadar cinayetle karşılaşmadın mı?»

diye sordu. «İngiltere'ye dönüp bizim işlerimizi de mi görmen gerekiyordu?»

Luke, «Mayang'da katliama kalkışan yoktu. Şimdiyse benim karşımda altı cinayet işleyen ve hiç kimsenin kuşkusunu uyandırmayan bir adam var,» diye cevap verdi.

Sir William içini çekti. «Böyle şeyler oluyor. Peki, merakı nedir? Karılarını öldürmek mi?»

«Hayır, bu öyle bir tip değil. Henüz kendisinin Tanrı olduğunu sanmıyor ama yakında buna da inanmaya başlayacak.»

«Deli mi?»

«Öyle olduğu kesin.»

«Ama yasal açıdan deli sayılmaz herhalde? Bildiğin gibi ikisinin arasında fark var.»

Luke, «Bence o ne yaptığını çok iyi biliyor,» dedi.

Kemikli Billy başını salladı. «Tamam.»

Luke derin bir soluk aldı. «Şimdi işin yasal yönünü bir tarafa bırakalım. Senden bazı şeyler öğrenmek istiyorum. Derby günü akşamüzeri beşle atlı arası yaşlı bir kadın Whitehall'da bir arabanın altında kaldı. Kazayı yapan otomobil durmayarak kaçtı. Ölen kadının adı Lavinia Fullerton'du. Bana kaza hakkında bilgi vermelisin.»

Sir William içini çekti. «Tamam, hallederiz. Bu iş için yirmi dakika yeter sanırım.»

Gerçekten de Luke yirmi dakika sonra kazayı tahkik eden genç memurla konuşuyordu. «Miss Fullerton'a çarpan araba bir Royce Rolls'tu, efendim.»

«Plakasını aldınız mı?»

«Hayır. Maalesef kazayı gören hiç kimse bunu akıl edememiş. Trafik polisi FZX 4498 diye bir plaka kaydetmiş. Ama sonradan yanlış olduğu anlaşıldı. Kaza yerindeki bir kadın bunu yanında duran başka bir hanıma söylemiş. O da plakayı trafik poli-

sine yazdırmış. Bilmiyorum, belki de ikinci kadın yanlış anlamıştı. Ancak bunun bir işe yaramayacağını hemen anladık.»

«Nereden anladınız?»

Memur gülümsedi. «Çünkü FZX 4498 Lord Easterfield'in arabasına ait. Kazanın olduğu saatte araba bir pastanenin önünde duruyormuş. Şoför de içeride çay içmekteymiş. Adam bunu şahitlerle de doğruladı. Lord hazretleriyse ancak altı buçuktan sonra arabasına binmiş.»

Memur çıktıktan sonra Sir William merakla arkadaşına baktı. «Ne oluyor, Luke?»

Genç adam içini çekti. «Hepsi birbirine uyuyor. Lavinia Fullerton olayı anlatmak için Scotland Yard'a geliyordu. Adam ona arabasıyla çarpıp öldürdü. Çevredeki kadınlardan biri katilin otomobilinin plakasını alma akıllılığını gösterdi ama ona da inanan olmadı.»

Kemikli Billy iskemlesinde doğruldu. «Yani sen...»

«Evet... Lavinia Fullerton'a Lord Easterfield'in çarptığından eminim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Herhalde şoförü çay içerken o gizlice arabaya binerek bu işi yaptı.»

«İmkânsız!»

«Hiç de değil. Lord Easterfield benim bildiğim yedi cinayet işledi. Belki daha bilmediklerim de vardır.»

Sir William yeniden, «İmkânsız,» dedi.

«Dostum, adam dün gece bana cinayetlerden söz ederek kendisiyle epeyi övündü.»

«O halde lord deli?»

«Evet, deli. Ama bir hayli de zeki. Bu nedenlė dikkatli davranmalısınız. Lord Easterfield kendisinden kuşkulandığımızı bilmemeli.»

Kemikli Billy mırıldandı. «İnanılır gibi değil.»

Luke bağırdı. «Ancak doğru...» Elini arkadaşının omzuna koyarak, «Bak, dostum,» dedi. «Sana olanları sırasıyla anlatacağım...» Ve her şeyi bir bir anlatmaya koyuldu.

Luke ertesi sabah Ashe köyüne döner dönmez doğruca arabasıyla Honoria Flete'in evine gitti. Henüz kahvaltısını etmekte olan kadın, genç adamı görünce hayretle ayağa kalktı.

Luke vakit kaybetmedi. «Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Size sormam gereken bir şey var. Biraz kişisel bir soru bu. Ama kızmayacağınızı umuyorum.»

«Bana istediğinizi sorabilirsiniz. Bu soruları önemli bir amaçla sorduğunuzdan eminim.»

«Teşekkür ederim.» Luke bir an durdu. «Yıllar önce Lord Easterfield'le evlenmekten neden vazgeçtiğinizi öğrenmek istiyorum.»

Yaşlı kadının bu soruyu beklemediği belliydi. Yanakları kızarırken elini göğsüne bastırarak, «O bu konuda size bir şey söyledi mi?» diye sordu.

Luke, «Bir kuştan bahsetti,» diye cevap verdi. «Ve hayvanın boynunun kırıldığını söyledi.»

«Öyle mi söyledi gerçekten?» Honoria Flete'in sesi hayret doluydu. «Bunu itiraf etti, öyle mi? Hayret!»

«Bana olayı anlatır mısınız?»

«Evet, evet. Anlatacağım... Ancak bundan Gordon'a bahsetmemenizi rica edeceğim. Artık eski günler geride kaldı. O olayın yeniden canlandırılmasını istemiyorum.»

Luke başını salladı. «Merak etmeyin... Ben bu konuyu yalnızca kendim için öğrenmek istiyorum.»

«Teşekkür ederim...» Yaşlı kadın eski sakinliğine kavuşmuştu. «Mesele şu: O günlerde bir kanaryam vardı. Onu pek

severdim. Biz kızlar o zaman tuhaf, hatta gülünç yaratıklardık. Herhalde erkekler kuşlarımıza veya kedilerimize olan düşkünlüğümüzden biraz sıkılırlardı. Bunu şimdi anlıyorum.»

O susunca Luke, «Evet?» dedi.

«Gordon kanaryayı çok kıskanırdı. Bir gün aksi aksi, 'O kuşu bana tercih ediyorsun,' dedi. Ben de yine o zamanki bütün gülünç kızların yaptığı gibi inat olsun diye, 'Ah, kanaryacığım,' dedim. 'Tabii seni bu aptal çocuktan daha çok seviyorum'. Sonra korkunç bir şey oldu. Gordon zavallı kuşu kaptığı gibi boynunu kırıverdi. O kadar sarsıldım ki, olayı hiçbir zaman unutamadım.» Rengi iyice uçmuştu.

Luke, «Bu yüzden de nişanı bozdunuz, değil mi?» diye sordu.

«Evet. Ondan sonra Gordon'a karşı bir soğukluk duymaya başladım. Artık eskisi gibi olmam olanaksızdı.» Bir an duraksadı. «Neden yalnızca o hareketi değildi... Bunu kıskançlıktan ya da öfkesinden yapmış olabilirdi. Fakat bana Gordon kuşu öldürürken büyük bir zevk almış gibi de gelmişti.»

Luke mırıldandı. «Demek o zaman bile... Demek yıllar önce bile...»

Honoria Flete elini Luke'un koluna koydu. «Bay Fitzwilliam...»

Luke ciddi bir tavırla kadının korku dolu gözlerine baktı. «O cinayetlerin hepsini Lord Easterfield işledi. Siz de bunu başından beri biliyordunuz, öyle değil mi?»

Honoria Flete başını salladı. «Bilmiyordum... Eğer kesin olarak bilseydim, bilseydim... her şeyi açıklardım. Hayır, ben yalnızca öyle olmasından korkuyordum.»

«Ama bana en ufak bir imada olsun bulunmadınız?»

Kadın ani bir acıyla parmaklarını birbirine kenetledi. «Bunu nasıl yapabilirdim? Nasıl yapabilirdim? Bir zamanlar Gordon'u sevmiştim...»

Luke şefkatle, «Anlıyorum...» diye mırıldandı.

Honoria Flete döndü. Bir an çevresi dantelli küçük mendilini gözlerine bastırdı. Sonra gururlu bir tavırla Luke'a baktı. «Bridget'in nişanı bozmasına memnun oldum. O sizinle evlenecek, değil mi?»

«Evet.»

Yaşlı kadın başını salladı. «Bu daha uygun...» Luke dayanamayarak hafifçe güldü. Miss Flete'in yüzünde yine ciddi ve endişeli bir anlam belirmişti. «Dikkatli olun... İkiniz de dikkatli olmalısınız...»

«Lord Easterfield'i mi kastediyorsunuz?»

«Evet. Bu evlenme planını ona söylememeniz daha doğru olur.»

Luke kaşlarını çattı. «Ama böyle bir şey ikimizin de hoşuna gitmez.»

«Bunun ne önemi var. Onun deli olduğunu anlamıyorsunuz galiba. Bu duruma kensinlikle dayanamayacaktır. Eğer Bridget'e bir şey olursa...»

«Ona hiçbir şey olmayacak.»

«Biliyorum... Ancak galiba onunla başa çıkamayacağınızın farkında değilsiniz. Oldukça sinsi ve kurnazdır. Bridget'i alıp hemen buradan götürün. Başka çare yok. Hatta sizin gitmeniz de iyi olur.»

Luke kaygı dolu bir ifadeyle, «Bridget'in Ashe'ten uzaklaşması gerçekten iyi olur,» dedi. «Ama ben kalacağım.»

«Ben de bunu söylemenizden korkuyordum. Neyse, hiç olmazsa Bridget'i hemen götürün. Hemen!»

Luke başını salladı. «Haklısınız sanırım.»

«Haklı olduğumu biliyorum. Geç kalmadan Bridget'i buradan uzaklaştırın!»

19

Bridget, Luke'un arabasının sesini duyar duymaz dışarı çıktı. Kapının önündeki basamaklarda karşılaştılar. Genç kız herhangi bir girişe gerek görmeden, «Gordon'a durumu söyledim,» dedi.

«Ne?» Luke iyice şaşalamıştı.

Onun endişeli hali Bridget'in gözünden kaçmadı. «Ne var, Luke? Bir şeye üzülmüş olduğun belli.»

Genç adam, «Hani ben dönünceye kadar bekleyecektin?» dedi.

«Biliyorum. Ama bu meseleyi bir an önce halletmemizin doğru olacağını düşündüm. Gordon düğünümüz ve balayımız için planlar yapıyordu, ona her şeyi söylemek zorunda kaldım.» Sesinde sitem vardı. «Dürüstlük bunu gerektirirdi.»

Luke başını salladı. «Senin bakımından öyle. Bu yüzden sana hak da veriyorum.»

«Luke, ne demek istiyorsun?»

Genç adam sabırsızca bir hareket yaptı. «Bunu sana şimdi burada anlatamam. Easterfield haberi nasıl karşıladı?»

Bridget derin bir soluk aldı. «Şaşılacak bir soğukkanlılıkla dinledi. Hatta öyle ki kendimden utandım. Galiba Gordon biraz ukala ve kendini beğenmiş olduğu için hakkında yanlış bir hüküm varmışım. Bence o küçük ama yine de büyük bir adam.»

Luke başını salladı. «Evet, bazı bakımlardan gerçekten büyük bir adam sayılabilir. Bak, Bridget, buradan hemen ayrılmalısın.»

«Tabii. Eşyalarımı hemen toplayacağım. Sen beni Londra'ya götürürsün. Sorty'nin ahbapları gitmiş bile olsa, sanırım ikimiz de handa kalamayız.»

Luke, «Senin Londra'ya dönmem daha iyi olur,» diye cevap verdi. «Bunun sebebini biraz sonra anlatırım. Şimdi Easterfield'i görmem gerek.»

«Evet, galiba haklısın...»

Luke lordu salonda buldu. Adam bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Görünüşte sakindi. Hatta gülümsüyordu da. Fakat Luke lordun şakağındaki damarın şiddetle attığını farketti. Genç adam içeri girince lord ona doğru döndü. «A, geldin mi, Fitzwilliam?»

Luke, «Yaptıklarım için üzgün oduğumu söylemem yersiz,» dedi. «Çünkü bu yalnızca ikiyüzlülük olur. Sizin açınızdan kötü bir şekilde hareket ettiğimi itiraf etmek zorundayım. Ne var ki böyle şeyler oluyor. Kendimi savunacak bir söz bulamıyorum.»

Lord Easterfield tekrar odada dolaşmaya başlarken elini şöyle bir salladı. «Evet, evet...»

Luke devam etti. «Bridget'le birbirimizi seviyoruz. Size doğruyu söyledikten sonra çıkıp gitmekten başka çaremiz yok.»

Lord Easterfield duraklayarak uçuk renkli patlak gözleriyle genç adama baktı. «Evet, yapabileceğiniz başka bir şey yok.» Sesi bir tuhaftı. Sanki Luke'a çok acıyormuş gibi hafifçe başını salladı. «Evet, artık bir şey yapamayacaksınız. Çünkü çok geç...»

Luke ona doğru bir adım attı. «Ne demek istiyorsunuz?»

Lord birdenbire beklenmedik bir şey söyledi. «Bunu Honoria Flete'e sorun. O olanları biliyor. Bir keresinde bana bundan söz etmişti. Sorunuzu anlayacaktır.»

«Neyi anlayacak?»

Lord Easterfield, «Kötülük daima cezalandırılır,» diye mırıldandı. «Adalet her zaman yerini bulur. Buna üzülüyorum çünkü Bridget'i severim. Bir bakıma ikinize de acıyorum.»

Luke homurdandı. «Bizi tehdit mi ediyorsunuz?»

Lord bu sözlere gerçekten hayret etmiş gibi ona bakakaldı. «Ne münasebet, dostum. Benim duygularımın bu işle ilgisi yok. Bridget'e karım olma şerefini kabul edip etmeyeceğini sorduğum zaman o bunu kabul etmişti. Böylece bazı sorumluluklar da yüklendi. Şimdi bunları istemiyor. Oysa hayatta geri dönmek diye bir şey yoktur. Eğer yasalara karşı gelirseniz, bunun cezasını ödersiniz.»

Luke yumruklarını sıktı. «Yani Bridget'in başına bir şey geleceğini mi ima ediyorsunuz? Beni iyi dinleyin, Easterfield. Ne Bridget'in başına bir iş gelecek, ne de benim. Böyle bir şeye kalkışırsanız, pişman olursunuz. Dikkatli olun, çünkü hakkınızda çok şey biliyorum.»

Lord Easterfield, «Olacakların benimle bir ilgisi yok ki,» diye cevap verdi. «Ben yalnızca tanrısal gücün bir aracısıyım. O güç ne derse o olur.»

Luke, «Bu sözlere inandığınız anlaşılıyor,» dedi.

«Elbette. Çünkü doğru. Bana karşı gelen cezasını çeker. Siz ve Bridget bir istisna değilsiniz.»

Luke homurdandı. «İşte bunda yanılıyorsunuz. Onun için size bundan sonra dikkatli davranmanızı öneririz.»

Lord hafifçe morararak, «Size karşı sabırlı davrandım ama yeter artık,» dedi. «Lütfen çıkıp gidin.»

Genç adam başını salladı. «Gidiyorum. Ancak uyarımı sakın unutmayın...»

Dönüp adamın yanından uzaklaştı. Bridget'le çabucak odalarına çıkarak eşyalarını topladılar. Ellerinde bavullarla aşağıya inerlerken, uşak karşılarına çıktı. «Miss Flete sizi görmeye geldi, efendim.»

«Miss Flete mi? Nerede o?»

«Salonda lord hazretlerinin yanında.»

Bridget hemen salona gitti. Luke da peşinden. Lord Easterfield pencerenin önünde durmuş, Honoria Flete'le konuşuyordu. Elinde ince bir hançer vardı. Lord, «İşçilik fevkalade,» diyordu. «Bunu muhabirlerimden biri bana Cezayir'den getirdi. Bir Riff hançeri.» Parmağını adeta sevgiyle hançerin keskin tarafına sürdü. «Harika...»

Honoria sert bir sesle, «Bırak o hançeri, Gordon!» diye bağırdı.

Lord gülümseyerek hançeri masadaki silah koleksiyonunun yanına koydu. Usulca, «Hançeri okşamak hoşuma gidiyor,» diye mırıldandı. Miss Flete'in o her zamanki sakin tavırları kaybolmuştu. Yüzü bembeyaz, hareketleriyse telaşlıydı.

«Ah, geldin mi, Bridget'ciğim,» dedi.

Lord Easterfield bir kahkaha attı. «Evet, işte Bridget. Onunla bol bol konuş. Çünkü kendisini kaybedeceğiz.»

Miss Honoria Flete sert bir sesle sordu. «Ne demek istiyorsun?»

«Ne demek isteyeceğim... Bridget'in Londra'ya gideceğini kastediyorum.» Hepsine teker teker baktı. «Sana bir haberim var, Honoria... Bridget benimle evlenmiyor. Fitzwilliam'ı tercih etti o. Hayat çok garip, değil mi? Neyse ben gideyim de siz rahat rahat konuşun.» Cebindeki paraları şıkırdatarak odasına çıktı.

Miss Flete, «Tanrım,» dedi. «Tanrım...» Sesinde öyle bir endişe vardı ki, Bridget hayretle ona baktı. Honoria Flete mırıldandı. «Gordon öfkeli. Çok öfkeli. Tanrım, korkunç bir şey bu. Şimdi ne yapacağız?»

Bridget hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu. «Ne mi yapacağız? Ne demek istiyorsunuz?»

Miss Flete iki gence de sitemle baktı. «Meseleyi ona açmamalıydınız.»

Bridget homurdandı. «Saçma. Başka ne yapabilirdik?»

«Ona durumu tam Londra'ya gideceğiniz an açıklayabilirdiniz...» Miss Flete kendisine «her şeyi Bridget'e anlattın mı» der gibi bakınca, genç adam «hayır» anlamında başını salladı.

Bridget hafif bir hiddetle, «Miss Flete,» diyerek söze başladı. «Benimle konuşmak istediğiniz bir şey mi vardı?»

«Evet, evet. Size biraz benimle kalmanızı söyleyecektim. Şey... bu koşullar altında malikânede bulunmaktan sıkılacağınızı düşünmüştüm. Planlarınızı yapabilmek için sakin birkaç gün geçirmeye ihtiyacınız olacak.»

«Teşekkür ederim, Miss Flete. Çok naziksiniz.»

«Benim yanımda emniyette olursunuz ve...»

Honoria Flete biraz duraksadı. «Rahat edersiniz demek istedim... Yanımda rahat olursunuz... Tabii evim burası gibi lüks bir yer değil. Ama her zaman sıcak su var. Hizmetçim Emily'nin yemekleri de hiç fena sayılmaz.»

Bridget dalgın dalgın mırıldandı. «Öyle olduğundan eminim.»

«Ama tabii Londra'ya gidiyorsanız o zaman mesele yok.»

Bridget düşünceli bir tavırla, «Durum biraz karışık,» diye cevap verdi. «Halam bugün çiçek sergisine gitti. Henüz kendisine olanları açıklama fırsatını bulamadım. Ona bir not bırakarak, Londra'daki apartmana döndüğümü bildireceğim.»

«Ama apartmanda yapayalnız kalacaksınız, değil mi? Bu çok tehlikeli işte.»

Bridget sabırsızlandı. «Beni kimse yemez. Ayrıca halam da yarın Londra'ya gelir.»

Miss Flete endişeli bir tavırla başını salladı. «Bilmem ki...»

Luke, «Bir otele gitsen, Bridget,» dedi.

Bridget çabucak genç adama döndü. «Neden? İkinizin de nesi var? Niçin bana gerizekâlı bir çocukmuşum gibi davranıyorsunuz?»

Honoria Flete itiraz etti. «Öyle bir şey yaptığımız yok, yavrum. Tek istediğimiz sizin çok dikkatli olmanız.»

«Ama neden? Ne oluyor?»

Luke atıldı. «Buraya bak, Bridget. Seninle konuşmam gerek, ama burada olmaz. Arabama binip sakin bir yere gidelim.» Miss Flete'e baktı. «Bir saat sonra size gelebilir miyiz? Söylemek istediğim bazı şeyler var.»

«Lütfen gelin. Sizi mutlaka bekleyeceğim.»

Luke, Bridget'in kolunu tutarken Miss Flete'e başıyla selam verdi. «Bavullarımızı daha sonra alırız, Bridget. Haydi gel.» Genç kızı dışarı çıkararak arabasına götürdü. Ve ancak malikânenin süslü demir kapılarından dışarı çıkarlarken rahat bir soluk alabildi. «Çok şükür... Seni buradan sağ salim uzaklaştırıyorum.»

«Sen çıldırdın mı, Luke? Nedir bu esrarlı hal?»

Luke ciddi bir tavırla, «Herhalde evindeyken adamın azılı bir katil olduğunu sana söyleyemezdim,» dedi.

20

Bridget bir süre genç adamın yanında hiç kımıldamadan oturdu. Sonra, «Gordon mu?..» dedi. Luke başını salladı. Bridget tekrarladı. «Gordon mu? Gordon mu katil? Hayatımda bundan daha gülünç bir şey duymadım.»

«Öyle mi düşünüyorsun?»

«Tabii ya. Gordon bir sineğe bile zarar veremez.»

Luke öfkeyle, «Öyle görünüyor,» diye cevap verdi. «Oysa ki ben onun bir kanaryayı öldürdüğünü biliyorum. Bundan başka birkaç insanı ortadan kaldırdığından da haberim var.»

«Luke'cuğum, buna kesinlikle inanamam.»

Genç adam, «Biliyorum,» dedi. «Bu inanılır gibi değil. Doğrusu iki gece öncesine kadar ondan kuşkulanmak benim de hiç aklıma gelmemişti.»

Bridget itiraz etti. «Ben Gordon'u iyi tanırım. Onun nasıl biri olduğunu bilirim. Aslında iyi bir insandır. Evet, ukala ve kendini beğenmiştir ama temiz kalplidir.»

Luke başını salladı. «Gordon hakkındaki fikirlerini değiştirmek zorundayım, Bridget.»

«İmkânsız, Luke. Onun katil olduğuna inanamam. Bu da nereden aklına geldi? İki gün önce katilin Sorty olduğundan emindin.»

Luke hafifçe yüzünü buruşturdu. «Biliyorum. Biliyorum ancak durum değişti artık. Lord Easterfield'den başkası olamaz. Bunun içindir ki Lavinia Fullerton buradaki polise gidemedi. Onların kendisine güleceklerini bildiğinden Scotland Yard'a başvurmayı uygun buldu.»

«Gordon bütün o zavallıları neden öldürsün? Çok saçma bir sav bu.»

«Biliyorum. Ama Easterfield'in kendini ne kadar beğendiğinin farkında değil misin?»

Bridget, «Evet,» dedi. «Gordon hep üstün bir varlıkmış gibi hareket eder. Gerçekteyse bunun nedeni onda aşağılık duygusu olması. Zavallı Gordon'cuk.»

«Herhalde bütün felaketlerin nedeni de bu. İyi düşün, Bridget. Adamın kendini ne kadar önemsediğini unutma. Buna bir de fanatizm ekle. Easterfield manyağın biri.»

Bridget bir süre düşündü. «Yine de Gordon'un katil olduğuna inanamam. Elinde ne deliller var, Luke?»

«Easterfield geçen gece bana, kendisine karşı çıkan herkesin öldüğünü söyledi.»

«Sonra?»

«Sana ne demek istediğimi tam olarak açıklayamayacağım. Ama bu sözleri söylerken Easterfield'in halini görmeliydin. Gayet

sakin ve hayatından memnun bir hali vardı. Orada oturmuş kendi kendine gülümsüyordu. Korkunç bir şeydi bu, Bridget.»

«Devam et.»

«Sonra bana kendisini öfkelendirme hatasını işledikleri için ölen kimselerin bir listesini yaptı. Şimdi iyi dinle, Bridget. Bana saydıkları şunlar: Bayan Horton, Amy Gibbs, Tommy Pierce, Harry Carter, Dr. Humbleby ve şoför Rivers.»

Bridget'in kafası karışmaya başlamış, yüzü sapsarı kesilmişti. «Bu isimleri saydı mı gerçekten?»

«Saydı ya! Şimdi bana inandın mı?»

«İnanmam gerek herhalde. Peki bütün bu insanların ölüm sebepleri neymiş?»

«Korkunç denecek kadar basit. Bayan Horton kendisine hakaret etmiş. Tommy Pierce taklidini yaparak bahçıvanları güldürmüş. Harry Carter küfür etmiş. Amy Gibbs küstahlığa kalkışmış. Humbleby kendisine karşı gelmiş. Rivers'sa onu benim ve Miss Flete'in önünde tehdit etmişti.»

Bridget elleriyle yüzünü kapadı. «Korkunç. Çok korkunç.»

«Biliyorum... Sonra başka deliller de var. Lavinia Fullerton'a Londra'da çarpan araba bir Royce Rolls'muş. Plakası da Lord Easterfield'inkinin aynı.»

Bridget ağır ağır, «O halde artık işin kuşku götürür tarafı yok,» dedi.

«Evet. Polis kendilerine arabanın plakasını veren kadının yanıldığını sanmış.»

Bridget, «Bu bakımdan onlara hak vermeli,» dedi. «Her zaman sıradan bir tanık yerine Lord Easterfield gibi zengin ve nüfuzlu bir adamın sözüne inanılır.»

«Evet. İnsan bunu düşündükçe Lavinia Fullerton'un ne gibi güçlüklerle karşılaştığını daha iyi anlıyor.»

Bridget düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Lavinia Fullerton bana bir iki kez tuhaf şeyler söylediydi... Sanki beni uyarır gibi bir hali vardı. Ne demek istediğini o zaman anlayamamıştım. Ama şimdi anlıyorum.»

Luke, «Her şey birbirini tamamlıyor,» diye cevap verdi. «Easterfield, Bayan Horton'a serinden üzüm yollamış. Kadınsa hemşirelerin kendisini zehirlemeye kalkıştıklarını sanmış. Sonra lordun Wellerman Kreitz laboratuvarına yaptığı ziyaret. Herhalde oradan mikrop çalıp bunu Humbleby'e aşıladı.»

«Tabii kimsenin aklına ondan şüphelenmek gelmedi.»

«Yalnız Honoria Flete lorddan kuşkulanıyordu sanırım. Onun laboratuvara yaptığı ziyaretten söz etmişti bana. Aslında konuyu uygun bir şekilde açmıştı, benim bu ipucuna göre hareket edeceğimi umuyordu herhalde.»

«Demek o Gordon'un katil olduğunun başından beri farkındaydı?»

«Şüpheleniyordu. Ne var ki, Gordon'a bir zamanlar âşık olduğu için bir şey yapamazdı.»

Bridget başını salladı. «Evet... Şimdi anlaşılıyor... Gordon da bana bir zamanlar Honoria'yla nişanlı olduklarını söylemişti.»

«Miss Flete başta Lord Easterfield'in katil olduğuna inanmak istemiyordu. Ama giderek cinayetleri onun işlediğinden emin olmaya başladı. Bana bazı imalarda bulunduysa da kuşkularını açık açık söylemeye gönlü razı olmuyordu. Kadınlar çok garip yaratıklar. Galiba Honoria Flete bir bakıma Easterfield'e hâlâ âşık.»

«Gordon'un nişanı bozmuş olmasına rağmen mi?»

«Nişanı bozan Lord Easterfield değil, Honoria Flete. Aslında bu hikâye bir hayli çirkin.» Luke, Bridget'e kanarya olayını anlattı.

Bridget hayretle ona baktı. «Gordon kuşun boynunu mu kırmış?»

«Evet. Anlayacağın adam daha o günlerde bile pek normal değilmiş.»

Bridget titreyerek mırıldandı. «O kadar yıl önce... o kadar yıl önce...»

Luke, «Belki de Easterfield tahmin ettiğimizden daha fazla

kimseyi öldürdü,» dedi. «Son zamanlarda ölümler birbirini kovaladığı için olay dikkat çekti. Galiba bu konuda sağladığı başarı lordun başını döndürdü.»

Bridget bir süre konuşmadan öylece durduktan sonra birdenbire, «O gün Londra'ya giderken Lavinia Fullerton sana ne söyledi?» diye sordu. «Söze nasıl başladı?»

Luke hatırlamaya çalıştı. «Bana Scotland Yard'a gideceğini söyledi. Köydeki polisten söz etti. 'O iyi adamdır ama cinayetle başa çıkamaz,' gibi bir şeyler mırıldandı.»

«Devam et.»

«Sonra, 'Anlattıklarıma hayret ettiğiniz belli,' dedi. 'Başlangıçta ben de inanamadım. Bunu hayal gücümün genişliğine verdim'.»

«Sonra?»

«Ona, 'Bütün bunların bir hayal ürünü olmadığından emin misiniz?' diye sordum. Veya buna benzer bir şey söyledim. O da sakin sakin, 'Hayır,' dedi. 'İlk keresinde öyle olduğunu düşünebilirdim. Ama ikinci, üçüncü ve dördüncüden sonra durum değişti'.»

Bridget bağırdı. «Mükemmel. Devam, devam!»

«Tabii ben de o zaman itirazdan vazgeçtim. Kendisine Yard'a gitmekle iyi ettiğini söyledim. Ama aslında zavallının anlattıklarının hiçbirine inanmamıştım. Tıpkı Dr. Thomas'ın bana yaptığı gibi.»

«Biliyorum. İnsan ancak yaşadıktan sonra akıllanıyor, değil mi? Ben de o zavallı ihtiyarcığa aynı şekilde davranırdım herhalde. Peki sonra neler anlattı?»

«Dur bakayım... Hah, Lavinia Fullerton meşhur bir zehirlenme olayından bahsetti. Önceleri katilin kurbanlarına tuhaf bir şekilde baktığına inanmadığını söyledi. 'Ama buna artık inanıyorum, çünkü gözümle gördüm,' dedi.»

«Kelimesi kelimesine böyle mi söyledi?»

Luke kaşlarını çatarak düşündü. «O tatlı, ince sesiyle, 'Bunu duyduğum zaman inanmamıştım ama doğru,' dedi. Ben,

'Doğru olan nedir?' diye sordum. Hemen cevap verdi. 'Katilin yüzünde beliren ifade...' Ve o zaman fena halde sarsıldım, Bridget. Yaşlı kadının yumuşak sesi ve yüzündeki anlam... Tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey görmüş olan bir insanın yüzüydü bu.»

«Devam et, Luke. Bana her şeyi anlatmalısın.»

«Lavinia Fullerton ondan sonra kurbanları saydı. Amy Gibbs, Harry Carter, Tommy Pierce... Tommy'nin kötü bir çocuk olduğunu, Carter'ınsa fazla içtiğini söyledi. Sonra, 'Ama şimdi —dün— Dr. Humbleby'e sıra geldiğini anladım,' dedi. 'O öyle iyi bir adamdır ki'. Humbleby'e gidip durumu anlattığı takdirde adamın kendisine inanmayacağını, yalnızca güleceğini de anlattı.»

Bridget derin derin içini çekti. «Anlıyorum... Anlıyorum.»

Luke genç kıza baktı. «Ne var, Bridget? Ne düşünüyorsun?»

«Bayan Humbleby'nin bana söylediği bir söz aklıma geldi. Düşündüm de... Neyse, neyse... Sen devam et. Lavinia Fullerton başka ne söyledi?»

Luke yaşlı kadının anlattıklarını aynen tekrarladı. O kelimeler kendisini öylesine etkilemişti ki, bunları unutması olanaksızdı. «Ona bir sürü cinayet işleyip de kanunun eline düşmemenin kolay olmadığını söyledim. O zaman bana, 'Yanılıyorsun, çocuğum,' diye cevap verdi. 'Kimse senden süphelenmediği takdirde cinayet işlemek o kadar kolaydır ki. Bu sözünü ettiğim cani de böyle, kimsenin kuşkulanmadığı biri'.» Sustu.

Bridget titreyerek, «Öldürmek kolay mı?» diye mırıldandı. «Gerçekten de öyle olmalı. Lavinia Fullerton'un sözlerinin aklında kalmış olmasına şaşmamalı, Luke. Bu kelimeleri ben de ölünceye kadar hatırlayacağım. Gordon Easterfield gibi biri... tabii çok kolay bu.»

Luke, «Ne var ki bunu kanıtlamak kolay değil,» dedi.

«Öyle mi dersin? Ben bu konuda sana yardım edebileceğimi sanıyorum...»

«Bridget, böyle şeylere kalkışma...»

«Bana engel olamazsın. İnsan arkasına yaslanıp, kendimi emniyete almalıyım, diye düşünemez. Bu işde ben de varım, Luke. Evet, tehlikeli olduğunu kabul ediyorum. Ama ben de payıma düşeni yapmalıyım.»

«Bridget...»

«Lütfen itiraz etme, Luke. Miss Flete'in davetini kabul edecek ve birkaç gün daha köyde kalacağım.»

«Sevgilim, yalvarırım...»

«Bunun ikimiz için de tehlikeli olduğunu biliyorum. Ancak bu maceraya birlikte atıldık, Luke.»

21

Miss Flete'in evine yine o sakin hava hakimdi. Yaşlı kadın, Bridget'in davetini kabul ettiğini öğrenince biraz şaşırdı. Sonra da duraksamasının nedeninin başka olduğunu belirtebilmek için davetini tekrarladı.

Luke, «Çok naziksiniz, Miss Flete,» dedi. «Bence böylesi daha iyi. Ben handa kalacağım. Bridget'in de gözümün önünde olmasını istiyorum. Daha önce Londra'da olanları biliyorsunuz.»

Miss Flete, «Lavinia Fullerton'u mu kastediyorsunuz?» diye sordu.

«Evet... Oysa insan onun kalabalık bir şehirde emniyette olacağını sanırdı. Öyle değil mi?»

Yaşlı kadın, «Yani,» dedi. «Sizce bir insan ancak biri kendisini öldürmek niyetinde olmadığı sürece güvencededir. Bunu mu demek istiyorsunuz?»

«Evet...»

Honoria Flete düşünceli düşünceli başını salladı.

Bridget sordu. «Gordon'un katil olduğundan ne zamandır kuşkulanıyordunuz, Miss Flete?»

Yaşlı kadın içini çekti. «Bu cevaplandırılması zor bir soru, yavrum. Galiba için için onun katil olduğundan uzun zamandan beri emindim. Ancak bunu görmezlikten gelmek için elimden geleni yaptım. Açıkçası Gordon'un bir cani olduğuna inanmak istemiyordum.»

Luke, «Kendi hayatınız için hiç endişe etmediniz mi?» diye sordu.

Miss Flete kısa bir an düşündü. «Yani, Gordon kendisinden şüphelendiğimi sezdiği takdirde beni de ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurdu. Bunu mu demek istiyorsunuz?»

«Evet.»

Yaşlı kadın usulca, «Bu olasılık aklıma gelmedi değil,» diye mırıldandı. «Elbette ki dikkatli davranmaya çalıştım. Aslında Gordon'un beni gerçek bir tehlike sayacağını da sanmıyordum.»

«Neden?»

Miss Flete hafifçe kızararak, «Gordon kendisini tehlikeye atacak bir şey yapamayacağıma inanıyor sanırım,» dedi.

Luke, «Onu uyarmaya çalıştınız, değil mi?» diye sordu.

«Evet... Yani ona kendisini kızdıran herkesin ölüp gitmesinin biraz garip olduğundan söz ettim.»

Bridget atıldı. «Peki ne dedi?»

Honoria Flete'in yüzünde endişeli bir ifade belirip kayboldu. «Doğrusu beklediğim tepkiyi göstermedi. Tam tersine, inanması güç ama buna memnun olmuş gibi bir hali vardı. 'Demek bunu farkettin?' dedi. Sanki olayların böyle gelişmesi kendisine gurur veriyormuş gibi bir tavır takındı.»

Luke, «Adam deli tabii,» dedi.

Miss Flete hemen başını salladı. «Tabii. Yoksa bu durumu başka türlü açıklayamayız. Davranışlarından sorumlu değil o.» Elini Luke'un koluna dayadı. «O... onu asmayacaklar, değil mi, Bay Fitzwilliam?»

«Hayır. Sanırım tımarhaneye kapatacaklardır.»

Miss Flete içini çekti. «Buna memnun oldum...» Kaşlarını çatarak, gözlerini halıya dikmiş olan Bridget'e baktı.

Luke, «Buna daha vakit var,» diye mırıldandı. «Scotland Yard'a haber verdim, bu işi ciddiye almaya hazırlar. Ancak elimizde hemen hiç delil yok.»

Bridget, «Bulacağız,» dedi.

Honoria Flete genç kıza baktı. Yüzünde Luke'a kısa bir süre önce gördüğü birini veya bir şeyi hatırlatan bir ifade vardı. Bunun ne olduğunu hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı. Yaşlı kadın tereddütle mırıldandı. «Pek emin bir tavırla konuşuyorsunuz, yavrum. Hoş belki de haklısınız.»

Luke, «Ben arabayla malikâneye gidip eşyalarını getireyim, Bridget,» dedi.

Genç kız hemen atıldı. «Ben de seninle geleceğim.»

«Gelmemeni tercih ederim.»

«Belki. Ama ben gelmek istiyorum.»

Luke biraz sinirlendi. «Tanrı aşkına, çocuğunun peşinde dolaşan bir anne tavırları takınma, Bridget. Beni himaye etmeye kalkışman hiç hoşuma gitmez.»

Honoria Flete mırıldandı. «Bir tehlike yok ki, Bridget'ciğim. Bay Fitzwilliam güpegündüz, arabayla gidecek.»

Bridget utangaç bir tavırla güldü. «Budalalık ediyorum. Bu mesele sinirlerimi bozmaya başladı.»

Luke, «Miss Flete geçen gece beni korudu,» dedi. «Haydi, haydi bunu itiraf edin, Miss Flete... Öyle yapmadınız mı?»

Yaşlı kadın gülerek itiraf etti. «Evet. Çünkü Gordon'dan kuşkulanmak aklınızdan bile geçmiyordu, Bay Fitzwilliam. Oysa o sizin sırf bu iş için köye geldiğinizi anlasaydı, hayatınız tehlikeye girerdi. Sonra o yol çok ıssızdır. Orada her şey olabilirdi!»

Luke ciddileşti. «Artık tehlikenin büyüklüğünün farkındayım. Bu kez gafil avlanmayacağım.»

Yaşlı kadın endişeyle, «Onun çok kurnaz olduğunu unutmayın,» dedi. «Üstelik Gordon sandığınızdan çok daha akıllıdır. Aslında müthiş bir zekâsı vardır onun.»

«Tedbirli olacağım.»

Miss Flete, «Erkekler cesur olurlar,» dedi. «Bunu hepimiz biliyoruz. Ne var ki kadınlardan daha kolay kanarlar.»

Bridget başını salladı. «Bu doğru.»

Luke, «Miss Flete, siz gerçekten benim tehlikede olduğuma inanıyor musunuz?» diye sordu. «Yani Lord Easterfield beni de ortadan kaldırmaya mı çalışacak?»

Honoria Flete bir süre duraksadı. «Bence asıl tehlikede olan Bridget. Gordon onun nişanı bozmasını büyük bir hakaret saymıştır. Bridget'in icabına baktıktan sonra size dönecek sanırım. Ama öncelikle Bridget'i ortadan kaldırmaya çalışacağına eminim.»

Luke kaygıyla inledi. «Bridget, hemen İngiltere'den ayrılmanı yeğlerim.»

Bridget kararlılıkla ona baktı. «Bir yere gidecek değilim.»

Yaşlı kadın içini çekerek, «Çok cesur bir kızsınız, Bridget,» dedi. «Size hayranım.»

«Siz de benim yerimde olsaydınız aynı şeyi yapardınız.»

«Şey... belki.»

Bridget sesini alçaltıp, «Luke da, ben de bu işe karıştık artık...» diyerek diretti.

Genç kız, Luke'la birlikte kapıya kadar gitti. Luke, «Aslanın ininden sağ salim çıkıp hana döndükten sonra telefon ederim,» diye söz verdi.

«Mutlaka telefon et.»

«Sevgilim, hemen paniğe kapılmayalım. En usta katillerin bile planlarını geliştirmek için zamana ihtiyaçları vardır. Bir iki gün hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacağımızdan eminim. Scotland Yard'ın başmüfettişlerinden Battle bugün köye gelecek. Ondan sonra da Lord Easterfield göz hapsine alınacak tabii.»

«Yani her şey yolunda ve melodrama da gerek yok, öyle mi?»

Luke ciddi bir tavırla elini sevgilisinin omzuna koydu. «Bridget, hayatım, sakın tedbirsizce şeyler yapmaya kalkışma.»

«Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim, Luke'cuğum.»

Genç adam, kızın omzunu sıktıktan sonra arabasına atlayarak uzaklaştı. Bridget de oturma odasına döndü. Miss Flete biraz telaşlıydı. «Odanız henüz hazır değil, yavrum. Emily bu işle ilgileniyor şimdi. Ben ne yapacağım, biliyor musunuz? Size güzel bir çay pişireceğim. Bütün o üzücü olaylardan sonra sizin için gerekli olan da bu.»

Bridget çaydan nefret ederdi. Üstelik midesini de bozardı çay. Ama yaşlı kadın, misafirinin çaya ihtiyacı olduğuna karar vermişti bir kere. Aceleyle odadan çıktı. Ve on dakika sonra içeriye neşeyle girdiğinde elinde gümüş bir tepsi vardı. Üzerindeki Dresden fincanlara ağzına kadar çay doldurmuştu.

Honoria Flete gururla, «Hakiki Lapsan bu,» diyerek gülümsedi. Çin çayından daha da nefret eden Bridget kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

Aynı anda kısa boylu, tıknaz bir kız olan Emily kapıda belirdi. «Affedersiniz, Miss, yastıkların üzerine kırmalı kılıfları mı geçirmemi istiyorsunuz?» diye sordu.

Miss Flete telaşla odadan çıktı. Bridget de bu fırsattan yararlanarak çayı pencereden döktü. Az kalsın o arada çiçek tarhında uyuyan kedi Pooh'u haşlayacaktı.

Bridget'in özür dilemesini büyük bir ciddiyetle dinleyen Pooh pencerenin kenarına, oradan da genç kızın omzuna sıçradı. Büyük bir memnunlukla mırıldanıp duruyordu.

Bridget hayvanın sırtını okşadı. «Pek de güzelsin, canım.»

Pooh kuyruğunu kaldırıp mırıltılarını artırırken Bridget hayvanın kulağını kaşıdı. «Aman ne şeker kediymiş bu.»

O sırada Honoria Flete içeri girmişti. «Aman,» diye bağırdı. «Pooh sizden pek hoşlanmış. Oysa kimseye kolay kolay sokulmaz. Pooh'un kulağına dikkat edin, yavrum. Zavallının kulakları hâlâ ağrıyor sanırım.»

Ama Miss Flete uyarısında çok geç kalmıştı. Bridget kedinin ağrıyan kulağını çekince Pooh öfkeyle tısladı. Sonra da altın sarısı kuyruğunu gururla sallayarak uzaklaştı.

Miss Flete haykırdı. «Eyvah! Elinizi tırmaladı mı?»

Bridget elinin üzerindeki çaprazlama tırmığı emdi. «Önemli bir şey değil.»

«Üzerine tentürdiyot sürelim mi?»

«Hayır, hayır... Dediğim gibi, öyle önemli bir şey değil bu.»

Honoria Flete düşkırıklığına uğramış gibiydi. Bridget kabalık ettiğini düşünerek telaşla, «Acaba Luke ne zaman dönecek?» dedi.

«Endişelenmeyin, yavrum. Bay Fitzwilliam'ın kendisini korumayı bildiği belli.»

«Evet. Luke'un cesur ve tedbirli olduğu bir gerçek.»

Aynı anda telefon çalmaya başladı. Bridget hemen koştu. Tahmin ettiği gibi arayan Luke'tu.

Genç adam, «Alo,» dedi. «Bridget, sen misin? Ben handayım. Bavullarını öğle yemeğinden sonra getirsem olur mu? Çünkü Battle geldi. Kimi kastettiğimi biliyorsun, değil mi?»

«Scotland Yard'dan başmüfettiş...»

«Evet, evet... Battle benimle hemen konuşmak istiyor.»

«Bavulları şimdi getirmen şart değil. Yemekten sonraya da kalabilir. Hem bana Battle'ın görüşlerini de anlatırsın.»

«Olur. Allahaısmarladık, sevgilim.»

Bridget telefonu kapadıktan sonra konuşmayı Miss Flete'e nakletti. Sonra da uzun uzun esnedi. O heyecan dolu anlardan sonra kendini epeyi yorgun hissetmeye başlamıştı. Honoria Flete de onun bu halini farketti tabii.

«Yorgunsunuz, değil mi, yavrum? En iyisi biraz uzanın. Hayır, hayır. Öğle yemeğinden önce yatmanız doğru olmaz. Ben ilerideki kulübede oturan bir kadına eski elbiselerimi götürecektim. Oraya giden yol pek güzeldir. Kırların arasından geçer. Belki benimle gelmek istersiniz. Öğle yemeğine kadar gidip dönebiliriz.»

Bridget bu öneriyi hemen kabul etti. Arka kapıdan çıktılar. Miss Flete başına hasır bir şapka, eline de eldivenlerini giymişti.

Bridget bunu pek komik buldu. Kendi kendine, «Gören de çaya davetliyiz sanır,» dedi.

Honoria Flete yol boyunca köyle ilgili basit meselelerden söz etti durdu. İki tarladan geçip, bir keçiyolunu aştılar. Sonunda seyrek bir korudan geçen ince bir patikaya saptılar. Hava oldukça sıcaktı. Ağaçların gölgesi Bridget'in çok hoşuna gitti.

Honoria Flete, «İsterseniz biraz oturup dinlenelim, yavrum,» diyerek gülümsedi. «Bugün hava pek boğucu, öyle değil mi? Galiba gök gürlemeye başladı.»

Bridget uykulu uykulu bu teklifi kabul etti. Nehrin kıyısına oturup, sırtını ağaca dayadı. Gözleri neredeyse kapanıyordu. Nedense aklına bir şiir gelmişti genç kızın.

«Ey hiç kimsenin sevmediği şişman beyaz kadın,
Neden ellerinde eldiven kırlarda dolaşıyorsun?»

Ama bu Miss Flete'e pek uymuyordu. Yaşlı kadın şişman değildi çünkü. Bridget kelimeleri değiştirdi.

«Hiç kimsenin sevmediği zayıf, kurşuni kadın,
Neden ellerinde eldivenlerle kırlarda dolaşıyorsun?»

Honoria Flete'in sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. «Çok uykunuz var, değil mi, yavrum?»

Miss Flete bu sözleri her zamanki gibi o tatlı sesiyle söylemişti. Ama bu sözlerde Bridget'in gözlerinin birdenbire açılmasına neden olan bir şeyler vardı.

Honoria Flete ona doğru eğilmişti. Gözleri heyecanla parlıyor, dudaklarını yalıyordu. Sorusunu tekrarladı. «Çok uykunuz var, değil mi, yavrum?»

Bu kez kadının sesindeki ifade şüphe götürecek gibi değildi. Bridget'in kafasında bir şimşek çaktı adeta. Genç kız o anda her şeyi anladı. Ve arkasından da aptallığı yüzünden

kendi kendine kızdı. Gerçeği sezer gibi olmuştu ancak bu da belirsiz bir kuşkudan öteye gidememişti. Gizliden gizliye çalışarak gerçeği ortaya çıkarmaya karar vermişti. Ama bir an bile hayatının tehlikede olabileceği aklına gelmemişti. Şüphelerini belli etmediğini sanmıştı. Ayrıca katilin hemen harekete geçeceğini de ummuyordu.

Bridget, ben budalanın biriyim, diye düşündü. Budalanın biriyim... Sonra birdenbire aklına bir şey geldi. Çay... O çayın içinde bir şey vardı. Honoria Flete çayı içmediğimi bilmiyor. Benim için iyi bir fırsat bu. Uykum gelmiş gibi davranmalıyım. Acaba çayda ne vardı? Zehir mi? Yoksa sadece uyku ilacı mı? Kadının benim uyumamı istediği apaçık ortada.

Bridget tekrar gözlerini kapadı. Uykulu olduğunu umduğu bir sesle, «Gerçekten çok uykum var... Çok garip... Şimdiye kadar hiç böyle aniden uykumun geldiğini hatırlamıyorum.»

Honoria Flete sinsice başını salladı. Bridget kirpiklerinin arasından yaşlı kadını gözetliyordu. İçinden, onunla nasıl olsa başa çıkabilirim, diye düşündü. Adalelerim güçlüdür, Honoria Flete'se sıska ve yaşlı. Ama önce onu konuşturmam gerek. Bu şart...

Honoria Flete gülümsüyordu. Hoş bir gülümseme değildi onunkisi. Sinsi, insanca olmayan bir şeydi bu. Bridget, tıpkı bir keçiye benziyor, diye düşündü. Ne kadar da keçiyi andırıyor. Keçileri hep kötülük sembolü olarak kullanırlar. Bunun nedenini şimdi anlıyorum... Haklıymışım... Aklıma gelen o tuhaf fikir asılsız değilmiş. «Cehennem ateşi bile reddedilen bir kadının kini kadar yakıcı değildir,» derler. Bütün bu olayların başlangıcı bu işte.

Bridget endişe dolu bir sesle mırıldandı. «Kendimi çok garip hissediyorum... Nem var bilmiyorum...»

Miss Flete çabucak çevresine bir göz attı. Bulundukları yer gayet ıssızdı. Köyden oldukça uzakta oldukları için Bridget haykırsa bile sesini duyuramazdı. Çevrede ev filan da yoktu. Hono-

ria Flete beraberinde getirdiği paketi aldı. Bridget'e bunun içinde köylü kadına vereceği eski elbiselerin olduğunu söylemişti. Galiba da öyleydi. Kâğıt açılınca içinden yumuşak yünlü bir elbise çıktı. Ancak Honoria Flete hâlâ paketi karıştırıp duruyordu.

«Neden ellerinde eldiven kırlarda dolaşıyorsun?»

Evet, neden? Miss Flete niçin eldiven giyme gereğini duymuştu?.. Tabii! Tabii! Her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştı kadın!

Kâğıtları iyice açan Miss Flete bir hançer çıkardı. Lord Easterfield'in hançerini. Bunun üzerinde lordun parmak izleri vardı elbette. Zaten yaşlı kadın da o parmak izlerini bozmamak için eldivenli elleriyle hançeri gayet dikkatlice tutuyordu. Cezayir hançerinin keskin tarafı pırıl pırıl parlamaktaydı.

Bridget midesinin bulandığını hissetti. Zaman kazanmalı ve kadını konuşturmalıydı. Kimsenin sevmediği yaşlı, kül rengi kadını... Bridget kendi kendine, aslında bu zor olmamalı, diye düşündü. Honoria Flete'in konuşmak istediği... gerçekten çok istediği kesin. O ancak benim gibi birine açılabilir. Biraz sonra ebediyen susturacağı bir insana.

Genç kız boğuk bir sesle, «O bıçak da neydi?» dedi.

Honoria Flete güldü o zaman. Korkunç bir kahkahaydı bu. Yumuşak, ahenkli, kibar ama insanlıkla ilgisi olmayan bir kahkaha. Yaşlı kadın, «Bu hançeri senin için getirdim, Bridget'ciğim,» dedi. Kurbanıyla senli benli konuşuyordu artık. «Senin için. Çünkü uzun zamandan beri senden nefret ediyorum.»

Bridget mırıldandı. «Gordon Easterfield'le evleneceğim için mi?»

Honoria Flete başını salladı. «Çok zekisin. Gerçekten pek zekisin. İşte bu hançer Gordon'un aleyhindeki en kesin delil olacak. Seni burada gırtlağın kesilmiş olarak bulacak ve hançerin Gordon'un olduğunu hemen öğrenecekler. Üzerinde de yine

onun parmak izlerine rastlanacak. Bu sabah büyük bir ustalıkla ondan bana Cezayir hançerini göstermesini istedim. Sonra siz yukardayken hançeri mendilime sararak çantamın içine attım. Çok kolay oldu bu... Zaten başından beri her şey kolay gitti. Doğrusu bana biri böyle olacağını söyleseydi kesinlikle inanmazdım.»

Bridget fazla uyku ilacı içmiş insanlara has o kalın ve boğuk sesle, «Bunun tek nedeni çok zeki olman,» dedi.

Honoria Flete yine kibar kibar güldü. Sonra da korkunç ve iğrenç bir gururla, «Evet,» diye cevap verdi. «Ben çok kafalıyımdır. Genç kızken de öyleydim. Ne var ki iyi eğitim görmeme, hele çalışmama hiç izin vermediler. Beni evde boş boş oturmaya zorladılar. Sonra Gordon... O basit bir ayakkabı tamircisinin oğluydu, ama hırslıydı. Onun çok yükseleceğini biliyordum. Bundan emindim. Ancak sonra nişanı bozdu. Beni istemedi. Hep o gülünç kuş olayı yüzünden.» Elleriyle, küçük bir yaratığın boynunu kırıyormuş gibi bir hareket yaptı. Bridget yeniden midesinin bulandığını hissetti.

«Ayakkabıcının oğlu Gordon Ragg beni, Bay Flete'in kızını başından atmaya kalksın! Olacak şey miydi bu? Ona bu küstahlığını ödetmeye yemin ettim. Uzun geceler boyu hep ona ne yapacağımı düşündüm. O sırada giderek yoksullaşmaya başladık. Konağın satılması gerekti. Ve orayı Gordon aldı... Gordon! Köye gelip benimle ukala bir tavırla konuştu. Bana tepeden bakarak, kütüphanede çalışmamı önerdi. Eski evimde çalışmayı! Ondan nasıl da nefret ediyordum! Ama duygularımı hiçbir zaman belli etmedim. Bunu bize genç kızken öğretmişlerdi. O devirlerde genç kızları iyi yetiştirirlerdi zaten. Kibar bir insan bundan anlaşılır. Ne derlerse desinler, kibarlık kibarlıktır.»

Bir an durdu. Bridget kadının konuşmaktan vazgeçmesinden korktuğu için adeta soluk almaya bile çekiniyor, kirpiklerinin arasından onu gözetlemeyi sürdürüyordu.

Nihayet Honoria Flete tatlı tatlı konuşmasına devam etti. «O sırada ben de durmadan düşünüyordum. Önce Gordon'u öl-

dürmeye karar verdim. İşte bu yüzden de kütüphanede kriminolojiyle ilgili eserler okumaya başladım. Gizlice tabii.... Daha sonra bu eserlerin faydasını çok gördüm. Hem de kaç kere. Örneğin Amy'nin ölümünde... Öksürük şurubu yerine şapka boyasını koyduktan sonra kapıyı dışarıdan kitledim. Yani anahtarı dışarıdan cımbızla tutarak, kilitle çevirdim. Böylece herkes Amy' nin kapıyı içeriden kilitlediğini sandı. O kız da ne fena horlardı! İğrenç bir şeydi bu.» Bir an durdu. «Dur bakayım, nerede kalmıştım.»

Bridget karşısındakini dinlemeyi iyi bilirdi, öyle ki Lord Easterfield bu konuda her zaman kendisine hayranlık duyardı. Şimdi de bu yeteneğinin faydasını görüyordu. Honoria Flete manyak bir katildi tabii. Ama bunun dışında marifetlerini anlatarak övünmek isteyen bir insandı da aynı zamanda. Bridget de işte böylelerini idare etmeyi iyi bilirdi. Bu yüzden ağır ağır, «Önce Gordon'u öldürmeye karar verdiğinizi anlatıyordunuz...» diye mırıldandı.

«Evet, evet... Fakat bu pek hoşuma gitmedi. Çünkü sıradan bir şey olacaktı. Sonra aklıma bu fikir geldi. Cinayet işlemediği halde onu katil sanacak ve cezalandıracaklardı. Bu yüzden iyice acı çekecekti Gordon. Katil damgası yiyecekti. Benim işlediğim cinayetler yüzünden asılacaktı. Ya da onun deli olduğuna karar vereceklerdi. Ölünceye kadar tımarhaneden çıkamayacaktı. Böylesi daha da hoş olacaktı elbette.» Honoria Flete kıkır kıkır gülerken Bridget daha da ürperdi. Kadının gözleri adeta camlaşmış gibiydi.

«Demin de söylediğim gibi kriminolojiyle ilgili bir sürü eser okudum. Kurbanlarımı dikkatle seçtim. Gordon'dan hemen kuşkulanılmamalıydı. Çünkü...» Sesi kalınlaşmıştı. «...insan öldürmek hoşuma gidiyordu. O Lydia Horton denilen iğrenç kadın, bana tepeden bakıyordu. Bir keresinde onun benden 'kız kurusu' diye söz ettiğini de duydum. Gordon'un onunla kavga etmesi pek hoşuma gitti tabii. 'Böylece bir taşla iki kuş vuracağım,'

dedim. Kadının başucunda oturup çayına arsenik karıştırırken ne kadar eğlendim bilemezsin. Daha sonra hemşireye giderek Bayan Horton'un Lord'Easterfield'in gönderdiği üzümlerin acı olduğundan şikâyet ettiğini söyledim. Ama budala hemşire bundan kimseye bahsetmedi. Sersem ne olacak!

Sonra... diğerleri... Gordon'un biriyle kavga etttiğini duyar duymaz ben hemen bir 'kaza' hazırlayıveriyordum. Ve Gordon da öyle budalaydı ki... İnanılmayacak kadar aptaldı. Onu, özel bir insan olduğuna ve kendisine karşı gelenlerin cezalandırıldığına inandırdım. Zavallı Gordon. Her şeye inanır. O kadar safdildir ki.»

Bridget, Luke'a, «Gordon mu? O her şeye inanır,» deyişini hatırladı. Zavallı Gordon... Ama bu kadını konuşturmaya devam etmesi gerekliydi. Mırıldandı. «Bütün bunları nasıl başarabildiğinizi anlayamıyorum...»

«Bu iş aslında çok kolaydı. Yalnız iyi örgütlenmesi gerekiyordu. Amy malikâneden kovulur kovulmaz onu hemen yanıma aldım. O şapka boyası bence mükemmel bir buluştu. Kapıyı da dışarıdan kilitlediğim için kimse benden şüphelenmedi. Gerçi zaten ben hep güvendeydim. Çünkü kurbanlarımı öldürmem için ortada hiçbir neden yoktu. Ortada neden olmadıkça da birinin cinayet işlediğinden kuşkulanamazsınız. Carter işini de kolaylıkla başardım. Adam siste yapalayarak gidiyordu. Köprüde ona yetiştim ve kendisini çabucak itiverdim. Aslında ben çok kuvvetliyimdir.»

Durdu. Yine o yumuşak, korkunç kahkaha duyuldu. «Doğrusu bu olayların hepsi de çok eğlenceliydi. O gün Tommy'i pencereden ittiğim zaman yüzünde beliren ifadeyi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım.» Bir sır verecekmiş gibi Bridget'in üzerine eğildi. «Biliyor musun, insanlar aslında çok aptal. Bunu daha önce farketmemiştim.»

Bridget yavaşça fısıldadı. «Siz çok zeki olduğunuzdan başkalarını aptal buluyorsunuz...»

«Evet, evet... Belki de sen haklısın.»

Bridget, «Ya Dr. Humbleby?» dedi. «O olayda bir hayli zorlukla karşılaştınız herhalde?»

«Evet. Aslında başarıya ulaştığıma bayağı şaşırdım. Tabii isteğime erişemeyebilirdim de. Ama Gordon her önüne gelene Wellerman Kreitz laboratuvarlarına yaptığı ziyaretten söz ediyordu. 'Doktoru uygun bir yöntemle öldürmeliyim,' dedim. 'Daha sonra herkes bunu Gordon'un laboratuvara gidişine bağlamalı...' O sırada Pooh'un kulağı berbat haldeydi. Akıp duruyordu. Bilerek, sanki kazaymış gibi makasımın ucunu doktorun eline batırdım. Sonra da çok üzülmüş numarası yaparak doktorun elini sarmakta ısrar ettim. Humbleby gazlıbezi önce Pooh'un kulağına sürdüğümü bilmiyordu tabii. Başarıya ulaşamayabilirdim de. Ama istediğim olunca çok sevindim. Özellikle, bu cinayette Lavinia Fullerton'un kendisinden faydalandığım için de pek memnundum.»

Yüzü asıldı. «Lavinia Fullerton! O, olayların içyüzünü keşfetti! Pencereden ittiğim gün Tommy'i o buldu. Gordon'la Humbleby kavga ettikleri zaman da beni doktora bakarken yakaladı. Gafil avlanmıştım. Tam doktoru nasıl ortadan kaldıracağımı düşünüyordum. O bunu sezdi. Döndüm ve Lavinia'nın beni süzdüğünü gördüm. Kendimi ele vermiştim. Lavinia'nın durumdan şüphelendiği belliydi. Tabii bir şey kanıtlayamazdı. Buna rağmen birinin ona inanmasından korkuyordum. Örneğin Scotland Yard'dakiler bu işin içinde bir iş olduğunu düşünebilirlerdi. O gün Lavinia'nın Yard'a gideceğinden emindim. Ben de aynı trene binerek peşine takıldım.

Bu iş de çok kolay oldu. O Whitehall'u geçerken ben arkasındaydım. Ama beni farketmedi. Büyük bir araba yaklaşırken Lavinia'yı olanca gücümle altına itiverdim. Aslında, dedim ya, ben çok güçlüyümdür. Lavinia arabanın tekerlekleri altında kaldı. Yanımdaki kadına Lavinia'yı çiğneyen otomobilin plakasını aldığımı söyledim. Ona Gordon'un Royce Rolls'unun plaka numarasını verdim. Bunu polise tekrarlayacağını umuyordum. Evet, bu

konuda da şansım yaver gitti. Zaten ben çok talihliyim. Örneğin geçen gün Gordon'la şoför Rivers'ın kavgası... Üstelik o sırada şahit olarak Bay Fitzwilliam da vardı. Doğrusu Fitzwilliam'la da çok eğlendim. Onu yavaş yavaş istediğim yöne doğru çektim. Önceleri Gordon'dan kuşkulanmak bir türlü aklına gelmedi. Rivers olayından sonra o da başka çare bulamadı. Şimdi de bu olay her şeyi tamamlayacak.»

Ayağa kalkarak Bridget'e sokuldu. Usulca, «Gordon nişanımızı bozmuştu,» diye mırıldandı. «Seninle evlenecekti. Hayatım boyunca sürekli düşkırıklığına uğradım. Hiçbir şeyim olmadı. Hiçbir şeyim...»

«Hiç kimsenin sevmediği kül rengi kadın...»

Bridget'e doğru eğilmiş, gözlerinde delice bir pırıltıyla gülümsüyordu. Hançer güneşte ışıldamaktaydı.

Bridget bütün gücünü toplayarak yerinden fırladı. Dişi bir kaplan gibi üzerine atılıp yaşlı kadını geri iterken sağ bileğini de yakalamıştı.

Gafil avlanan Honoria Flete bu saldırı karşısında biraz geriledi. Ne var ki kısa süren bir hareketsizlikten sonra o da dövüşmeye başladı. Kuvvet bakımından birbirleriyle karşılaştırılamazlardı bile. Bridget genç ve sağlıklıydı. Tenis gibi sporlar sayesinde adaleleri iyice güçlenmişti. Honoria Flete'se ince ve narin bir kadındı. Ama Bridget bu boğuşma sırasında bir şeyi dikkate almamış olduğunu anladı. Honoria Flete deliydi. Onda da manyaklara has o kuvvet vardı. Kadın bir iblis gibi dövüşüyordu. Çılgınca gücü, Bridget'inkinden daha üstündü. Bir ileri, bir geri sallanıyorlardı. Bridget elinden hançeri almaya çalışırken Honoria olanca gücüyle bırakmamaya uğraşıyordu.

Sonra yavaş yavaş deli kadının gücü daha üstün gelmeye başladı. Artık Bridget, «Luke! Luke! İmdat!» diye bağırıyordu. Ancak kimsenin imdadına yetişemeyeceğinin de farkındaydı. Ho-

noria Flete'le yalnızdılar. Ölü bir dünyada yapayalnızdılar. Bridget bütün gücünü kullanarak deli kadının bileğini büktü ve hançerin yere düştüğünü duydu. Ama hemen sonra Honoria Flete'in birer çelik kıskacı andıran parmakları genç kızın boynunu kavradı. Bridget son kez acı bir çığlık attı.

22

Başmüfettiş Battle'ın görünüşü ve tavırları Luke'un hoşuna gitmişti. İriyarı, geniş kırmızı yüzlü, pos bıyıklı bir adamdı Battle. İlk bakışta insanda zeki biri kanısını uyandırmıyorduysa da biraz dikkat edilince gözlerinde müthiş bir pırıltı olduğu farkediliyordu. Bir zekâ pırıltısı. Luke onu küçümseme hatasına düşmedi. Çünkü daha önce de Battle tipinde kimselerle karşılaşmıştı. Onlara güvenilebileceğini ve bu adamların er geç bir sonuca ulaşacaklarını biliyordu. Bu işi hiç kimse Battle'dan daha iyi araştıramazdı.

Başmüfettişle yalnız kalınca Luke, «Siz böyle bir olay için gönderilemeyecek kadar önemli birisiniz,» dedi.

Başmüfettiş Battle gülümsedi. «Bu ciddi bir mesele olabilir, Bay Fitzwilliam. İşin içine Lord Easterfield gibi biri karıştı mı, bir hata olmasını istemeyiz.»

«Anlıyorum... Yalnız mı geldiniz?»

«Hayır, hayır. Yardımcım da var. Kendisi şu anda Yedi Yıldız hanında. Lord hazretlerini göz hapsine almakla görevlendirildi.»

«Ya...»

Battle sordu. «Sizce bu olayın hiç kuşku götürür bir yanı yok mu, Bay Fitzwilliam? Katilin lord hazretleri olduğundan emin misiniz?»

«Başka biri olmasına olanak yok. Size olanları anlatayım mı?»

«Hayır, teşekkür ederim. Ben her şeyi Sir William'dan öğrendim.»

«Peki bu konuda ne düşünüyorsunuz? Herhalde Lord Easterfield'in durumundaki bir adamın katil bir manyak olacağına ihtimal vermiyorsunuz.»

«Öyle bir şey düşündüğüm yok.» Battle başını salladı. «Cinayet konusunda 'imkânsız' diye bir şey yoktur. Eğer bana şirin bir yaşlı bayanın, piskoposun veya okul öğrencisinin tehlikeli bir cani olduğunu söylerseniz, kesinlikle, 'Hayır, olamaz,' demem. Hemen meseleyi araştırırım.»

Luke, «Madem olayları Sir William'dan öğrendiniz,» dedi. «O halde ben de size bu sabah olanları anlatayım.»

Lord Easterfield'le aralarında geçenleri kısaca kendisine aktarırken başmüfettiş onu büyük bir ilgiyle dinledi.

Sonra da, «Demek Lord Easterfield'in elinde bir hançer vardı?» diye mırıldandı. «Bunu özellikle mi gösterdi? Yani hançerle sizi mi tehdit ediyordu, Bay Fitzwilliam?»

«Açıkça değil. Hançerin keskin tarafını hiç de hoş olmayan bir tavırla denedi. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi bir hali vardı. Miss Flete de aynı şeyi sezdi sanırım.»

«Sözünü ettiğiniz hanım o, değil mi? Lord Easterfield'i uzun yıllardan beri tanıyan ve bir zamanlar nişanlısı olan kadın?»

«Evet, o.»

Başmüfettiş Battle, «Miss Bridget konusunda hiç endişelenmeyin, Bay Fitzwilliam,» dedi. «Onu koruması için birini getirteceğim. Bizim Jackson da lord hazretlerinin peşinde olduğuna göre, Miss Conway için kaygılanmanız yersiz.»

Luke gülümsedi. «Siz böyle konuşunca içim rahatladı.»

Başmüfettiş anlayışlı bir tavırla başını salladı. «Durumunuz gerçekten güç, Bay Fitzwilliam. Miss Conway için bir hayli tasalandığınız da belli. Yalnız size şunu söylemeliyim, bu işin kolaylıkla çözümlenebileceğini sanmayın. Lord Easterfield kurnaz bir adam olmalı. Herhalde bir süre kimseye ilişmeyecektir. Tabii işin sonuna gelmişse o başka...»

«İşin sonundan kastınız nedir?»

«Bazı katiller bir sürü cinayet işledikten sonra artık hiçbir zaman yakalanmayacaklarını, sırlarının asla öğrenilemeyeceğini düşünmeye başlarlar. Kendilerini çok zeki bulur, başkalarınınsa aptal olduğuna inanırlar. İşte biz onları o zaman yakalarız.»

Luke başını salladıktan sonra ayağa kalktı. «Şansınız açık olsun. Eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen söyleyin.»

«Teşekkür ederim, söylerim.»

«Bu konuda bana söyleyeceğiniz bir şey var mı?»

Battle bir an düşündü. «Sanmıyorum. Şu anda söyleyebileceğim bir şey yok. Önce köyü bir dolaşmak istiyorum. Belki bu akşam sizinle yeniden konuşuruz?»

«Çok iyi olur.»

«O zaman size ne durumda olduğumuzu da anlatırım...»

Luke biraz rahatlamış gibiydi. Zaten çok kişi Başmüfettiş Battle'la konuştuktan sonra aynı şeyi hissederdi. Genç adam saatine bir göz attı. «Öğle yemeğinden önce gidip Bridget'i göreyim mi? Yok yok... Miss Flete beni de yemeğe alıkoyması gerektiğini düşünebilir. Kadının programını altüst etmeyeyim.» Luke halaları ve teyzeleri dolayısıyla yaşlı kadınların böyle şeylere çok özen gösterip önemsediklerini öğrenmişti. «Acaba Honoria Flete'in de yeğenleri var mı? Herhalde...»

Luke handan çıktı. Aynı anda yoldan hızla inen siyahlı bir kadın kendisini görünce durakladı. «Bay Fitzwilliam!»

«Bayan Humbleby...» Luke bir iki adım atarak kadının uzattığı elini sıktı.

Bayan Humbleby, «Ben sizin köyden ayrıldığınızı sanıyordum,» dedi.

«Hayır, yalnızca yerimi değiştirdim. Artık handa kalıyorum.»

«Ya Bridget? Onun Ashe malikânesinden ayrıldığını duydum.»

«Evet, ayrıldı.»

Bayan Humbleby derin bir soluk aldı. «Bridget'in köyden tümüyle ayrıldığına çok memnun oldum.»

«Ah, aslında hâlâ burada. Şu ara Miss Flete'te kalıyor.»

Bayan Humbleby bir adım geriledi. Yüzünde oldukça endişeli bir anlam belirmişti. «Honoria Flete'in yanında mı kalıyor? Ama... neden?»

«Miss Flete onu davet etme nezaketini gösterdi...»

Kadın hafifçe titredi. Luke'a sokularak kolunu tuttu. «Bay Fitzwilliam, bir şey söylemeye hakkım yok. Hiç yok... Belki de yanılıyorum...»

«Hangi konuda...»

«Ashe bir kötülük yuvası halini aldı...» Bayan Humbleby çekingen bir tavırla Luke'a baktı. «Ve bunun nedeni de Honoria Flete. Bundan eminim... Ah, yüzünüzden bana inanmadığınız anlaşılıyor. Kimse Lavinia Fullerton'a inanmadı. İkimiz de Honoria'nın kötülüğünü hissediyorduk. Sanırım Lavinia Fullerton benden daha fazla şeyler biliyordu. Şunu unutmayın, Bay Fitzwilliam, mutsuz bir kadın korkunç şeyler yapabilir.»

Luke şaşkın bir tavırla, «Evet, bu olabilir,» dedi.

Bayan Humbleby hemen, «Bana inanmıyorsunuz, değil mi?» diye sordu. «Haklısınız, inanmanız için bir neden de yok. Kocamın elinde sargıyla Honoria Flete'in evinden geldiği günü hiç unutmadım. Tabii kocam benim telaşıma aldırmadı. 'Bu yalnızca bir sıyrık,' dedi.» Döndü. «Hoşçakalın. Söylediklerimi unutun. So... son günlerde kendimde değilim.»

Luke kadının arkasından baktı. Neden Bayan Humbleby, Honoria Flete'in kötü biri olduğunu söyledi, diye düşünüyordu. Belki Doktor Humbleby'le Honoria Flete dosttular. Kadın da bu arkadaşlığı kıskanıyordu. Demin, «Lavinia Fullerton'a da inanmadılar,» dedi. Anlaşılan Lavinia bazı kuşkularını Bayan Humbleby'e açmış. Luke birdenbire trendeki kompartımanı ve o tatlı ihtiyarcığı hatırladı. Yaşlı kadının çok endişeli bir hali vardı.

Luke, Lavinia Fullerton'un sesini duyar gibi oldu. «Bir insanın yüzündeki ifade...»

Sonra kadının yüzündeki anlam da değişmişti. Sanki o anda birini görüyordu. Dudakları gerilerek dişleri ortaya çıkmış, yüzünde memnun bir ifade belirmişti.

Luke birden, ama ben birinde daha bu ifadeyi gördüm, diye düşündü. Hem de bu yakınlarda... Ne zaman?.. Bu sabah... Honoria Flete, Bridget'e böyle bakıyordu işte...

Luke, o halde Lavinia Fullerton o anda katilin yüzündeki ifadeyi taklide çalışıyordu, dedi. Ne yaptığını bilmeden hızla Honoria Flete'in evine doğru yürümeye başladı. Kafasında bir ses durmadan tekrarlıyordu: Katilin erkek olması şart değil... Lavinia Fullerton hiçbir zaman caninin erkek olduğunu söylemedi... Sen katilin erkek olduğunu sandın... Tanrım, ben galiba çıldırıyorum. İmkânsız bu. Düşündüğüm şey imkânsız! Bridget'i bulmalıyım. Onun güvenlikte olduğunu görmeyelim. O gözler... O acayip, kehribar rengi gözler...» Gözlerinin önünde hâlâ katilin taklidini yapan Lavinia Fullerton'un hayali vardı.

Kapıyı ona kısa boylu, tıknaz hizmetçi kız açtı. Luke'un telaşı karşısında bayağı şaşalamıştı. Sonra, «Miss Bridget dışarı çıktı,» diye cevap verdi. «Miss Flete öyle söyledi. Bakayım Miss Flete içeride mi.» Luke hızla kızın yanından geçerek oturma odasına girdi. Emily'se üst kata koştu. Sonra da soluk soluğa indi. «Hanımefendi de dışarı çıkmış.»

Luke onu omuzlarından yakaladı. «Ne tarafa gittiler?»

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. «Herhalde arka kapıdan çıktılar. Ön kapıdan çıksalardı görürdüm.»

Luke arka tarafa doğru koşarken hizmetçi kız da peşinden gitti. Genç adam arka kapıdan dışarı fırlayarak küçücük bahçeyi iki adımda aştı. İleride ağaçları budayan bir adam vardı. Luke hemen yanına gitti. Normal bir tavırla konuşmaya çalışarak, adama iki kadın görüp görmediğini sordu.

Adam ağır ağır, «İki hanım mı?» diye mırıldandı. «Evet...

Onlar buradan geçeli epey oldu. Ben çitin altında yemeğimi yiyordum. Beni görmediler sanırım.»

«Ne tarafa gittiler?» Luke avaz avaz bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Artık adam da durumda bir tuhaflık olduğunu anlamıştı. Gözleri iri iri açıldı. «Oradaki tarlalardan geçtiler. Şu taraftan. Daha sonra ne yöne gittiklerini bilmiyorum.»

Luke adama teşekkür ederken koşmaya başladı. Telaş ve endişesi giderek artıyordu. Onlara yetişmeliyim... Onları bulmalıyım... Belki çıldırdım... Belki de nehrin kıyısında dolaşıyorlar. Ama içimden bir ses bana acele etmemi söylüyor...

İki tarlayı aştıktan sonra ince patikanın başlangıcında bir süre duraksadı. Ne tarafa gidecekti... Sonra uzaklardan gelen o hafif ama tanıdık sesi duydu. «Luke! Luke! İmdat!»

Genç adam koruya dalarak sesin geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Şimdi kulağına başka sesler de geliyordu. İtişmeden çıkan gürültüler... Tuhaf solumalar. Hafif, boğuk bir feryat...

Luke tam zamanında ağaçların arasından fırlayarak deli kadının Bridget'in boynuna adeta batmış olan parmaklarını çözdü. Ağzından köpükler saçılan Honoria boğuşuyor, küfrediyordu. Sonra birdenbire titreyerek Luke'un kolları arasında kaskatı kesildi...

23

Lord Easterfield, «Anlayamıyorum...» dedi. «Anlayamıyorum...» Adam yine gururlu bir hava takınmaya çalışıyorduysa da bütün pozlarına rağmen acınacak bir şekilde şaşırmış olduğu belliydi. Kendisine anlatılanlara bir türlü inanamıyordu.

Battle sabırlı bir tavırla, «Mesele şöyle, lord hazretleri,» dedi. «Bir kere Flete ailesinde delilik var. Bunu yeni öğrendik. Her-

halde Honoria Flete de çocukluğundan beri biraz anormaldi. Ayrıca oldukça hırslı bir kadındı, ancak arzularına hiçbir zaman ulaşamamıştı. Önce ailesi çalışmasına engel olmuştu. Sonra da aşk macerası düşkırıklığıyla sona ermişti.» Öksürdü. «Anladığıma göre onu siz başınızdan atmışsınız.»

Lord Easterfield soğuk bir ses tonuyla, «Bu 'baştan atmak' sözünü hiç sevmem,» diye cevap verdi.

Başmüfettiş Battle hatasını hemen düzeltti. «Yani... nişanı siz bozmuşsunuz sanırım.»

«Şey... evet...»

Bridget atıldı. «Bunun nedenini bize anlat, Gordon.»

Lord Easterfield iyice kızardı. «Pekâlâ... Madem anlatmamı istiyorsunuz. Honoria'nın bir kanaryası vardı. Kuşu pek severdi. Hayvan, Honoria'nın dudaklarının arasına sıkıştırdığı şekeri gagasıyla almaya alışmıştı. Bir gün gagasını biraz hızla Honoria'nın dudağına vurdu. Honoria çok kızdı ve kuşu yakaladığı gibi boynunu kopardı. Bu olaydan sonra Honoria'ya karşı eski duygularımın öldüğünü anladım. Ona ikimizin de hata ettiğini söyledim.»

Battle başını salladı. «Olayların başlangıç nedeni bu işte. Kadının Miss Conway'e de söylediği gibi, ondan sonra kafasını yalnızca intikam almak için kullanmış.»

Lord Easterfield hayretle ona baktı. «Yani Honoria'nın bütün gayesi beni katil diye yakalatmak mıydı? İşte buna inanamam.»

Bridget, «Anlatılanların hepsi doğru, Gordon'cuğum,» dedi. «Hatırlarsan seni kızdıran herkesin aniden ölüvermesine kendin de şaşıyordun.»

«Onların ölmesinin bir nedeni vardı.»

Bridget bağırdı. «Tek neden Honoria Flete'ti. Bunu iyice anla, Gordon. Tommy Pierce'i pencereden iten, diğerlerini katleden tanrısal bir güç değil, Honoria'ydı.»

Lord Easterfield başını salladı. «İnanılır gibi değil.»

Battle söze karıştı. «Bu sabah size telefon edildiğini söylediniz...»

«Evet. Biri bana on ikide telefon etti. Hemen koruya gitmemi, Bridget'in bana anlatacağı bazı şeyler olduğunu söyledi. Arabayla değil, yürüyerek gidecektim...»

Battle başını salladı. «Elbette. İşte son darbe olacaktı bu. Miss Bridget boğazı kesilmiş bir halde bulunacaktı. Yanında sizin hançerinizle tabii. Hançerin üzerinde de parmak izlerinize rastlanacaktı. Ayrıca cinayet saatinde koru civarında olduğunuz anlaşılacaktı. Ve bu durumda kendinizi savunamayacak, idama mahkûm olacaktınız.»

«Ben mi?» Lord Easterfield hem şaşırmış, hem de üzülmüştü. Benim böyle bir şey yaptığıma inanırlar mıydı?»

Bridget ona şefkatle, «Ben buna hiçbir zaman inanmadım,» dedi.

Lord Easterfield genç kıza soğuk soğuk baktı. «Ne karakterde bir adam olduğum, ne gibi işler yaptığım herkes tarafından biliniyor. Kimse benim adi bir katil olduğuma inanmazdı...» Kurumlu bir tavırla dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Luke, «O ne büyük bir tehlike yaşamış olduğunu hiçbir zaman anlayamayacak,» diye mırıldandı. Sonra genç kıza döndü. «Şimdi sen Honoria Flete'ten nasıl kuşkulandığını anlat bakalım...»

Bridget anlatmaya başladı. «Gordon'un katil olduğunu söylediğin zaman buna inanamadım. Onu çok iyi tanıyordum. İki yıl sekreterliğini yapmıştım. Evet, o ukala, kendini beğenmiş bir adamdır, ama aslında müşfik ve inanılmayacak kadar da yufka yüreklidir. Bir karıncayı öldürmek bile onu üzer. Honoria Flete'in kanaryasını öldürmesi inanılacak gibi değildi. Gordon böyle bir şey yapmış olamazdı. Ayrıca o bana bir ara Honoria'yla nişanlandığını, sonra da ondan kendisinin ayrıldığını anlatmıştı... O zaman, ya Honoria Flete yalan söylüyorsa, diye düşündüm. Tabii hemen arkasından da, öyleyse... daha başka yalanlar da uydurmuş olamaz mı, diye geçirdim aklımdan. Honoria Flete gururlu bir kadındı. Herhalde Gordon'un kendisiyle evlenmekten

vazgeçmesi onu çok sarsmıştı. İçin için kızıyordu hiç şüphesiz. İntikam almayı istemesi pekâlâ mümkündü. Özellikle Gordon'un başarıya ulaştığını gördüğünde bu nefreti daha da artmış olmalıydı. O zaman, herhalde cinayetleri Gordon'un üzerine yıkmak çok hoşuma gidecek, diye düşündüm... Tabii o sırada bütün bu fikirler kafamda karmakarışıktı... Honoria Flete'in katil olabileceğinden emindim. Sonra aklıma Lavinia Fullerton'un sana katilin erkek olduğunu söylediği geldi. Tabii varsayımım da o zaman altüst oldu. Yine de senden trende Lavinia Fullerton'la yaptığın konuşmayı kelimesi kelimesine tekrarlamanı istedim. Çok geçmeden de Lavinia'nın katilin erkek olduğunu söylemediğini anladım. Artık sağlam bir ipucu bulduğumdan emindim. Bu yüzden de Honoria Flete'in davetini kabul ettim.»

Luke öfkeyle homurdandı. «Ve bana bir tek kelime bile söylemedin!»

«Ama, sevgilim, sen Gordon'un katil olduğundan emindin. Bense yalnızca Honoria Flete'in katil olabileceğini düşünüyordum. Elimde hiç delil yoktu.» Titredi. «Ah, sevgilim... Kadının gözleri ne korkunçtu... Ya nazik nazik gülmesi...»

Luke da ürperdi. «Oraya tam zamanında nasıl yetiştiğimi ömrümün sonuna kadar unutmayacağım.» Battle'a döndü. «Honoria Flete şimdi ne durumda...»

Başmüfettiş, «Tamamen çıldırdı,» diye cevap verdi. «Genelde böyle olur. Sandıkları kadar zeki olmadıklarını anlayınca çileden çıkarlar.»

Luke üzüntüyle gülümsedi. «Benim hiç de iyi bir polis olmadığım anlaşılıyor. Honoria Flete'ten kuşkulanmak aklıma bile gelmemişti. Eğer siz olsaydınız, durumu daha çabuk anlardınız sanırım.»

«Belki anlardım, belki de anlamazdım, efendim. Size cinayet konusunda her şeyin mümkün olduğunu söylemiştim. O arada bir yaşlı bayandan da söz etmiştim sanırım.»

«Evet, bir piskoposla okul çocuğunun da adı geçmişti. Siz onların da cinyet işleyebileceğini mi düşünüyordunuz?»

Battle güldü. «Herkes katil olabilir, efendim.»

Bridget, «Gordon hariç,» dedi. «Luke, gel gidip onu bulalım.»

Lord Easterfield kütüphanesindeydi. Defterine not alıp duruyordu. Bridget çekingen bir tavırla, «Gordon...» diye mırıldandı. «Artık her şeyi biliyorsun. Bizi bağışlamayacak mısın?»

Lord hazretleri nazik bir tavırla genç kıza baktı. «Bağışlamaz olur muyum, yavrum, bağışlamaz olur muyum? Artık anladım. İşim başımdan aşkın benim. Seni ihmal ettim. İşin doğrusu şu: Kipling'in dediği gibi, 'Yalnız seyahat eden, çabuk yol alır...' Benim hayatta tek başıma ilerlemem gerek.» Dikleşti. «Büyük sorumluluklarım var. Omuzlarımdaki yükü tek başıma taşımalıyım. Yükümün hafifletilmesi veya bir canyoldaşı bulmam da olanaksız. Yalnız başıma ilerleyecek ve bir gün yolun kıyısına çekilerek orada son nefesimi vereceğim...»

Bridget, «Sevgili Gordon,» dedi. «Çok şekersin.»

Lord Easterfield kaşlarını çattı. «Bunun şeker olup olmamakla bir ilgisi yok. Artık bu saçmalıkları unutalım. İşi başından aşkın bir adamım ben.»

«Biliyorum...»

«Gazetelerimden birinde hemen bir yazı dizisi başlatacağım. 'Tarih Boyunca Kadınlar Tarafından İşlenen Cinayetler'.»

Bridget ona hayran hayran baktı. «Gordon, harika bir fikir bu.»

Lord Easterfield göğsünü şişirdi. «Evet, biliyorum. Bu yüzden de artık beni yalnız bırakmanızı rica edeceğim. Yapmam gereken bir sürü iş var.»

Luke'la Bridget ayaklarının ucuna basa basa odadan çıktılar. Bridget, «O gerçekten şeker bir adamdır,» diye fısıldadı.

«Bridget, Easterfield'i galiba gerçekten seviyormuşsun.»

«Evet... Galiba öyle...»

Luke pencereden baktı. «Ashe'ten ayrılır ayrılmaz rahat bir soluk alacağım. Bu köy hiç hoşuma gitmiyor. Bayan Humbleby'

nin de dediği gibi, 'Burası bir kötülük yuvası'. Şu Ashe tepesinin kasvetli haline bak.»

«Ashe tepesi dedin de aklıma geldi. Peki ya Sorty?»

Luke biraz da utanmış bir tavırla güldü. «Ellerindeki kan lekelerini mi kastediyorsun?»

«Evet...»

«Sorty'le arkadaşlarının o gece tavuk kurban ettikleri anlaşılıyor.»

«Ne kötü!»

«Dostumuz Bay Sorty'nin başına bir şeyler gelecek sanırım. Battle onun için ufak bir sürpriz hazırlıyor.»

Bridget başını salladı. «İyi...» Bir an durup sonra genç adama sokuldu. «Luke...»

«Efendim, sevgilim?»

«Aramızdaki sevgi hiçbir zaman ölmeyecek, değil mi? Evlendikten bir süre sonra aşkımızın sönmesini istemiyorum. Boşanıp başkalarıyla evlenmek hoş bir şey değil...»

«Ah, sevgilim... Sen gerçek sevgiyi istiyorsun. Ben de öyle. Aramızdaki aşk daima sürecek. Çünkü sevgimiz gerçekler temelinin üzerine kuruldu.»

«Doğru mu söylüyorsun, Luke?»

«Tabii, sevgilim. Sanırım bu yüzden sana âşık olmaktan korkuyordum.»

«Ben de öyle...»

«Hâlâ korkuyor musun?»

«Hayır.»

Luke, Bridget'i kendine doğru çekerek gözlerinin içine baktı. «Uzun süre Azraille karşı karşıya kaldık. Ama artık o kötü günler sona erdi. Bundan sonra hayatın tadını çıkaracağız...»

